

Giới thiệu Sống Lại Để Yêu Anh

Lý Hiểu Nhạc nằm trên người Quý Duy Phó:

“Học trường, không phải em cố ý ngã vào lòng anh đâu.”

“Vậy sao? Thế sao cô còn không rời môi của cô ra khỏi mặt tôi...”

“Học trường, anh có ngại không nếu em kéo chỉ số thông minh của con anh xuống thấp?”

“Con của tôi có quan hệ gì với cô?”

“Ừm... Bởi vì em muốn làm mẹ của con anh!”

Cả đời yêu người ta nhưng đến trước khi chết mới nhớ rằng mình chưa từng thổ lộ điều đó. Trời cao có mắt để cô được quay lại lúc ban đầu khi chưa gặp anh, giống như mùa hoa vẫn chưa đến kì nở rộ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cái chết của Lý Hiểu Nhạc

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Những quả bóng hình trái tim màu hồng nhạt, đám người mặc lễ phục giờ ly rượu, đây là một tiệc cưới xa hoa nhưng chỉ có cô ngồi trốn ở một góc không biết phải làm gì.

Lý Hiểu Nhạc không biết vì sao mình lại đến đây, yêu thầm Quý Duy Phó mười năm, cuối cùng cũng đến lúc kết thúc. Từ nay về sau đến cả tư cách để đơn phương anh, cô cũng không còn nữa, bởi vì người đàn ông đó sau hôm nay sẽ thuộc về người khác.

Lúc này Lý Hiểu Nhạc đang rất đau lòng, trong đầu chỉ nghĩ về một người đàn ông cho nên bị nữ phục vụ va vào, đổ hết rượu lên váy.

Chật vật chạy vào phòng vệ sinh rửa tay, ngơ ngác không để ý nên chạy nhầm vào nhà vệ sinh nam đang treo biển sửa chữa. Nước chảy vào vết rượu, hòa thành một dòng chảy xuống, càng rửa càng bẩn. Lý Hiểu Nhạc không khống chế được tâm trạng của mình nữa, cô nhanh chóng chui vào một phòng bên trong rồi ôm bồn cầu mà gào khóc.

Không biết đã qua bao lâu, mãi đến khi Lý Hiểu Nhạc khóc mệt rồi liền dụi dụi khóe mắt chuẩn bị đi ra. Đang định đẩy cửa ra thì nghe thấy tiếng cửa mở. Không muốn bất kỳ ai nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của mình nên theo bản năng Lý Hiểu Nhạc liền rịt tay lại.

“Khải, không được, sẽ bị phát hiện mất! ừm...” Hơi thở hổn hển của phụ nữ cùng với giọng nói không có sức chống cự, làm cho Lý Hiểu Nhạc nghi ngờ nhủ mày.

“Sao vậy? Sợ bị vị hôn phu đẹp trai, tài giỏi lại giàu có của em phát hiện sao, hửm?” Giọng đàn ông mang theo sự trào phúng vang lên sau khi vừa tàn nhẫn găm cán ở trên môi cô gái một hồi, nhìn người phụ nữ đau đớn, hần mới khá hơn một chút.

“Không phải, Khải... A, không được, không được như vậy!” Nắm lấy tóc người đàn ông đang cúi đầu xuống dưới hạ thân mình, cô gái lắc đầu cầu xin.

Lát nữa là buổi lễ đính hôn của cô, cô không thể chặt vật xuất hiện được!

“Em muốn tôi nhìn em đính hôn với người đàn ông khác mà không thể làm gì sao?” Người đàn ông phẫn hận dậm một quyền vào tường.

“Không phải, Khải, hãy tin em, em yêu anh!” Cô gái chủ động dâng lên đôi môi đỏ mọng để động viên tinh thần. Thời khắc này không có gì quan trọng hơn người đàn ông đang đứng trước mặt cô.

Ngay lập tức, trong phòng vệ sinh nhỏ hẹp không ngừng truyền đến thanh âm động tình của nam nữ, Lý Hiểu Nhạc trốn ở trong phòng sắc mặt ửng đỏ, giờ phút này cô không thể ngờ rằng chỉ vì vô ý nghe trộm mà mất đi mạng sống.

“Khải, em yêu anh. Anh hãy kiên nhẫn chờ một chút, chờ em giúp ba lật đổ Quý gia, chúng ta... ừm... có thể quang minh chính đại ở bên nhau, ừm.a...” Ngay lúc người đàn ông lên cao trào, cô gái ôm đầu hần ảo tưởng về thời gian hạnh phúc sau này của hai người, thân thể run rẩy vì đạt đến cao trào.

Xuyên qua khe cửa, Lý Hiểu Nhạc nhìn thấy tất cả những chuyện vừa xảy ra, cô cắn chặt môi cố gắng kiềm chế chính mình không lao ra can xé hai con chó này.

Cô không thể ngờ rằng mình lại “may mắn” được nhìn thấy một màn diễn sinh động như vậy, người phụ nữ đang ở phía dưới kia chính là người hôm nay sẽ đính hôn với Quý Duy Phó, thiên kim của tổng giám đốc ngân hàng An Quốc – An Nhã.

Lý Hiểu Nhạc thầm cảm thấy bất bình cho Quý Duy Phó nhưng nhiều hơn lại là lo lắng. Anh ấy có biết vị hôn thê sắp đính hôn này phản bội mình không? Anh ấy có biết dã tâm của An gia không? Định ở trong tối ta ở ngoài sáng, anh ấy có thể bình yên vô sự không?

Bây giờ Lý Hiểu Nhạc chỉ hi vọng hai người kia nhanh xong việc, để cô còn đi báo tin cho Quý Duy Phó, để anh sớm chuẩn bị, nhưng lại không thể ngờ rằng đúng lúc này điện thoại di động trong túi xách vang lên bản nhạc vui vẻ.

Tiếng nhạc khiến An Nhã cùng người đàn ông tên Khải kia bừng tỉnh, hai người nhanh chóng sửa lại quần áo rồi đi về phía phát ra âm thanh. Lý Hiểu Nhạc nghe tiếng bước chân ngày càng đến gần, sợ đến mức đầu đầy mồ hôi, ở đây vốn dĩ không có chỗ cho cô trốn, cuối cùng cô vẫn bại lộ trước mặt hai người An Nhã.

Nhìn thấy người trong phòng là Lý Hiểu Nhạc thì khuôn mặt mỹ lệ của An Nhã liền trở nên dữ tợn, sát khí nổi lên. Bởi vì cô biết nếu bây giờ cô để cho Lý Hiểu Nhạc còn sống đi ra ngoài, cũng đồng nghĩa với việc Quý gia sẽ biết toàn bộ kế hoạch của cô, như vậy mộng đẹp của cô và ba sẽ lập tức vỡ nát.

Cô tuyệt đối không cho phép chuyện này phát sinh, vì thế Lý Hiểu Nhạc phải chết!

“Lý Hiểu Nhạc, muốn trách thì trách cô không nên quen biết Quý Duy Phó!” An Nhã tàn nhẫn nói xong liền tiến lên túm lấy Lý Hiểu Nhạc, gọi Khải đang do dự đứng bên cạnh đến giúp đỡ.

Sau phút giây do dự ngắn ngủi, Khải tiến lên giống như đã quyết định xong, hần giúp đỡ An Nhã giữ lấy Lý Hiểu Nhạc.

Lý Hiểu Nhạc giãy dụa kịch liệt, trong lòng lại tuyệt vọng. Cô biết mình sẽ có kết cục như thế nào, chỉ trách bản thân đến việc đơn giản nhất cũng không giúp được Quý Duy Phó. Cô không cam lòng, không cam lòng mạng sống của mình cứ thế mà mất đi trong tay hai kẻ cặn bã này.

Nghĩ đến việc đời này cô không hề có bất cứ thành tựu gì, bất kể là học hành, sự nghiệp hay tình yêu đều chưa bao giờ nỗ lực hay cố gắng.

Nếu trên đời này thực sự có kiếp sau thì tốt quá, cô nhất định sẽ cố gắng để làm mọi chuyện, sẽ không để cho mình phải tiếc nuối, phải hối hận.

Cuối cùng Lý Hiểu Nhạc bị ném ra ngoài cửa sổ, thân thể như con diều đứt dây cứ thế mà rơi xuống mặt đất.

Cô vĩnh viễn cũng sẽ không biết, khi cô nằm đó có một người ôm lấy thi thể lạnh lẽo của cô không buông, vừa hối hận vừa tự trách bản thân vì tự cho rằng mình thông minh. Người đó cũng như cô mong rằng trên đời này thực sự có kiếp sau.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Sinh mệnh mới

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

“A...” Lý Hiểu Nhạc kêu to rồi tỉnh lại, đợi đến khi nhìn thấy rõ hoàn cảnh xung quanh mình, mới yên tâm nằm xuống.

Đôi mắt to đen nhánh nhìn chằm chằm trần nhà mà ngẩn người, cô đã sống lại được ba ngày rồi. Ba ngày nay cứ như một giấc mơ không chân thật, mỗi chuyện xảy ra trong ba ngày nay đã phá hủy nhận biết của cô về thế giới này, thế giới mà cô đã sống hai mươi mấy năm.

Ngày đó cô bị An Nhã cùng Khải ném xuống từ cửa sổ phòng vệ sinh, nhưng lúc mở mắt cô lại phát hiện mình trở về lúc mười sáu tuổi. Nếu những chuyện này không xảy ra trên người cô, cô sẽ không bao giờ tin trên đời này lại có chuyện như thế.

Cô không biết tại sao ông trời lại cho cô cơ hội làm lại từ đầu, thế nhưng ông trời đã ưu ái cô như vậy, cô sẽ không phụ lòng tốt của ông trời.

Cô quyết tâm sẽ thay đổi, cách xa việc làm một kẻ vô tích sự như kiếp trước, mọi việc như học hành, tình yêu, sự nghiệp, đều phải hoàn mỹ.

Còn người đàn bà An Nhã kia, chỉ cần nhà cô ta không có suy nghĩ muốn gây tổn thương cho Quý Duy Phó, thì cô sẽ không tính toán so đo với họ, cô không muốn sống lại rồi mà lại để một ít thù hận khiến cho mình phải mệt mỏi, cô phải làm một học sinh năm hai trung học vui vẻ, hạnh phúc.

Ngày mai, ngày mai sẽ là một ngày quan trọng trong đời của cô. Kiếp trước, cũng vào ngày mai cô trở thành trò cười của toàn trường.

Bởi vì ngày mai là sinh nhật của Quý Duy Phó, kiếp trước mặc dù cô yêu Quý Duy Phó nhưng lại vì tự ti mà không dám tỏ tình, chỉ có thể đem tâm ý của mình viết lên một quyển vở. Kỳ quái là mấy ngày trước quyển vở kia lại biến mất, vào ngày sinh nhật Quý Duy Phó nó lại xuất hiện cùng với một hộp socola kém chất lượng đã bị tan ra, làm bẩn tủ để đồ của Quý Duy Phó.

Socola làm dơ ngăn kéo Quý Duy Phó, các bạn nam trong phòng thay đồ cũng nhìn thấy quyển vở kia của Lý Hiểu Nhạc liền bắt đầu trò đùa dai, thừa dịp Quý Duy Phó không để liên cướp lấy quyển vở kia, xé từng tờ từng tờ đi dán khắp nơi trong trường học, khiến toàn trường đều biết.

Thông qua chuyện này cô cũng thành công trở thành trò cười của toàn trường, ấn tượng của giáo viên với cô càng kém, trong mắt giáo viên vốn chỉ có học sinh xuất sắc, tệ hơn là cô vì việc này mà bị mời phụ huynh đến, sau khi về nhà liền bị đánh một trận.

Cũng vì vậy mà sau này cô không còn chú tâm vào học tập, đến ngay cả vào đại học cũng là miễn cưỡng mới thi đậu.

Tóm lại một câu, hộp socola kia đã bắt đầu cuộc sống bi thảm của cô.

Cho nên vì tạo nên hình tượng tốt đẹp ở kiếp này, Lý Hiểu Nhạc quyết định ngày mai nhất định phải tìm cơ hội lấy hộp socola kia đi. Còn tình cảm của cô và Quý Duy Phó, đợi sau khi vượt qua ‘cửa ải khó khăn’ này, cô nhất định sẽ lập ra một kế hoạch tỉ mỉ.

Tóm lại một câu, đời này cô nhất định phải trôi được trái tim Quý Duy Phó. Lý Hiểu Nhạc suy nghĩ vô cùng đơn giản, chỉ cần cô có thể khiến màn đính hôn kia không xảy ra, Quý Duy Phó cũng sẽ không bị người ám toán, tất cả đều viên mãn.

Nghĩ như vậy Lý Hiểu Nhạc hài lòng cười, lúc này mới phát hiện đã rất khuya rồi. Mối nỡ nụ cười cứ thế mà tiến vào mộng đẹp.

Trong mơ, cô mặc váy trắng đứng bên cạnh Quý Duy Phó, mười ngón tay hai người đan chặt vào nhau hướng về phía thiên sứ nói lời thề cả đời.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Hiểu Nhạc thức dậy với tinh thần hăng hái, nhanh chóng sửa soạn rồi đạp xe như điên về phía trường học. Vừa dùng xe liền gặp được bạn thân của mình – Trịnh Hiểu Hiểu đã ở trong bãi để xe đợi cô.

Lý Hiểu Nhạc cất xe xong cười cười xông lên ôm cô bạn thân. “Hiểu Hiểu, Hiểu Hiểu, tớ rất nhớ cậu nha!”

Kiếp trước kiếp này cộng lại đã hơn hai năm cô chưa gặp lại Trịnh Hiểu Hiểu, năm hai mươi ba tuổi cô ấy lập gia đình sau đó liền theo chồng đến thành phố S, hai người một năm có thể gặp mặt một lần đã tốt rồi. Cô sống lại mấy ngày rồi nhưng bởi vì đầu hỗn loạn nên cô vẫn xin nghỉ ốm, giờ phút này do nhiều năm không gặp nên xúc động đến đỏ cả vành mắt.

“Cậu đừng buồn nôn nữa, nhìn bộ dạng này của cậu chứng tỏ bệnh của cậu đã khỏi rồi!” Mặc dù kỳ quái với phản ứng của Lý Hiểu Nhạc, nhưng vẫn không ngăn nổi sự quan tâm với bệnh tình cô bạn, thấy tâm trạng bạn rất tốt liền không lo lắng nữa.

Phải biết rằng một người khỏe như trâu đột nhiên xin nghỉ ba ngày liền, quả thực là rất dọa người.

“Đờ hơn nhiều rồi, nhưng mà đến tiết thể dục tớ vẫn muốn xin nghỉ!”

“Việc này không thành vấn đề, đến lúc đó tớ sẽ xin thầy giáo giúp cậu.” Nghe Lý Hiểu Nhạc nói như vậy, Trịnh Hiểu Hiểu lập tức vỗ ngực bảo đảm, thân thể bạn tốt là vô cùng quan trọng.

Thấy bạn thân sáng khoái đáp ứng như vậy, Lý Hiểu Nhạc áy náy cúi đầu vì mình lợi dụng bạn thân. Nhưng mà tính tình vị giáo viên thể dục này rất khó trị, chỉ có thể nhờ người mà thầy giáo yêu quý mới được, mà lý do mình xin nghỉ thì cô lại không thể nói cho Trịnh Hiểu Hiểu biết.

Trịnh Hiểu Hiểu dĩ nhiên không nhận ra Lý Hiểu Nhạc khác thường, cho nên hai người vui vẻ cười nói đi về phía lớp học.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Ngại ngừng lúc mới gặp

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Trên hành lang vang lên tiếng đọc sách, trên sân trường vang lên tiếng hoan hô, tiếng sau to hơn tiếng trước. Hai loại bầu không khí trong trường học cùng tồn tại cùng hòa hợp đến kỳ lạ.

Đầu đó một bóng hình lén lút hết nhìn đông lại nhìn tây, sau khi xác định xung quanh không có người nào mới rón rén đi vào phòng thay đồ nam.

Lý Hiểu Nhạc mò tới ngăn tủ số 521, căn cứ vào những thông tin mà đòi trước cô điều tra về Quý Duy Phó cùng với những hiểu biết sau khi hai người là bạn thân, liền nhón chân sờ trên nóc tủ. Quả nhiên tìm được chìa khóa tủ để đồ.

Lý Hiểu Nhạc vui sướng cầm chìa khóa mở tủ, hộp socola ngày trước xuất hiện trước mắt. Nhìn socola trong tay, Lý Hiểu Nhạc bĩu môi, sao ánh mắt kiếp trước của mình lại kém như vậy? Loại kém chất lượng như thế này mà cũng lọt được vào mắt, kỳ quái.

Khóa cửa tủ Quý Duy Phó lại, khoé miệng Lý Hiểu Nhạc nhếch cao, trong đầu hiện lên cảnh dưới ánh mặt trời, cô mặc chiếc váy dài đến mắt cá chân, đúng lúc gặp Quý Duy Phó vừa đi chơi bóng rổ về, Quý Duy Phó vì bóng lưng của cô mà dừng chân, sau đó cô từ từ xoay người lại, trong khoảng khắc ánh mắt hai người giao nhau, cô liền rơi vào mê tình. Nhớ lại lúc mới gặp, kí ức cứ thế ùa về.

“Cô đang làm gì vậy?” Giọng nam đột ngột vang lên làm Lý Hiểu Nhạc suýt nữa ngã xuống đất vì giật mình.

Mới vừa rồi còn đắm chìm trong thế giới của mình, Lý Hiểu Nhạc cũng không phát hiện từ lúc nào trong phòng nhiều thêm một người, đợi đến khi cô xoay người lại liền nhìn thấy Quý Duy Phó khoanh tay đứng nghiêng người dựa vào tủ đối diện, về mặt tìm tòi nghiên cứu nhìn mình làm cô sợ hết hồn.

“À... Cái đó, anh...anh đừng hiểu lầm...em...” Lý Hiểu Nhạc vắt hết óc muốn nghĩ ra một cái lý do tại sao mình lại xuất hiện trong phòng thay đồ nam. Thế nhưng nơ ron thần kinh của cô không đủ, gấp đến mức đầu đầy mồ hôi, bực bội nói ra một câu: “Em đi dạo.”

Nghe Lý Hiểu Nhạc nói Quý Duy Phó chỉ nhú mày, ngay cả tư thế cũng không đổi, “Tôi phòng thay đồ nam để đi dạo?” Tôi có nên vì lý do hoang đường này mà vỗ tay không?

“Đứng đứng đứng!” Lý Hiểu Nhạc gật đầu như gà mổ “Em... Đối với phòng thay đồ nam trong truyền thuyết tương đối tò mò cho nên mới tới nhìn một chút, hiện tại em xem xong rồi, đi đây. Bái bai!”

Nói xong Lý Hiểu Nhạc cố làm ra vẻ ung dung vẫy tay với Quý Duy Phó rồi thông thả rời đi nhưng không nghĩ tới sau lưng lại truyền tới tiếng Quý Duy Phó hết sức êm dịu.

“Đứng lại, trong tay cô cầm cái gì vậy?” Giọng Quý Duy Phó vẫn âm áp như gió xuân, nụ cười nơi khoé miệng vẫn không biến mất, tự dưng câu ta như vậy lại khiến người khác sợ hãi.

“Cái này...cái này...cái này không phải..!” Lý Hiểu Nhạc nhanh chóng giấu socola ra đằng sau, lắc đầu phủ nhận, “Anh nhìn nhầm rồi, em không có gì.”

Lý Hiểu Nhạc không thừa nhận làm cho ánh mắt của Quý Duy Phó trầm xuống, lông mày nhíu lại. Bị bắt quả tang còn không thừa nhận, phẩm hạnh của cô gái này thật là...

Lý Hiểu Nhạc thì nghĩ, hộp socola này chính là nguyên nhân cô bị si nịch ở kiếp trước, cho nên tuyệt đối không thể để nó xuất hiện trước mặt Quý Duy Phó.

Lý Hiểu Nhạc hồi hộp đứng tại chỗ nhìn Quý Duy Phó bước gần đến mình, ‘Cộp cộp’ thanh âm của giày va chạm với nền nhà vang lên đều đặn, mỗi một nhịp như tiếng búa đập vào tim cô. Rốt cuộc Quý Duy Phó cũng đi đến trước mặt cô, hai người cách nhau chưa đến nửa cánh tay.

Đây không phải là lần đầu tiên cô đứng gần Quý Duy Phó như vậy, nhưng mà trái tim vẫn như con nai nhỏ chạy loạn.

Lý Hiểu Nhạc không tự chủ mà né tránh ánh mắt sắc bén của Quý Duy Phó, khoan đã, sắc bén? không thể nào, từ trước đến giờ ánh mắt của Quý Duy Phó đều ôn hòa, chắc là cô nhìn nhầm rồi? Lý Hiểu Nhạc ngẩng đầu nhìn Quý Duy Phó, thấy trong mắt hắn vẫn là ôn hòa mà cô quen thuộc, là cô nhìn nhầm sao?

Quý Duy Phó nhìn về mặt lo sợ của Lý Hiểu Nhạc, trong mắt mang theo chút nghi vấn. Cử động vừa rồi của cô nữ sinh này đều lọt vào trong mắt anh, cô lại biết chìa khóa anh đặt ở trên nóc tủ, cái chìa khóa này từ lúc mới đầu anh để lên đó sau này cũng chưa từng dùng đến, ngay cả anh cũng sắp quên sự tồn tại của nó rồi.

“Không có gì? Vậy... Đây là cái gì?” Thừa dịp Lý Hiểu Nhạc thất thần Quý Duy Phó lấy đồ trong tay cô, cầm ở trong tay vuốt vuốt, nhếch môi chờ Lý Hiểu Nhạc giải thích.

“A... Cái này, anh...” Nhìn tay mình trống rỗng, Lý Hiểu Nhạc sửng sốt, làm sao chỉ trong nháy mắt liền rơi vào tay người khác rồi?

“Vật này hình như là lấy từ trong ngăn tủ của tôi.” Giọng Quý Duy Phó vẫn nhẹ nhàng như trước, nhưng lại làm cho người ta cảm nhận được áp lực vô hình.

Anh đều nhìn thấy hết! Như vậy thì ngay cả cơ hội phủ nhận cũng không có.

“Cái đó...Vốn dĩ là em bỏ vào, giờ em lấy lại coi như là vật về chủ cũ mà thôi.” Lý Hiểu Nhạc rút đầu lại, giọng ngày càng nhỏ.

“Nếu ở trong tủ của tôi thì chính là của tôi.” Giọng Quý Duy Phó không cho phép nghi ngờ, cầm lấy sô cô la trong tay giơ lên trước mặt Lý Hiểu Nhạc, “Nói nghe xem, vì sao lại lấy trộm đồ của tôi!”

“Em... Không...” Đối diện Quý Duy Phó từ từ bước tới gần Lý Hiểu Nhạc, rất có bộ dáng của người ép cung.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Quý học trưởng bị đẩy ngã

Edit: Linh Nhi

Beta: Bắp

“Em...” Quý Duy Phó càng ép càng gần, Lý Hiểu Nhạc buộc phải lùi về phía sau hai bước, tim đập càng ngày càng mạnh, trên mặt nổi lên hai rặng mây đỏ. “Socola này đã quá hạn, ăn sẽ đau bụng! Đúng rồi, chính là như vậy!” Vừa nói cô vừa gật đầu như muốn gia tăng độ chính xác trong lời nói.

Hóa ra là như vậy. Trong lòng Quý Duy Phó gật đầu một cái, từ trước đến nay đều là người khác cướp đồ rồi đưa cho hắn, chưa có ai đưa cho hắn rồi còn muốn đòi về.

“Nếu đã đem tặng, nhìn tâm ý của cô như vậy tôi đành cố gắng nhận vậy.” Quý Duy Phó cười nhạt đặt đồ lại vào trong tủ, nhìn về phía Lý Hiểu Nhạc vẫn đứng tại chỗ nói “Chỉ có điều lần sau mua đồ nên nhìn cẩn thận, đừng phạm phải sai lầm nhỏ bé này.”

Nhưng mà đối với sự rộng lượng của Quý Duy Phó, Lý Hiểu Nhạc lại không hề cảm kích đến rơi nước mắt. Phải biết rằng nếu bây giờ cậu ta lại để socola vào trong tủ thì cô sẽ lại dẫm lên vết xe đổ ở kiếp trước. Vậy lần này cô mạo hiểm vào đây đều không còn ý nghĩa, vẫn sẽ trở thành trò cười của toàn trường.

Hơn nữa không biết tại sao cô luôn cảm thấy Quý Duy Phó trước mặt này cùng Quý Duy Phó mà cô quen biết mười năm có chỗ nào đó không giống nhau, cụ thể thế nào cô không nói rõ được, chẳng qua là cảm thấy là lạ.

Mặc dù vậy, bây giờ Lý Hiểu Nhạc không có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy. Trong lòng quyết tâm nhất định phải đem socola này đi. Đợi đến lúc Quý Duy Phó muốn đóng cửa tủ, Lý Hiểu Nhạc xông lên cướp lấy socola rồi xoay người chạy đi. Nhưng không ngờ lại dẫm phải đồ không biết ai làm rơi ở dưới đất, cả người thẳng tắp ngã xuống.

Quý Duy Phó đứng ở bên cạnh, thấy vậy thầm kêu không ổn, đưa tay muốn kéo cô lại nhưng không ngờ bị Lý Hiểu Nhạc kéo theo. Cứ thế mà hoa hoa lệ lệ tiếp xúc với đất mẹ, cũng để cho một đôi môi dán lên.

Cho dù bình thường ra vẻ trầm ổn như thế nào thì Quý Duy Phó cũng chỉ là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi. Lần đầu tiên trong đời tiếp xúc thân mật với nữ sinh như vậy, phản ứng mà hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo đã chết máy, chỉ có thể sững sờ giữ nguyên hiện trạng.

Mà Lý Hiểu Nhạc sau khi ngất ngốc một chút đã phản ứng lại, trong lòng vui vẻ như thủy triều dâng lên. Nhất là việc nhìn thấy bộ dáng ngây ngô của Quý Duy Phó, trong lòng có cảm giác thỏa mãn, người đàn ông này bị mình đè dưới thân đấy.

Biết cơ hội đã mất đi sẽ không trở lại, Lý Hiểu Nhạc nghĩ dù sao mọi chuyện cũng đã xảy ra, nếu cứ vậy mà đứng dậy chẳng là quá tiếc sao? Hơn nữa cơ hội như thế này không biết phải đợi đến bao giờ mới có.

Nghĩ như vậy, Lý Hiểu Nhạc đưa lưỡi ra liếm môi của Quý Duy Phó, học theo động tác trên ti vi mút giống như mút thạch, mút xong lại gặm.

Không ngờ môi Quý Duy Phó mềm như vậy, lại mát như thạch! Lý Hiểu Nhạc say mê suy nghĩ.

Mà nhờ Lý Hiểu Nhạc cắn mút, Quý Duy Phó mới tỉnh táo lại, thô lỗ đẩy Lý Hiểu Nhạc ra, ngồi dậy nhìn lướt qua cái người vừa xâm phạm mình.

“Cô là con gái, tại sao có thể làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy!” Quý Duy Phó căm tức nhìn Lý Hiểu Nhạc vẫn quỳ rạp trên đất chưa đứng dậy.

Chỉ có điều hai gò má cậu ửng hồng khiến lực uy hiếp giảm đi rất nhiều.

Cảm giác mềm mại chỉ thuộc về nữ sinh còn chưa tan đi, lại nghĩ đến cảm giác vừa rồi, trong lòng Quý Duy Phó lại ‘Lộp bộp’, tim đập loạn lên. Quý Duy Phó thấy cảm xúc của mình bị nhiễu loạn, âm thầm nhũn mảy, không chế nét mặt, lại nhìn thấy Lý Hiểu Nhạc vẫn ngồi dưới đất, về mặt đau đón che mắt cả chân.

“A...” Thanh âm hít một ngụ khí lạnh từ trong miệng Lý Hiểu Nhạc vẫn ngồi dưới đất phát ra. Nhũn mảy nhìn chân, dáng vẻ không giống như lừa gạt, Quý Duy Phó ngồi xổm xuống hỏi: “Cô làm sao vậy!”

“Chân của em hình như bị tụt rồi!” Cắn chặt môi dưới, Lý Hiểu Nhạc làm ra vẻ tội nghiệp nói.

“Chắc là do vừa nãy ngã xuống, đi đến phòng y tế xem một chút!” Kiểm tra chân bị thương của Lý Hiểu Nhạc xong, Quý Duy Phó nói.

Lý Hiểu Nhạc đối với những lời vừa rồi của Quý Duy Phó thì không có ý kiến, trong lòng suy nghĩ, chân này không thể để bị thương một cách lãng phí.

“Đều tại anh hết! Anh phải chịu trách nhiệm!” Nắm chặt vạt áo của Quý Duy Phó, Lý Hiểu Nhạc làm bộ tổn thương tố cáo.

Mà một nhóm thanh thiếu niên mồ hôi đầy người đẩy cửa phòng thay quần áo ra, vừa vặn nghe thấy câu này, cho nên ánh mắt nhìn về phía hai người thêm mấy phần mập mờ. Đồng thời trong lòng không khỏi khen ngợi, quả nhiên là thiên tài thiếu niên, ngay cả chuyện này cũng đi trước bọn họ.

Giống như không nhận ra ánh mắt ngày càng nóng bỏng của đám bạn học, Quý Duy Phó nhíu mi nhìn Lý Hiểu Nhạc đang cười giảo hoạt. Bỏ qua chút ngưng ngưng vừa nãy, bây giờ Quý Duy Phó đã tỉnh táo như cũ.

Cho nên, sau khi trải qua cuộc phân tích ở não bộ, Quý Duy Phó cũng hiểu rõ mấy phần ý đồ của Lý Hiểu Nhạc.

“Chịu trách nhiệm?” Quý Duy Phó nhướn lông mày, nghiêng đầu nhìn Lý Hiểu Nhạc nói. “Chẳng lẽ cô muốn tôi lấy thân báo đáp?” Trong mắt xẹt qua tia chế nhạo.

“A... Có thể không?” Nghe Quý Duy Phó nói Lý Hiểu Nhạc hưng phấn mở to mắt mong đợi nhìn Quý Duy Phó.

“Dĩ nhiên không thể!” Quý Duy Phó hơi cong môi không chút lưu tình cắt đứt ảo tưởng của Lý Hiểu Nhạc.

“Ồ!” Lý Hiểu Nhạc thất vọng lên tiếng đáp lại.

...

“Quý học trưởng, việc này lấy thân báo đáp cũng không quá đáng, quan hệ đều đã đến mức đó rồi, không phải sao!”

“Cậu nhìn xem đáng về tổn thương của cô ấy!”

“Trước khi vết thương ở chân khỏi hẳn, cậu phải chịu trách nhiệm đưa đón cô ấy!”

“Đúng đúng đúng, đưa đón, phải đưa đón!”

Ở bên cạnh thương thức miễn phí, các vị khan giả không nhịn nổi hành vi của Quý Duy Phó, cho nên liên sôi nổi lên tiếng.

Còn Lý Hiểu Nhạc thì cảm thấy những đứa trẻ này thật đáng yêu, lại ở trong lúc quan trọng này giúp cô đổ dầu vào lửa. Cho nên Lý Hiểu Nhạc liền càng ra vẻ vô tội.

Dưới áp lực nặng nề, Quý Duy Phó ‘bất đắc dĩ’ đành phải đưa Lý Hiểu Nhạc đến phòng y tế.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Cậu phải chịu trách nhiệm sao?

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Mùa hè sau 12 giờ, trời vô cùng nắng nóng, mặt đất cũng nóng hừng hực. Cho dù là người đi một mình trên đường cũng sẽ đổ mồ hôi, huống chi bây giờ Quý Duy Phó còn cõng một người gần trăm cân, cho dù ngày thường hần không ra mồ hôi thì bây giờ mồ hôi cũng ướt đầm lưng.

Nằm ở trên lưng Quý Duy Phó hưởng thụ đãi ngộ của công chúa, Lý Hiểu Nhạc cảm thấy không đành lòng, liền đưa tay ra lau mồ hôi ở trên trán giúp Quý Duy Phó.

“Đừng lộn xộn!” Quý Duy Phó cắn răng gằn nhẹ nói.

Đáng chết, hần cảm nhận được hai khối mềm mại áp vào lưng hần, cảm giác được sự khác biệt vô cùng rõ ràng với lồng ngực cường tráng của nam sinh, rõ ràng hần đã đem mình và người trên lưng tách ra một khoảng, nhưng bởi vì cô nữ sinh này không đứng đắn mà cảm nhận càng thêm rõ ràng. Cảm giác này làm hần không kiềm chế được, lại nhớ tới cảm giác trong lúc hôn vừa rồi càng làm cho hần thêm khó chịu.

“Em... xin lỗi!” Cho là Quý Duy Phó ghét mình, Lý Hiểu Nhạc khổ sở cắn chặt môi dưới buồn rầu nói. “Nếu không anh để em xuống đi!”

Lý Hiểu Nhạc vừa nói xong, giống như được đại xá, Quý Duy Phó lập tức đặt người xuống, cái thờ phào nhẹ nhõm kia ở trong mắt Lý Hiểu Nhạc chính

là chứng cứ tốt nhất của việc anh ghét mình.

Bởi vì một chân không thể chịu được bao nhiêu trọng lực, mặc dù Lý Hiểu Nhạc đã cố gắng chống chọi, vẫn không tránh được việc đem phần lớn trọng lực đặt lên người Quý Duy Phó, thân thể mềm mại của nữ sinh làm cho bước chân Quý Duy Phó thoáng dừng lại, rất nhanh đã phản ứng lại. Ai ngờ vừa cúi đầu từ góc độ của hắn vừa vịn thấy một mảnh trắng như tuyết, Quý Duy Phó lúng túng nhìn đi chỗ khác, đưa tay bế Lý Hiểu Nhạc lên.

“A!” Lý Hiểu Nhạc kinh ngạc kêu lên, theo bản năng hai tay ôm lấy cổ của Quý Duy Phó, kinh ngạc nhìn động tác này của Quý Duy Phó.

“Như vậy quá chậm!” Giọng nói Quý Duy Phó lạnh nhạt giải thích.

Chẳng lẽ anh phải nói là mặc kệ công hay diu đều kích thích thị giác cùng xúc giác của anh sao?

“Dạ, vâng!” Lý Hiểu Nhạc đáp lời Quý Duy Phó, mặc dù bộ dáng bây giờ của anh lạnh như băng, thế nhưng có thể được người mình thích ôm vào trong ngực như vậy, trong lòng Lý Hiểu Nhạc vô cùng sung sướng.

...

Phòng y tế, bác sĩ xử lý sơ qua vết thương cho Lý Hiểu Nhạc, đưa cho cô một ít thuốc rồi nói một số điều cần chú ý, bởi vì vết thương không nặng cho nên chỉ cần bôi rượu thuốc khoảng hai ba ngày là khỏi, nhưng mà trong mấy ngày này chân kia tuyệt đối không được hoạt động mạnh.

Lý Hiểu Nhạc suy nghĩ, cô tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội tốt này được, nhất định phải làm cho Quý Duy Phó cam tâm tình nguyện làm ‘tài xế’ cho cô mới không phụ lòng với vết thương này. Thế nhưng phải làm như thế nào mới có thể khiến anh cam tâm tình nguyện cũng là một vấn đề nan giải.

Suy nghĩ một lúc lâu cũng không ra, Lý Hiểu Nhạc phiền não vò vò tóc. Ngang đầu nhìn Quý Duy Phó liền nhìn thấy một đôi tròng mắt sâu thăm thẳm, không cẩn thận sẽ rơi vào bên trong, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện.

Lúc Lý Hiểu Nhạc nhìn Quý Duy Phó mà sửng sốt, Quý Duy Phó cũng nhìn cô. Dung mạo cô gái này không có gì nổi bật, nhưng trên người lại có khí chất đặc biệt làm cho người ta quên đi dung mạo bình thường kia.

Từ lần đầu tiên gặp mặt, cô đã không hề che giấu ý đồ với mình, cô ấy tính toán mình, những điều này vốn là điều mình ghét nhất, nhưng cô có một đôi mắt vô cùng thuần khiết, cho dù lúc tính kế anh cũng lộ ra vẻ thần nhiên. Loại mâu thuẫn này kết hợp lại ở trên người cô, làm cho anh không nhìn được mà tò mò muốn tìm hiểu.

“Quý Duy Phó, có thể nhờ anh giúp em một việc được không?” Lý Hiểu Nhạc thận trọng mở miệng nói.

“Nói nghe xem.” Không nói đồng ý hay không đồng ý, câu trả lời của Quý Duy Phó làm cho người ta thất vọng nhưng lại không nhìn được mà tràn đầy hi vọng.

“Là thế này, anh xem chân em bị thương, đi học về nhà cũng là một vấn đề lớn, cho nên em có thể nhờ anh chở em đi học trước khi chân khỏi không?” Nói xong Lý Hiểu Nhạc chấp hai tay vào với nhau, nhìn hắn, còn nịnh nọt thêm một câu: “Anh tốt bụng như vậy, nhất định sẽ đồng ý, có đúng không?”

“Đầu tiên cô cường hôn tôi, bây giờ lại bắt tôi làm tài xế đưa đón cô đi học, tiện nghi của tôi dễ chiếm như vậy sao?” Quý Duy Phó chống hai tay lên mép giường, nguy hiểm tiến đến gần mặt Lý Hiểu Nhạc.

“Vậy... Anh muốn như thế nào?” Lý Hiểu Nhạc chỉ vào môi mình, vô tội nói: “Nếu không anh hôn lại em là được rồi!”

“Cậu...” Không ngờ Lý Hiểu Nhạc lại ‘Vô liêm sỉ’ như vậy, bình thường Quý Duy Phó phản ứng nhanh hơn người, nhưng đối mặt với người cướp đi nụ hôn đầu của mình, còn dám trêu ghẹo như vậy, nhất thời không biết phải nói sao.

“Anh đã không phản đối, em sẽ coi như anh đã đồng ý!” Lý Hiểu Nhạc phản ứng cực nhanh kéo ngón áp út của Quý Duy Phó áp lên tay mình. “Vậy chúng ta liền móc ngoéo đóng dấu, xong. Không thể đổi ý!”

Đối mặt với việc Lý Hiểu Nhạc tự chủ trương, trong nháy mắt đó ánh mắt Quý Duy Phó lạnh lẽo, đó là biểu hiện cậu đang vô cùng khó chịu, nhưng ngay sau đó anh nghĩ đến cái gì, liền nở nụ cười cao thâm khó lường. “Được, vậy thì cô đừng hối hận!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: ‘Tài xế’ chắc chắn

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Lý Hiểu Nhạc dưới sự hộ tống của Quý Duy Phó vui vẻ về đến nhà, nhìn con gái đi khắp khênh vào nhà, ba Lý mẹ Lý cuống cuống tiến lên xem xét lại nhìn thấy con gái nở nụ cười ngu ngốc liền biết không có gì đáng ngại, cũng bình tĩnh lại nên làm gì thì đi làm cái đó.

“Lý Hiểu Nhạc, thành tích thi thử lần này của con lại tụt xuống hả?” “Trên bàn cơm, mẹ Lý dò hỏi.

“Cái đó... Có mấy môn thôi ạ.” Bị hỏi đến thành tích, những bong bóng màu hồng trong đầu Lý Hiểu Nhạc hoàn toàn tan thành mây khói, cả người cứng đờ.

“Vậy mấy môn kia con thi thế nào?” Mẹ Lý hết sức kiên nhẫn tiếp tục hỏi.

“Tạm được, tạm được!”

“Cái gọi là tạm được của con chắc chắn là không ra gì rồi!” Hung hăng gõ đầu Lý Hiểu Nhạc, mẹ Lý chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Rõ ràng là cùng từ một bụng chui ra, mà anh hai có thể vào đại học danh tiếng, còn em ngay cả đậu vớt cũng không đủ điểm? Đúng là khiến người ta lo lắng, khẳng định đầu óc giống cha nó, nhất định là như vậy. Ở trong lòng mẹ Lý khẳng định như vậy.

“Lý Hiểu Nhạc, mẹ nói cho con biết! Lần này là thi thử nên mẹ sẽ bỏ qua cho con. Lần sau thi giữa kỳ, thành tích sẽ ghi vào bảng tốt nghiệp, nếu như con còn không đủ điểm thì xem mẹ thu thập con như thế nào.”

Sờ chỗ bị gõ, Lý Hiểu Nhạc gật đầu liên tục vừa gật vừa vâng, trong lòng thì thầm kêu khổ. Từ trước đến giờ thành tích của cô đều kém, mà bây giờ đã qua mười năm, đạt tiêu chuẩn ... Đúng là mò trắng dưới nước.

Nhưng mà đúng như mẹ nói, thành tích khảo sát giữa kỳ ghi vào phiếu tốt nghiệp, nói cách khác ba năm học cao trung nếu như thành tích lần thi tới không được điểm C, thì cho dù thành tích thi vào đại học có tốt đi nữa cũng không vào được trường đại học lý tưởng.

Từ lúc sống lại đến giờ cô chỉ nghĩ muốn cứu vớt hình tượng của mình trong lòng Quý Duy Phó, hoàn toàn không suy nghĩ tới việc học tập, bây giờ đề tài này xuất hiện làm cho tâm tình Lý Hiểu Nhạc ảm đạm. Sáng hôm sau khi Quý Duy Phó tới đón cô đi học tâm tình tối tăm này vẫn chưa tan đi.

Đình đầu Lý Hiểu Nhạc đầy mây đen, mặt xám như tro tàn xuất hiện trước mặt Quý Duy Phó, làm cho Quý Duy Phó cảm thấy kỳ quái. Mặc dù biết cô gái nhỏ này không lâu, thế nhưng mang đến cho anh cảm giác cô sẽ không bao giờ có vẻ buồn phiền, không ngờ rằng cũng có chuyện làm cho cô lộ ra vẻ mặt này.

“Dáng vẻ này là sắp đến ngày tận thế sao?” Quý Duy Phó mỉm cười nhìn Lý Hiểu Nhạc, chủ động mở miệng trêu chọc cô.

Nếu như bình thường Quý Duy Phó chủ động nói chuyện với cô thì Lý Hiểu Nhạc nhất định sẽ mừng như điên, thế nhưng vào giờ phút này cô hoàn toàn đắm chìm trong tương lai mờ mịt của mình, không rảnh quan tâm chuyện khác.

“Nếu là tận thế thì tốt rồi!” Lý Hiểu Nhạc thờ dãi, mặt mày ảm đạm nói.

Muốn nói ra hết buồn bực trong lòng nhưng lại không muốn đem toàn bộ khuyết điểm của mình phơi bày trước mặt người mình thích, cho nên tâm tình Lý Hiểu Nhạc càng kém, dọc đường đi cảm xúc vẫn kém, lúc Quý Duy Phó chạy xe đến đây phòng học, cô cũng chỉ rầu rĩ nói cảm ơn rồi khép khênh đi lên lầu.

Quý Duy Phó nhíu mày nhìn Lý Hiểu Nhạc cúi đầu bóng lưng ảm đạm rồi đi về phía nhà xe. Đến trưa khi đi qua phòng học của cô thì Quý Duy Phó cảm giác được mình đã biết nguyên nhân khiến cho tâm tình cô kém như vậy.

Lại nói về Lý Hiểu Nhạc sau khi vào phòng học liền ứng phó qua loa sự quan tâm của các bạn học, nằm úp sấp lên bàn không nhúc nhích giống như xác chết, cả mặt xám xịt, Trịnh Hiểu Hiểu thấy thế liền đi đến đây cô hai cái.

“Lý Hiểu Nhạc, choáng váng?”

“Hiểu Hiểu, Oa!” Nhìn Trịnh Hiểu Hiểu xuất hiện giống như nhìn thấy cứu tinh, Lý Hiểu Nhạc ôm lấy eo của cô, lớn tiếng gọi, cũng may các bạn trong lớp đã sớm hình thành thói quen ba ngày năm bữa cô lại như vậy cho nên không có mấy người bị hù dọa, còn những người bị hù dọa chính là trái tim quá yếu ớt.

“Cậu sao vậy hả! Làm như tận thế không bằng!” Ngoáy ngoáy lỗ tai, Trịnh Hiểu Hiểu không kiên nhẫn nói.

“So với tận thế còn nghiêm trọng hơn! Mẹ hạ lệnh lần thi tới nếu không đạt điểm C trở lên liền dùng gia pháp hầu hạ! Cầu cứu, cầu học thêm!” Nghĩ đến gia pháp kinh khủng kia của mẹ, cả người Lý Hiểu Nhạc không kim chế được mà run lên, bây giờ cô chỉ có thể nhờ bạn tốt giúp đỡ, trước đây khi mỗi lần gần thi đều là cô ấy giúp mình lên ngưỡng an toàn.

“Ách... Hiểu Nhạc à! Lần này thật sự xin lỗi!” Trịnh Hiểu Hiểu khó xử nói.” Mấy ngày trước ba tớ chưa hỏi ý kiến tớ đã nhận giúp tớ phụ đạo cho một đứa nhỏ, cho nên tớ...”

“Hả...” Cứu tinh bị cướp đi, Lý Hiểu Nhạc lập tức trợn tròn mắt. Cặp mắt đờ đẫn nhìn phía trước thật lâu không hoàn hồn, trong miệng không ngừng tuyệt vọng lầm bầm “chết rồi, chết rồi, tớ phải làm sao bây giờ?” để chứng minh cô vẫn còn sống.

“Thật xin lỗi, tớ cũng không biết sẽ như vậy.” Không giúp được bạn tốt, Trịnh Hiểu Hiểu cũng cảm thấy hết sức áy náy.” Nếu không, cậu đi tìm Quý học trưởng xem? Tớ thấy quan hệ của hai người rất tốt, sáng nay anh ấy còn chở cậu đi học.”

Sáng nay lúc đi học không chỉ riêng Trịnh Hiểu Hiểu, còn rất nhiều bạn học đều nhìn thấy Quý học trưởng chở Lý Hiểu Nhạc đến trường, chuyện này còn tạo ra náo động. Nhưng mà khi đó lòng Lý Hiểu Nhạc đang rối bời cho nên cũng không để ý.

“Tìm anh ấy?” Lý Hiểu Nhạc không xác định hỏi.

Cô không nghĩ lộ ra khuyết điểm trước mặt Quý Duy Phó khi hần còn chưa thích mình, thế nhưng việc này trừ cách này ra cũng không còn biện pháp khác. Chẳng qua là... Anh ấy sẽ đồng ý sao? Nếu mình mặt dày cố gắng dây dưa chắc là sẽ được chứ? Từ trước đến giờ anh đều là người tốt mà.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Nhờ Quý Duy Phó giúp đỡ

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Buổi chiều tan học, Lý Hiểu Nhạc đã sớm đứng dưới phòng học chờ Quý Duy Phó, dọc đường đi vẫn suy nghĩ nên mở miệng như thế nào để nhờ anh giúp cô học thêm, nhưng mà nghĩ thế nào cũng thấy không ổn. Đến lúc về đến nhà cô cũng chưa nghĩ ra, thấy Quý Duy Phó lên xe chuẩn bị đi, theo bản năng Lý Hiểu Nhạc kéo ống tay áo anh, đôi lấy ánh mắt nghi hoặc của Quý Duy Phó.

“Cái đó... Cái đó...” Người đã ở lại nhưng lại không biết mở miệng như thế nào, Lý Hiểu Nhạc cực hận miệng mình.

“Chuyện gì?” Rút ống tay áo bị Lý Hiểu Nhạc kéo lại, Quý Duy Phó nhàn nhạt hỏi. Thật ra thì trong lòng hần đã đoán được những gì Lý Hiểu Nhạc định nói, tuy nhiên hần muốn chính cô mở miệng trước.

“Chính là... Nếu như thuận tiện... Có thể hay không?” Bởi vì lo lắng hồi hộp mà lòng bàn tay Lý Hiểu Nhạc đổ ra một lớp mồ hôi mỏng, miệng thì ấp a ấp úng không nói thành câu.

Quý Duy Phó cũng không thúc giục cô, ngược lại ngồi ở trên xe nhìn bộ dáng gấp gáp của Lý Hiểu Nhạc, cô gái này dường như luôn có thể làm cho người khác vui vẻ. Nhìn dáng vẻ quần bách của cô, tâm tình của anh rất tốt.

Vui vẻ trên sự đau khổ của người khác, Quý Duy Phó cảm thấy mình thật xấu.

“Thật ra thì nếu anh rảnh rồi có thể giúp em học thêm được không!” Rốt cuộc Lý Hiểu Nhạc cũng không chịu nổi bộ dáng lè mề của mình, liền nhắm lại hai mắt hô lớn.

“Giúp cô học thêm?” Khóe miệng Quý Duy Phó khẽ cong lên, lời từ chối vừa định ra khỏi miệng, chỉ vì nhìn thấy ánh mắt tinh khiết của Lý Hiểu Nhạc mà bị chặn lại.

Thật ra thì cho đến bây giờ Quý Duy Phó cũng không phải là người tốt, mặc dù ở trong mắt giáo viên, bạn học hần đều là học sinh ôn hòa vô hại, đối với bạn học nhờ vả chỉ cần là chuyện mà trong khả năng thì hần đều đáp ứng. Nhưng thật ra là bởi vì những chuyện này chưa vượt qua ranh giới mà hần vạch ra mà thôi.

Chẳng qua là lần này, ở trước mặt cô nữ sinh này, lần đầu tiên không đem ranh giới vạch ra rõ ràng.

Nếu nói ban đầu không cự tuyệt cô đến gần, thậm chí đồng ý việc đưa đón cô đi học là bởi vì muốn biết vì sao cô lại biết điều mà không ai biết, thậm chí ngay cả chính hần cũng sắp quên mất thói quen nhớ kia. Bây giờ tuy mục đích ban đầu chưa từng thay đổi nhưng trong anh có gì đó đang dần thay đổi.

Cô nữ sinh này có một đôi mắt thuần khiết, sáng ngời, tâm tình của cô đều thể hiện trong đôi mắt. Vì hoàn cảnh sinh sống từ bé đến lớn anh nhìn thấy muốn người muốn về, nhưng chưa từng nhìn thấy ai có đôi mắt thuần khiết không chứa bất kỳ tính toán nào, ánh mắt đơn thuần trong suốt.

Có lẽ cũng bởi vì đôi mắt đáng quý này cho nên anh mới không thể nói lời cự tuyệt đi! Quý Duy Phó nghĩ như vậy.

“Giúp cô, tôi được cái gì?” Quý Duy Phó ngồi ở trên xe nhưng động tác càng ngày càng nhàn nhã tiêu sái, trên khuôn mặt tuấn tú lịch sự lại thoáng hiện ra một tia tính toán.

“Chỉ cần anh giúp em học thêm, anh ra điều kiện gì em cũng đồng ý.” Mắt thấy có hy vọng, sắc mặt như tro tàn lại cháy, lại thấy lời mình nói có chút to lớn liền bổ sung thêm: “Dĩ nhiên là phải ở trong khả năng của em, với lại không phải là chuyện vi phạm pháp luật.”

“Thế sao?” Quý Duy Phó sờ lên cằm như là đang cân nhắc, liếc thấy sắc mặt Lý Hiểu Nhạc bởi vì mình kéo dài thời gian mà ngày càng khẩn trương, cuối cùng quyết định không trêu cô nữa mới nói: “Vậy thì học thêm thôi”

“A? Thật sao?” Lấy được câu trả lời như ý, Lý Hiểu Nhạc kinh ngạc, vui mừng che miệng, xác nhận lại.

“Tất nhiên.” Quý Duy Phó cười yếu ớt, nụ cười ảm áp như gió xuân lại một lần nữa làm cho Lý Hiểu Nhạc mê mẩn trong đó, đem nóng bức của mùa hè xua tan không ít.

“Vậy em phải giúp anh làm cái gì đây?” Lý Hiểu Nhạc hỏi.

“Đến lúc cần thiết tôi sẽ nói cho cậu biết.” Ánh mắt cao thâm khó dò nhìn Lý Hiểu Nhạc một cái, Quý Duy Phó lên xe rồi đi, để lại cô gái nào đó đứng tại chỗ si ngốc nhìn bóng lưng trai đẹp.

Tầng đá lớn trong lòng rớt cuộc đã rơi xuống, Lý Hiểu Nhạc nằm trên giường thở phào nhẹ nhõm. Rốt cuộc mọi chuyện không giống kiếp trước, ở chỗ sâu xa dường như số mệnh đang dần dần thay đổi.

Bây giờ đối với tương lai Lý Hiểu Nhạc rất có lòng tin, cô tin tưởng mình sẽ trở thành người phụ nữ hoàn mỹ có thể đứng bên cạnh Quý Duy Phó, nhất định được. Kiếp này cô quyết tâm phải học thật giỏi, đường đường chính chính thi vào đại học A, sống vai cùng Quý Duy Phó.

Cho nên sáng sớm hôm sau khi Quý Duy Phó tới đón Lý Hiểu Nhạc đi học, nhìn thấy đôi mắt cô thâm quầng mà miệng lại nở nụ cười rạng rỡ, trong tay cầm một tờ giấy khắp khênh đi về phía anh.

Thấy Quý Duy Phó nhìn tờ giấy trong tay mình, Lý Hiểu Nhạc đặc ý nở nụ cười nói: “Đây là bảng phân tích cùng với thành tích của em, anh tham khảo xem rồi lập kế hoạch học tập.”

Nghe vậy anh chẳng buồn liếc mắt, Quý Duy Phó trực tiếp từ chối: “Không cần.”

“Anh không nhìn một cái làm sao biết không cần! Anh nhìn một chút đi, như vậy sẽ giúp ích cho việc học thêm đấy!” Lý Hiểu Nhạc quấn lấy anh nói, làm sao có thể để thành quả lao động cả đêm của mình không có kết quả gì?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Hoàn mỹ là đáng quý, giá trị càng cao hơn

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

“Lý Hiểu Nhạc, học sinh lớp E năm hai, hạng ba mươi trong lớp, toán học, vật lý, hóa học, tiếng Anh đều ghi chép đạt tiêu chuẩn. Sinh học, lịch sử luôn xếp ở hạng từ chín mươi đến một trăm, các môn khác đều đứng hạng tám mươi.” Cuối cùng bị Lý Hiểu Nhạc quấn lấy, Quý Duy Phó không kiên nhẫn nói ra một loạt, nhử mồi nhìn Lý Hiểu Nhạc đang đỡ đỡ. “Thành tích như vậy cậu cảm thấy lúc học thêm tôi sẽ cần có thêm lý do để chăm học sao? Hừ?”

Một tiếng ‘hừ’ mang theo chút ngán tã mị, làm cho người ta cảm thấy run rẩy. Giọng nói, hành động cùng với khuôn mặt khắp nơi đều viết hai chữ ‘Ôn hòa’ kia có chút không hợp, nhưng lại làm cho người khác không tìm thấy chỗ kỳ lạ của nó. Giống như đây mới thật sự là anh.

Lý Hiểu Nhạc nâng trán thờ dài, lúc trước cô vẫn còn cố che giấu khuyết điểm trước mặt Quý Duy Phó, lại không ngờ rằng người ta đã sớm rõ như lòng bàn tay.

Chỉ có điều suy nghĩ một chút như thế cũng tốt, không cần phải làm bộ làm tịch trước mặt người mình thích. Tốt chính là tốt, không tốt chính là không tốt, chỉ có chân thành mới là chất bảo quản tình cảm tốt nhất. Mặc dù bây giờ hai người chưa phát triển thành người yêu, nhưng mà đó chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi!

Nghĩ vậy Lý Hiểu Nhạc cảm thấy tự nhiên hơn nhiều, mặc dù kiếp trước hai người là bạn bè tình cảm cũng không tệ, thế nhưng sau khi sống lại ở trước mặt Quý Duy Phó, Lý Hiểu Nhạc luôn không có cảm giác tự nhiên, thoải mái. Thì ra là do cô luôn muốn biểu hiện mình thật hoàn mỹ trước mặt Quý Duy Phó.

Hai người chọn thư viện trong trường là nơi học thêm, lúc hai người cùng nhau bước vào thư viện mọi người đều đưa mắt nhìn. Quý Duy Phó rất lạnh nhạt đi về vị trí gần cửa sổ, không bị những ánh mắt nóng rực kia ảnh hưởng. Mà Lý Hiểu Nhạc cũng hết sức tự nhiên, đầu sao kiếp trước khi Quý Duy Phó hơn hai mươi tuổi càng hấp dẫn ánh mắt người khác.

Sau khi ngồi xuống hai người liền lấy bài tập về nhà ra làm. Chỉ thấy Quý Duy Phó viết ‘Xoạt xoạt xoạt’ như bị thần nhập, mới mười phút mà đã làm xong một đề thi toán học có chút phức tạp, mà bên kia Lý Hiểu Nhạc vẫn vui đầu gian khổ làm câu thứ hai.

“Những câu này khó như vậy sao?” Không nhìn nổi nữa, rốt cuộc Quý Duy Phó phải hỏi.

Từ lúc mới bắt đầu anh đã chú ý cô, một câu đã tốn hơn mười phút, không nói đến việc xác suất đúng bao nhiêu nhưng tốc độ này thực sự rất chậm.

“Thật sự rất khó” Bộ dáng Lý Hiểu Nhạc như muốn khóc, cặp mắt ướt nhẹp nhìn Quý Duy Phó nói.

Nhìn thấy đề toán này cô thật sự muốn che hai mắt rồi ngắt đi cho xong chuyện, những câu này đối với cô hiện tại mà nói đều hoàn toàn xa lạ.

“Tôi xem một chút.” Vừa nói liền cầm lấy đề trong tay Lý Hiểu Nhạc, rồi giảng cho cô.

Hai người anh nói tôi nghe, hoàn toàn không để ý mọi người xung quanh, giống như tiến vào thế giới riêng của hai người bọn họ. Bọn họ có thể bình tĩnh, nhưng những bạn học khác không thể nào bình tĩnh. Lần đầu tiên học trưởng đại nhân ở nơi công cộng tiếp xúc thân mật như thế cùng người khác phải đây!

Có một số bạn học không để ý đến quy định trong thư viện không được dùng điện thoại, liền chụp ảnh hai người nhìn khá là thân mật rồi post lên website của trường.

Những việc này hai người đều không biết.

Phương pháp giảng bài của Quý Duy Phó vô cùng dễ hiểu, rất nhanh Lý Hiểu Nhạc đã hiểu, nhìn Quý Duy Phó nở nụ cười cảm kích. Lúc này mới phát hiện mặt hai người gần nhau như vậy, chớp mũi sắp chạm vào nhau. Ánh mắt của Quý Duy Phó như nam châm hút cô vào, khiến cô trầm luân trong đó.

Thật ra thì người chịu ảnh hưởng đầu chỉ mình cô. Thật ra trong nháy mắt vừa rồi Quý Duy Phó đã thất thần, nhưng anh che giấu rất tốt. Chỉ có anh mới biết vừa rồi vì cặp mắt tinh khiết kia mà trong lòng nổi lên gợn sóng.

“Bạn học Quý, đề này mình không hiểu, bạn có thể giảng cho mình được không?” Giọng nói thẹn thùng đột nhiên vang lên đâm thủng vô số bong bóng màu hồng đang bay, Lý Hiểu Nhạc oán hận nhìn chằm chằm.

Cô gái này xuất hiện không thể nghi ngờ là một cái cơ rất tốt cho Quý Duy bình tâm lại, quên đi cảm xúc lạ lẫm mà mình không thể nắm bắt, nhìn nữ sinh trước mặt nở nụ cười sáng lạn hơn ngày thường, ôn hòa nói: “Có thể!”

Thấy Quý Duy Phó nhìn mình cười như vậy, mặt cô nữ sinh càng đỏ hơn. Xấu hổ ngồi bên cạnh hắn, đem đề bài trong tay đẩy qua.

Cười cười cười, cười cái lông mày nhà anh hả? Ngày thường sao không thấy anh cười với tôi như thế? Bây giờ nhìn thấy cô gái xa lạ này lại cười sung sướng như vậy. Nhìn khuôn mặt tươi cười của Quý Duy Phó, Lý Hiểu Nhạc vô cùng buồn bực.

Giờ phút này cô mới phát hiện Quý Duy Phó trước mặt cùng với người mà mình đã từng quen thuộc kia có gì đó khác nhau, nhưng bây giờ cô không có tâm tư suy nghĩ những việc này, bởi vì trước mắt cô đang gặp phải đại nguy cơ.

Quý Duy Phó không để lại dấu vết dịch qua một bên, duy trì khoảng cách với nữ sinh đang cố dính sát vào. Khóe mắt liếc thấy bộ dáng ỳ ạch, ghen tuông của Lý Hiểu Nhạc, liền cảm thấy chút khó chịu khi bị người lạ đến gần đã bay mất, miệng nở nụ cười càng thêm rực rỡ, mê người.

Sau đó, cô nữ sinh ngồi bên cạnh lại suy nghĩ quá nhiều, ánh mắt nhìn hắn càng thêm nóng bỏng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Lý Hiểu Nhạc bị mắ

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Ánh mắt nóng bỏng của cô gái này rơi vào trong mắt Lý Hiểu Nhạc thành tín hiệu cướp người sáng rực, đối mặt với ‘khiêu khích’ như vậy thì các biện pháp theo kế hoạch đều đặt sang một bên, Lý Hiểu Nhạc không nói một lời, đứng dậy chen vào giữa hai người.

Đối mặt với ánh mắt bất mãn của cô nữ sinh kia, Lý Hiểu Nhạc làm như không thấy, cười cười nhìn thẳng vào ánh mắt tò mò nghiên cứu của Quý Duy Phó nói: “Tiểu Phó, câu này người ta không làm được!”

Tiểu Phó? Lông mày Quý Duy Phó hơi giật một cái, nheo mắt lại. Thật mệt cho cô khi nghĩ ra cái tên buồn nôn như vậy. Cũng được, để anh xem xem

nha đầu này muốn làm cái gì đi.

“Câu này không phải vừa nãy đã giảng qua rồi sao!” Quý Duy Phó cười như không cười nhìn Lý Hiểu Nhạc nói.

Bút trên tay Lý Hiểu Nhạc ngừng một lát, nhìn câu hỏi mà tay mình chỉ, trên mặt thoáng qua vẻ lúng túng, nhưng ngay sau đó lại thay bằng bộ dạng vô tội nói: “Mới vừa rồi em không nghe giảng!”

“Không phải cô nói đã nghe rồi sao!” Quý Duy Phó làm ra vẻ rất buồn bực nói.

“Em lại quên rồi, không được hả!” Bị Quý Duy Phó liên tục hỏi nguyên nhân, Lý Hiểu Nhạc cắn răng nghiêng lợi nói.

Quý Duy Phó bị làm sao vậy! Hôm nay lại dư lực đi phá đám cô, chẳng lẽ anh không biết loại chuyện thâm vãn như thế này không hề phù hợp với hình tượng tao nhã lịch sự của anh sao. Thật là tức chết cô.

Nhìn bộ dáng xù lông của Lý Hiểu Nhạc, Quý Duy Phó càng nhàn nhã xoay bút bi trong tay.

Không biết tại sao khi nhìn thấy bộ dạng này của Lý Hiểu Nhạc hẳn lại nhớ đến con Teddy ở nhà. Khi thấy có người muốn cướp đi chén cơm của nó, bốn chân nó sẽ mở rộng, nhe hàm răng về phía ‘kẻ thù’, kêu ‘ô ô’.

Quý Duy Phó cũng không biết tại sao mình lại đem Lý Hiểu Nhạc coi thành tiểu Teddy, thế nhưng anh không ngại tiếp tục chọc tức cô, nhưng khi nhìn đến ánh mắt nóng bỏng từ xung quanh, nụ cười bên môi Quý Duy Phó chợt tắt, ánh mắt âm trầm. Anh không muốn bị coi là con khỉ điên xiếc.

Lý Hiểu Nhạc không biết tại sao một giây trước còn tươi cười mà một giây sau lại nghiêm mặt, không phải vừa rồi còn cười thật vui vẻ với cô nữ sinh xa lạ kia sao.

Không tập trung nghe Quý Duy Phó đang giảng giải đề thi, nhìn những bạn trẻ trước mặt, khuôn mặt tràn đầy tự tin, Lý Hiểu Nhạc có chút thất thần, rất khó để tưởng tượng ra khi những gương mặt này phát hiện mình bị mưu hại, lợi dụng sẽ lộ ra vẻ mặt bi thương như thế nào.

Mãi cho đến khi Quý Duy Phó gõ đầu cô một cái, lúc này mới kéo suy nghĩ của cô về việc học.

Hai người một người nói, một người nghiêm túc nghe, ngay cả người ở bên cạnh rồi đi lúc nào cũng không biết. Mãi cho đến khi thư viện đóng cửa hai người mới phát giác liền thu dọn đồ đạc rồi rời đi. Mà lúc này phố vừa mới lên đèn.

Cuối mùa xuân, gió ban đêm còn hơn se lạnh, ngồi ở phía sau xe đạp Lý Hiểu Nhạc nhắm mắt cảm thụ gió xuân vuốt ve gò má, thổi bay những mệt mỏi.

Có lẽ là còn chưa thích ứng với cuộc sống học tập xa cách đã lâu, Lý Hiểu Nhạc cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, đặc biệt vào lúc này khi đại não hoàn toàn thả lỏng.

Đang đạp xe, đột nhiên Quý Duy Phó cảm nhận được gò má dán lên lưng mình, trong nháy mắt thân thể có chút cứng ngắc, liếc nhìn đôi tay đang ôm lấy hông mình, cuối cùng cũng không đẩy nó ra. Mà người nào đó tựa vào lưng Quý Duy Phó đang nở nụ cười như con mèo trộm được thịt.

Một đêm này, gió không biết đã khiêu khích lòng của bao nhiêu người. Bánh xe vận mệnh từ từ chuyển, ai ra đi ai ở lại bên cạnh cô.

Sáng sớm, khi Lý Hiểu Nhạc cùng Quý Duy Phó vừa đi vào sân trường liền cảm giác được bầu không khí kỳ lạ. Nhất là ánh mắt của những nữ sinh kia giống như muốn xé xác cô ra vậy.

Khi đến tiết tự học của buổi sáng, rốt cuộc Lý Hiểu Nhạc cũng biết cảm giác kỳ quái này là từ đâu tới.

Nhìn ánh trong mây vi tính, hai người ngồi nhìn nhau mỉm cười dưới ánh nắng chiều, Lý Hiểu Nhạc không kim được mà khen ngợi, “Điện thoại di động này chụp khá đẹp, chỉ là làm cho da mình hơi đen.”

“Lý Hiểu Nhạc, tôi gọi em tới không phải để em đánh giá xem tấm hình này đẹp hay không đẹp?” Sắc mặt chủ nhiệm lớp xanh mét, cắn răng nói.

“Vậy... Thầy gọi em tới để...” Thấy sắc mặt chủ nhiệm lớp thay đổi, Lý Hiểu Nhạc thức thời nở nụ cười lấy lòng.

“Em không cảm thấy nên giải thích cho tôi xem đây là chuyện gì xảy ra?” Chỉ vào màn hình máy tính, sắc mặt chủ nhiệm lớp nghiêm túc hỏi.

“?” Nhìn theo ngón tay giáo viên, rốt cuộc Lý Hiểu Nhạc cũng chú ý đến dòng chữ trên bức ảnh.

Chỉ thấy phía trên miêu tả sống động như thế nào về ‘hành động thân mật’ của cô và Quý Duy Phó ở thư viện, còn có lúc cô gái khác đến gần Quý Duy Phó cô đã ghen tị như thế nào, nói cô là một cái người đồ kỵ. Cứ tiếp tục nữa thì nhất định Quý Duy Phó sẽ bị cô làm hư như thế nào...

“Xem xong rồi?” Thấy Lý Hiểu Nhạc cắn chặt môi dưới bộ dáng giống như bị vạch trần bí mật, sắc mặt thầy càng nghiêm túc. Nhưng mà làm thầy giáo, ông vẫn muốn nghe học sinh của mình giải thích trước, “Có gì muốn nói không?”

“Có!” Lý Hiểu Nhạc kiên định trả lời.” Nhìn những dòng văn này liền biết ghen tị với em, hận không thể thay thế em. Cho nên người viết bài này nhất định là của bạn học nữ.”

“Lý Hiểu Nhạc!” Đem bút trong tay đập lên bàn, thầy giáo rống giận. “Êm đang đùa giáo viên sao!”

Bị giáo viên quát lên làm cho sợ hết hồn, Lý Hiểu Nhạc có chút khó hiểu, nhưng vẫn cứ hết sức thò đầu nhận sai. Vài năm kinh nghiệm xã hội ở kiếp trước nói cho cô biết, bất kể đúng hay sai cứ nhận sai trước là được rồi.

Quả nhiên thấy Lý Hiểu Nhạc nhận sai, sắc mặt thầy liền hòa hoãn hơn chút. Sau đó, qua những lời giáo viên hỏi, Lý Hiểu Nhạc mới biết vì sao giáo viên gấp gáp, nghiêm túc như vậy.

Lý Hiểu Nhạc có chút buồn bực không nói gì nhìn trời, cô rất muốn phát triển mối quan hệ với Quý Duy Phó lên bất chính nha? Nhưng mà chuyện này đâu phải dễ dàng. Cúi đầu nhìn cơ thể của mình, chà chà... Hoàn toàn không có chút quyền rũ nào, người đàn ông kia không có khả năng vừa ý cô đi, mặc dù cô tin tưởng Quý Duy Phó không phải là loại người chỉ nhìn vẻ bên ngoài.

Cùng thầy giáo giải thích mối quan hệ đơn thuần của hai người xong. Nhìn ánh mắt hoài nghi của giáo viên chủ nhiệm luôn mồm đảm bảo quan hệ đơn giản mãi, giáo viên mới thả cô rời đi sau một hồi cảnh cáo.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bối mớ!

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Ở một nơi mà Lý Hiểu Nhạc không nhìn thấy, Quý Duy Phó nở nụ cười rồi đi. Hắn vì hành động khác thường của mình mà lắc đầu. Và rồi anh nghe thấy bạn học nói Lý Hiểu Nhạc bị giáo viên gọi lên văn phòng vì tấm ảnh trên website, trong lòng có chút lo lắng, cho nên liền tìm một lý do đi lên văn phòng, suy nghĩ tìm lý do giúp cô.

Nhưng không nghĩ rằng sẽ thấy một mặt khác của cô. Đối mặt với sự tức giận của thầy, lại dám cúi đầu nhận sai hóa giải nguy cơ, có thể cô cũng có thể dẫn.

Cứ như vậy cuộc sống sau này sẽ càng thú vị đây! Trong mắt Quý Duy Phó lóe lên tia chinh phục mà ngay cả anh cũng không phát hiện.

Chuông tan học buổi sáng vừa vang lên, Lý Hiểu Nhạc liền kéo Trịnh Hiểu Hiểu chạy như điên về phía phòng ăn, học cả buổi sáng, cô đã rất đói rồi. Chỉ thương Trịnh Hiểu Hiểu người nhỏ chân ngắn, bị kéo chạy xuống đã sớm thở hổn hển.

Lý Hiểu Nhạc muốn Trịnh Hiểu Hiểu đi giành bàn trước còn cô đi đến xếp hàng lấy cơm. Khó khăn lắm cô mới lấy được hai suất cơm đi về, đối diện có mấy người đi tới, người dẫn đầu là một cô nữ sinh có thân hình cường tráng, lúc đi qua Lý Hiểu Nhạc liền hung hăng va vào cô.

Lý Hiểu Nhạc không để ý nên bị va vào, cơm trong tay đổ hết vào người.

Nhìn cả người mình bị bẩn, Lý Hiểu Nhạc khẽ rủa một tiếng. Vừa định nói chuyện với bạn kia, nhưng không ngờ rằng người kia lại làm khó dễ trước.

“Xù nha đầu không có mắt hả!” Nữ sinh cường tráng đẩy Lý Hiểu Nhạc một cái, nét mặt hung dữ, đúng kiểu vừa ăn cắp vừa la làng.

Lý Hiểu Nhạc biết nữ sinh trước mặt này, là nữ côn đồ nổi danh trong trường—Triệu Na, thân hình cường tráng nhưng lại là con gái 100%, ngày thường kiếm niềm vui bằng việc khi dễ người.

Nhưng bây giờ Lý Hiểu Nhạc cũng không sợ cô, đã nhìn qua nhiều người nên cô rất dễ dàng nhìn rõ nữ sinh này chỉ cố làm ra vẻ.

“Đứng vậy! Đứng là có ít người đi không có mắt, đường lớn rộng lại không đi, cố ý muốn đi lên vỉa hè đụng vào người đi bộ, đây không phải là có mắt không trông thì là cái gì!” Nhìn Trịnh Hiểu Hiểu đang vội vàng đi đến hỏi cô có sao không, Lý Hiểu Nhạc lắc đầu, ngôn từ sắc bén nói.

Nghe ra được Lý Hiểu Nhạc đang châm chọc Triệu Na, xung quanh các bạn học cười ầm lên. Có mấy nam sinh không chút kiêng kỵ cười to. Ngày thường Triệu Na này quá mức phách lối, không đáng để thương.

“Con nhóc chết tiệt, mày đang mắng ai có mắt không trông đấy?” Tiếng cười nhạo của các bạn học xung quanh làm cho Triệu Na thấy mất mặt, mà người gây ra điều này chính là nữ sinh trước mặt đang nhìn mình, Triệu Na vừa nói vừa vung tay định tát Lý Hiểu Nhạc, bởi vì tức giận mà cô dùng toàn lực, nếu như cái tát này đánh trúng thẳng định mặt của Lý Hiểu Nhạc sẽ lập tức sưng lên.

Đối mặt với bàn tay đang phi đến, theo bản năng Lý Hiểu Nhạc muốn tránh đi, cô cũng không ngu đến mức đứng yên cho người ta đánh. Thế nhưng có người so với động tác của cô còn nhanh hơn, cầm lấy tay Triệu Na.

Một đôi tay thon dài đẹp mắt khớp xương rõ ràng, vững vàng nắm được tay Triệu Na, tuy thân thể gầy yếu nhưng lại hàm chứa sức lực vô cùng to lớn, làm cho bàn tay của Triệu Na không thoát ra nổi, cũng không tiến lên được.

Sắc mặt Quý Duy Phó âm trầm nhìn Triệu Na, trong đôi mắt luôn ôn hòa nhưng lúc này lại chứa hàn quang. Khiến người khác khi nhìn thấy ánh mắt này của hắn không khỏi co rúm lại.

Hắn vừa vào phòng ăn liền nhìn thấy Lý Hiểu Nhạc đang cầm hai suất cơm cười rục rịch, nhưng mà lại thấy Triệu Na này rõ ràng đứng cô trước lại còn ác nhân cáo trạng trước, còn muốn động thủ đánh cô.

Một cổ tức giận vọt thẳng lên đầu, hắn theo bản năng đi đến bảo vệ cô.

“Tiểu Phó...” Lý Hiểu Nhạc cảm động nói.

Người đứng trước mặt đang nắm cổ tay Triệu Na chính là Quý Duy Phó. Đôi môi mím chặt trên khuôn mặt ôn hòa thêm mấy phần lạnh lùng. Nhưng lại càng có hương vị đàn ông.

“Cô là đứa ngốc sao? Cứ đứng ngây ngốc như vậy để người ta ức hiếp?” Thấy bộ dáng cười đến không tìm không phổi của Lý Hiểu Nhạc, Quý Duy Phó lạnh lùng quát lên.

Rốt cuộc cô có biết vừa rồi thiếu chút nữa đã bị đánh, nghĩ đến khuôn mặt trắng nõn của Lý Hiểu Nhạc lưu lại năm ngón tay, ánh mắt Quý Duy Phó nhìn Triệu Na càng lạnh hơn.

Triệu Na bị Quý Duy Phó nhìn như vậy trong lòng liền run sợ, thế nhưng nhìn thấy ánh mắt của người nào đó sau lưng Quý Duy Phó liền như được tiếp thêm can đảm, lập ba lập bắp trả lời: “Quý Duy Phó, đây, đây là chuyện của nữ sinh chúng tôi, cậu đừng nhúng tay!”

“Đúng là việc của nữ sinh tôi không nên nhúng tay!” Quý Duy Phó gật đầu một cái đồng ý. Triệu Na nghe thấy những lời này liền vui mừng, chỉ cần đuổi được tôn đại thần này đi... Ai ngờ Quý Duy Phó không để cô cao hứng quá lâu, liền nói tiếp: “Chẳng qua là cậu cảm thấy cậu có chỗ nào giống nữ sinh?”

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh không một tiếng động, mọi người chỉ cảm thấy bây giờ đang là tháng sáu sao lại có cảm giác giá rét khắc nghiệt của mùa đông. Đây thực sự là học trường luôn ôn hòa với bạn học sao? Không giống lắm, không phải đã bị dối chứ?

“Phi...” Lúc này tiếng cười của Lý Hiểu Nhạc lại phá lệ to lớn.

Cô cũng không ngờ rằng miệng lưỡi Quý Duy Phó lại độc như vậy, quá hợp khẩu vị cô rồi. Từ lúc sống lại cô phát hiện hiểu biết kiếp trước của mình về Quý Duy Phó chưa đủ sâu, cho nên kiếp này hắn liên tục làm cô ngạc nhiên mừng rỡ!

“Tiểu Phó, anh nói như thế không tốt lắm đâu. Mặc dù bạn ấy không giống nữ sinh lắm nhưng anh cũng không nên nói thẳng ra như vậy, sẽ làm tổn thương người ta nha.” Lý Hiểu Nhạc che miệng khẽ cười nói.

Quý Duy Phó nhíu mày nhìn người nào đó chiếm được tiện nghi còn ra vẻ, thầm nghĩ cô gọi mình là Tiểu Phó càng ngày càng thuận miệng, không hề hỏi ý kiến của mình xem có đồng ý không.

Mà Lý Hiểu Nhạc ở một bên lại làm như không nhìn thấy ánh mắt kháng nghị của Quý Duy Phó, cô cảm thấy tên Tiểu Phó này rất thích hợp. Vừa chứng tỏ quan hệ thân thiết của hai người lại làm cho người ta cảm giác mờ ám.

Mà người vẫn đứng ở sau lưng Quý Duy Phó nhìn mọi chuyện vừa diễn ra, rốt cuộc nữ sinh này cũng không chịu nổi Quý Duy Phó và Lý Hiểu Nhạc đang liếc mắt đưa tình, tiến lên ôn nhu nói: “Anh Duy Phó, anh mau buông Na Na ra đi! Chuyện này hai bên đều có lỗi, để cho hai cô ấy đồng thời xin lỗi lẫn nhau là được.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Quý Duy Phó ra tay

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Lý Hiểu Nhạc thu lại nụ cười trên mặt, nhìn nữ sinh có vẻ mặt vô tội ở phía trước. Nhớ lại thân phận của cô ta.

Cô gái này tên là Bạch Liên, là con gái duy nhất của lão Đồng – ông trùm nhà đất. Cùng gia đình Quý Duy Phó là thế giao, từ nhỏ đã thích Quý Duy Phó, vì muốn ở bên cạnh hắn mà từ bỏ việc học ở trường quý tộc đi đến trường cấp 3 bình thường này, có điều hắn không để ý đến cô.

Kiếp trước Lý Hiểu Nhạc vẫn luôn không hiểu tại sao nhìn Bạch Liên lương thiện như vậy nhưng lại không thể thân thiết với mình, bây giờ rốt cuộc cô cũng biết tại sao.

Mới vừa rồi cô nhìn thấy rõ ràng trong mắt Bạch Liên lóe lên tia ghen tị, nhưng chỉ trong chớp mắt liền biến mất giống như chưa từng xuất hiện. Cô cũng không bỏ qua việc cô ta trao đổi ánh mắt với Triệu Na, nói cách khác Triệu Na làm vậy tám chín phần có liên quan đến cô ta.

Nói thật ở tuổi này nguy trang của cô ta cũng coi là cao thủ, chỉ có điều cô là người trưởng thành đã hai mươi sáu tuổi cho nên mới nhìn ra những thứ này.

Chỉ có điều người nhìn rõ mọi việc hình như không chỉ có mình cô, cô cũng nhìn ra vừa rồi khi Quý Duy Phó bước lên nói chuyện có hơi nhú mày. Nhìn anh giống như đã sớm nhìn rõ bộ mặt thật của Bạch Liên, khó trách cô ta ở bên cạnh anh lâu như vậy cũng không bao giờ được anh liếc mắt nhìn đến.

“Nói xin lỗi? Tại sao tôi phải nói lời xin lỗi? Người va chạm cũng không phải là tôi, muốn đánh người cũng không phải là tôi. Tôi là người bị hại đấy!”
Đừng tưởng cô không biết, Bạch Liên nói những lời này ngoài mặt là hòa giải cho các cô, bên trong là muốn cô nhận hết sai về mình, cô không có ngu như vậy.

Quý Duy Phó tán thưởng nhìn Lý Hiểu Nhạc một cái, cô cũng không quá ngu ngốc, biết người khác đang tính kế mình.

“Bạn học này ý tôi không phải vậy, đây là nơi công cộng hai người đụng vào nhau nhất định là do hai bên đều sai, không thể nào là một mình bạn ý cố ý đụng vào bạn chứ!” Âm thanh Bạch Liên mềm mại, nhưng trong lời nói lại có dao, từng bước ép sát Lý Hiểu Nhạc, giống như nhất định phải để cho Lý Hiểu Nhạc thừa nhận mình có lỗi trong chuyện này.

Dĩ nhiên Lý Hiểu Nhạc sẽ không để cho cô được như ý, vừa định phản bác thì có người nhanh hơn.

“Chẳng lẽ bạn cảm thấy một người hai tay bê hai phần com sẽ chủ động đi đụng vào người khác sao?” Hất tay Triệu Na ra, lấy khăn tay ra lau rồi vút ở bên cạnh, ánh mắt Quý Duy Phó lạnh như băng nhìn Bạch Liên.

“Anh Duy Phó...” Không ngờ Quý Duy Phó từ trước đến giờ đều ôn hòa lại dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn mình, hai mắt Bạch Liên mở to ra vẻ đáng thương và ủy khuất nhìn Quý Duy Phó, hơi chu cái miệng nhỏ nhắn, màu son bóng càng lộ vẻ sáng bóng mê người, bộ dạng như vậy ở trong mắt người khác sẽ trở thành vô cùng đáng yêu.

Quý Duy Phó giống như không nhìn thấy, quay sang nhìn Triệu Na nói: “Mau nói xin lỗi, đừng để cho tôi phải nói lại lần thứ ba.”

Giọng nói của anh bình thản giống như đang hỏi xem thời tiết ngày hôm nay thế nào, nhưng vẫn có uy thế không thể coi thường trong đó, người từ trước đến giờ luôn hồng hách như Triệu Na lần này cũng phải ngoan ngoãn nói tiếng xin lỗi.

Nghe được lời xin lỗi của Triệu Na, Quý Duy Phó nhìn Lý Hiểu Nhạc, thấy ánh mắt hài lòng của cô, không nói lời nào liền kéo tay cô đi ra khỏi phòng ăn.

Bởi vì anh không thích ánh mắt của những nam sinh kia nhìn chằm chằm vào Lý Hiểu Nhạc. Thức ăn dính vào quần áo trắng làm cho quần áo dính vào người cô.

Ngày thường mặc quần áo rộng nhìn không ra, vóc người Lý Hiểu Nhạc cũng không tệ lắm, nhất là vòng eo kia tinh tế như liễu. Vậy mà cô nhóc kia còn không phát giác ra, cứ đứng đó mặc cho người ta nhìn gó.

Mà ở phía sau bọn họ, một đám bạn học tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi, kịch hay đã hết liền ngoan ngoãn trở về chỗ ăn com. Mà trong đó có một đôi mắt oán độc nhìn theo họ.

Quý Duy Phó kéo Lý Hiểu Nhạc tới phòng y tế, bên trong không có một bóng người. Kêu Lý Hiểu Nhạc ngồi lên giường, Quý Duy Phó liền đi ra ngoài, một lát sau trở lại trên tay có thêm một bộ quần áo.

“Thay đi.” Ném quần áo trong tay cho Lý Hiểu Nhạc xong, anh liền xoay người đi ra khỏi phòng y tế.

Lý Hiểu Nhạc nhìn qua cửa kính mờ của phòng y tế, cô thấy Quý Duy Phó khoanh tay trước ngực đứng ở cửa, rất rõ ràng là vì cô mà canh cửa, trong lòng có chút ấm áp dâng lên. Cho dù hằn đối với mọi người đều ôn hòa lễ độ, nhưng đối với cô lại có chút không giống.

Lúc Lý Hiểu Nhạc thay xong quần áo đi ra ngoài, thì giờ nghỉ trưa cũng đã qua một nửa, bây giờ đi ăn com cũng không kịp nữa, vốn nghĩ thời gian cứ thế trôi qua cũng tốt, không ngờ đúng lúc này bụng lại vang lên những âm thanh làm người ta lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nhật ký thiếu nữ

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Quý Duy Phó nhướn mi liếc cô một cái, trong mắt đầy vẻ trêu đùa. Thấy Quý Duy Phó như vậy, Lý Hiểu Nhạc càng xấu hổ, mắt đảo một vòng, nở nụ cười giả hoạt, ôm cánh tay Quý Duy Phó.

“Tiểu Phó Phó, người ta đói bụng rồi!” Lý Hiểu Nhạc chớp mắt ra vẻ đáng thương nhìn Quý Duy Phó nói.

Tiểu... Phó... Phó, lòng mày Quý Duy Phó giật giật, khóe miệng co quắp. Nha đầu này càng ngày càng... Buồn nôn.

“Tiểu Phó Phó, mau dẫn người ta đi ăn cơm đi!” Có lẽ là thấy phản ứng của Quý Duy Phó rất thú vị, Lý Hiểu Nhạc càng gọi càng thuận miệng, giọng nói càng thêm nũng nịu ngay cả cô cũng không chịu được mà nổi đầy da gà.

Quý Duy Phó nhìn Lý Hiểu Nhạc đắc ý, trừ lần đầu tiên chưa kịp thích ứng ra thì bây giờ cô gọi như thế nào hẳn cũng không sao cả. Gọi mấy câu cũng không nhận được hiệu quả mong muốn, Lý Hiểu Nhạc thấy một mình chơi như vậy cũng chán, cho nên không gọi nữa. Về mặt chân thành nhìn Quý Duy Phó nói.

“Đi thôi, tớ mời cậu ăn bữa trưa đơn giản ở siêu thị.” Vừa nói vừa kéo Quý Duy Phó đi về phía siêu thị. “Không phải cậu cũng chưa ăn sao? Cậu giúp tớ học thêm còn giúp tớ giải vây vụ vừa rồi, bữa ăn này nhất định tớ phải mời rồi.”

Dưới ánh mặt trời, nụ cười trên mặt thiếu nữ càng thêm rạng rỡ, tâm tình rất tốt, không hề bị những chuyện vừa rồi ảnh hưởng. Trên mặt thiếu niên cũng nở nụ cười thật lòng. Đi ở phía xa vẫn có thể nghe được đoạn nói chuyện vui vẻ của hai người.

“Bữa ăn cảm ơn? Ở quầy bán đồ ăn vặt? Thực sự không có thành ý!” Giọng nói bất mãn của thiếu niên vang lên.

“A ừm, đầu quan trọng bữa ăn ăn ở đâu, tâm ý mới là quan trọng nhất!” Thiếu nữ vỗ bả vai thiếu niên một cái, an ủi bất mãn của hắn...

Mặt thiếu niên tràn đầy ghét bỏ, nhưng khi thiếu nữ xoay người chọn đồ ăn lại nở nụ cười ấm áp, ánh mắt lấp lánh chăm chú nhìn thiếu nữ trước mặt, cô lúc nào cũng vui vẻ như vậy.

Sau khi ăn cơm tối xong, Lý Hiểu Nhạc ngồi ở trước bàn lấy một quyển sách nhỏ trong ngăn kéo có khóa dưới cùng ra. Mỗi ngày đều viết. Trong đó có rất nhiều bí mật mà chính mình không có cách nào nói cho người khác.

Từ sau khi sống lại, cô tập thành thói quen viết nhật ký. Hôm nay cũng không ngoại lệ.

“Sống lại, ngày thứ hai mươi.

Hôm nay, tôi gặp một bạn học cổ tình gây sự, mặc dù không biết tại sao bạn ấy lại làm như vậy, nhưng bởi vì hành động của bạn ấy mà mối quan hệ giữa tôi và Quý Duy Phó đã tiến thêm một bước lớn, tôi liền đại nhân đại lượng tha thứ cho bạn ấy.

Cho tới bây giờ tôi chưa từng nghĩ rằng Quý Duy Phó sẽ là người chủ động đem quần áo của mình cho người khác mượn, mặc quần áo có mùi của Quý Duy Phó, cảm giác giống như được Quý Duy Phó ôm vào trong lòng vậy, cảm giác như vậy thật sự quá hạnh phúc. Hôm nay tôi lại phát hiện một mặt khác của Quý Duy Phó, hi vọng từ nay về sau mỗi ngày đều có thể phát hiện một mặt khác của Quý Duy Phó. Hi hi...”

Đóng lại quyển nhật ký, Lý Hiểu Nhạc nằm lên giường, suy nghĩ tốc độ tiến triển sau này. Trên phương diện học tập có thiên tài Quý Duy Phó chỉ điểm, hơn nữa mình chăm chỉ học hành sẽ không có vấn đề.

Thế nhưng về phương diện tình cảm, hiện giờ thời gian hai người ở gần nhau rất ít, bình thường chỉ gặp nhau sau giờ học, lúc đó hình tượng của cô đều vụng về, ngu ngốc, ai ngu như bò mới đi thích một nữ sinh ngu ngốc như vậy, cô rất hoài nghi. Cho nên cần phải tạo cơ hội để mình có thể thi triển mị lực.

Nhưng mà... Cơ hội như vậy phải tạo ra như thế nào? Ừm... Thật là khó, thôi đợi ngày mai lên lớp hỏi bạn xem như thế nào.

Quả thực là không nghĩ ra biện pháp gì nên Lý Hiểu Nhạc quyết định ngày mai lên lớp sẽ hỏi mấy bạn nhiều mưu kế kia.

Chân của Lý Hiểu Nhạc đã khô, cho nên từ hôm nay trở đi không cần Quý Duy Phó tới đón, cho dù cô đã cố trì hoãn nhưng vẫn khô. Nghĩ đến sau này sáng sớm sẽ không còn cơ hội gặp Quý Duy Phó nữa, Lý Hiểu Nhạc liền buồn bã.

Ủ rũ cúi đầu dúi xe đạp đi ra khỏi nhà, nhưng lại ngoài ý muốn thấy được một người. Một giây trước còn ủ rũ, một giây sau liền rạng rỡ vô cùng. Ngay cả xe đạp trong tay cũng không chú ý.

Lý Hiểu Nhạc chạy ra nhìn Quý Duy Phó đứng ở bên đường đối diện, vẻ mặt không chịu được mừng rỡ hỏi: “Quý Duy Phó, tại sao cậu lại ở đây?”

Nhắc tới cái này đầu Quý Duy Phó cũng đầy hắc tuyến, anh cũng không biết mình làm sao, vốn dĩ buổi sáng hôm nay có thể cách xa cô nhóc ồn ào này, một mình nhẹ nhàng đi học, nhưng lại không ngờ trong lúc vô thức hắn lại đạp xe đến trước cửa nhà Lý Hiểu Nhạc.

Khi hắn phản ứng kịp định rồi đi lại gặp Lý Hiểu Nhạc dúi xe đi ra, kết quả là bây giờ hắn không biết nói như thế nào, lâm vào tình huống cười hổ khó xuống.

Cô hỏi như vậy anh phải nói gì? Nói là vì thói quen buổi sáng hán đều chờ con chim nhỏ riu ra riu rít này đi học, không có thói quen đi một mình? Hay hán phải nói hán muốn đi học cùng cô cho nên mới đến đây? Nằm mơ, hán sẽ không bao giờ nói vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Lý Hiểu Nhạc thông minh

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

“Tôi đi đâu còn phải được cậu đồng ý sao?” Quý Duy Phó sầm mặt lại nói.

“Không phải, tớ không có ý này!” Lý Hiểu Nhạc cười xua xua tay “Là do cậu xuất hiện ở đây làm tớ rất ngạc nhiên! Tớ rất vui về nha!”

Lý Hiểu Nhạc hưng phấn nhảy tại chỗ, nắm tay Quý Duy Phó đang đặt trên tay lái lắc lắc.

“Lý Hiểu Nhạc, con nhỏ chết tiết kia, sao lại vứt xe thế này, không đi học à?” Lý Hiểu Nhạc còn muốn nói nữa, nhưng lại bị tiếng gào thét đằng sau cắt đứt, lúc này mới nhớ ra vừa nãy hưng phấn quá mà vứt xe đạp đi. Thầm kêu không tốt, Lý Hiểu Nhạc chạy nhanh đến trước mặt mẹ.

Mẹ của Lý Hiểu Nhạc là Trương Thục Quyên đang chống nạnh đứng ở cửa, thấy Lý Hiểu Nhạc chạy tới, theo thói quen đưa tay ra gỡ đầu nàng, ai ngờ Lý Hiểu Nhạc lại né sang bên cạnh.

“Ai yô, Lý Hiểu Nhạc con lại dám tránh?” Trương Thục Quyên mở trừng hai mắt, muốn đánh cô một trận, nhưng Lý Hiểu Nhạc đã sớm hiểu rõ, lại một lần nữa thuận lợi tránh thoát, nhanh chóng dắt xe ra khỏi phạm vi nguy hiểm.

“Chúng ta đi thôi!” Lý Hiểu Nhạc cười nói với Quý Duy Phó.

“Lý Hiểu Nhạc, tên kia là ai? Con dám yêu sớm? Buổi tối về đây con chết chắc rồi!” Sau lưng truyền tới tiếng gầm gừ của Trương Thục Quyên, nhưng Lý Hiểu Nhạc lại không bị ảnh hưởng, ngược lại vui vẻ đạp xe đi tới trước.

“Mẹ cậu hiểu lầm cậu yêu sớm, cậu không sợ tối về bị dạy dỗ sao?” Có chút tò mò phản ứng không bình thường của Lý Hiểu Nhạc, Quý Duy Phó thấy lạ bèn lên tiếng hỏi.

Ở cái tuổi này của bọn họ nếu bị cha mẹ phát hiện hoặc hiểu lầm đang yêu sớm thì kiểu gì cũng sẽ có nét mặt sợ hãi, muốn vội vàng giải thích, không phải sao? Nhưng cô nhóc này lại không phủ nhận, cũng không giải thích, còn huýt sáo nhàn nhã đạp xe đi học?

“Sao nào? Lo lắng cho tớ à?” Lý Hiểu Nhạc nhìn Quý Duy Phó làm bộ ‘Tớ biết hết rồi nhé’.

“Tôi chỉ không muốn có người hiểu lầm tôi thành bạn trai cậu mà thôi!” Quý Duy Phó không chút do dự dội cho Lý Hiểu Nhạc một chậu nước lạnh, để cho thiếu nữ nào đó tự mình đa tình tỉnh lại từ trong mộng.

Mặc dù đã thành thói quen việc Quý Duy Phó luôn cự tuyệt không chút lưu tình, thế nhưng mỗi lần nghe Lý Hiểu Nhạc vẫn buồn vô cùng. Mặt trắng bệch không có tinh thần. Đi bên cạnh, Quý Duy Phó nhìn bộ dáng này của cô, mở miệng muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn chọn im lặng. Loại trầm mặc này kéo dài đến lúc đến trường hai người mỗi người đi một ngã.

Lý Hiểu Nhạc mặt mày ủ rũ bước vào phòng học, đi tới chỗ ngồi định ngồi xuống nằm úp trên bàn để vùi vết thương lòng, thì khước mắt lại nhìn thấy trên ghế có gì đó bóng bóng. Trong lòng thấy kỳ lạ liền lấy một tờ giấy để lên, tờ giấy nhanh chóng dính vào, thầm nghĩ, quả nhiên là vậy!

Mấy tờ giấy thơ lừa bịp này quả nhiên chỉ có mấy đứa bé hay làm. Lý Hiểu Nhạc khịt mũi coi thường, lấy thêm mấy tờ giấy đặt lên ghế, sau đó về mặt như thường ngồi xuống.

Hành động của Lý Hiểu Nhạc làm cho mấy người luôn mong đợi chuyện sắp xảy ra liên kinh ngạc, trong lòng oán trách không biết ai làm việc cẩu thả như thế để cho cô dễ dàng phát hiện như vậy.

Chờ xem, trò sau sẽ không để cho cô tránh được nữa.

Nếu như giờ phút này Lý Hiểu Nhạc biết suy nghĩ của những người kia, cô nhất định sẽ ném cho bọn họ một ánh mắt khinh miệt, sau đó ngông nghênh ngửa đầu nói ‘Đám nhóc con các ngươi, chị hiểu rõ tâm tư của các em như lòng bàn tay! Cho dù các em làm gì chị đều có thể tránh thoát!’.

Đến tiết thể dục, mấy người một tổ chơi bóng chuyền, vừa vận Lý Hiểu Nhạc được phân vào cùng một tổ với mấy bạn nhìn cô không vừa mắt, cho nên

suốt một buổi học Lý Hiểu Nhạc chỉ chạy ngược chạy xuôi nhặt bóng, không làm gì hết.

Mấy người này giống như đã bàn bạc trước, chỉ cần lúc chuyển bóng cho Lý Hiểu Nhạc sẽ luôn dùng sức cực mạnh đánh bóng ra xa, hoặc là góc độ không tốt thiếu chút nữa đánh vào đầu Lý Hiểu Nhạc, nếu cô không phản ứng nhanh sợ là bây giờ cô đã nằm thẳng cẳng trên mặt đất.

Mặc dù tức giận mấy người này không có chuyện gì đi tìm kích thích, Lý Hiểu Nhạc không thể nói họ cố ý nhắm vào mình. Cho nên Lý Hiểu Nhạc coi như là ngâm bò hòn làm ngọt. Ngay lúc mấy người này đang đứng ở một chỗ tự đắc mà không biết Lý Hiểu Nhạc đã cầm bóng đứng sau lưng cách các cô không xa.

Chỉ nghe thấy Lý Hiểu Nhạc “Á...” một tiếng, trái bóng trong tay như mũi tên rời cung bay về phía đám người kia. Đợi đến khi các cô kịp phản ứng thì trái bóng đó đã đập vào gáy của người cầm đầu nhóm.

Không ngờ Lý Hiểu Nhạc lại có một chiêu như vậy, sau khi ngậy ngốc mấy người vây quanh nữ sinh đang nằm trên đất kia rồi nhao nhao mắng Lý Hiểu Nhạc. Mà Lý Hiểu Nhạc ra về lo sợ đi đến bên cạnh mấy người này, trong lúc rối loạn thừa dịp cầu nữ sinh như hoa hồng trước mặt cô.

Trong lúc nhất thời mọi chuyện càng loạn lên. Giáo viên chạy tới, mấy người kia đều bảo Lý Hiểu Nhạc cố ý. Lý Hiểu Nhạc cắn chặt môi dưới, trong mắt đầy nước. Bộ dáng giống như mình cam chịu, ánh mắt ửng đỏ nhìn về phía thầy Hương.

Không biết là do Lý Hiểu Nhạc diễn rất giỏi, hay là do thái độ của mấy người kia. Mà cuối cùng giáo viên coi chuyện này là sự cố rồi xử lý. Hoàn toàn như dự liệu của Lý Hiểu Nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Sự trừng phạt của Quý Duy Phó

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Lý Hiểu Nhạc khề hát đi về phía vòi nước rửa mặt, vừa lau mặt vừa đi về phòng học thì bị người cản lại. Người tới chính là Quý Duy Phó vừa rời từ trên phòng học tầng hai đã nhìn thấy tất cả mọi chuyện xảy ra trên sân vận động. Chỉ thấy hai tay Quý Duy Phó cho vào túi quần dựa vào tường, hai chân vắt chéo, thân hình cao ráo gần như chặn mất nửa đường. Động tác ngả ngón như vậy hẳn làm thi lại có thêm mấy phần ung dung hiển nhiên.

Thấy Lý Hiểu Nhạc đi tới, Quý Duy Phó chậm rãi đứng thẳng người lên. Đợi cô đến gần, đôi tay thon dài đẹp mắt của anh đưa về phía ngực Lý Hiểu Nhạc. Lý Hiểu Nhạc không dám tin tưởng hai mắt mở to nhìn Quý Duy Phó. Nam sinh đói khát như vậy thực sự là Quý Duy Phó ôn tồn lễ độ, tinh táo kiểm chế tốt sao? Thế nhưng vì anh là người cô yêu cho nên ném hết những nguyên tắc vớ vẩn kia sang một bên đi, cho hắn vô lễ mình một chút! Thực sự không phải cô không muốn cho Quý Duy Phó sờ mình, cô chỉ đang lo nghĩ cho Quý Duy Phó mà thôi. Trong lòng Lý Hiểu Nhạc đang tìm cớ vì chính mình, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Thế nhưng, đợi một lúc vẫn không thấy cảm giác khác thường gì ở ngực, ngược lại cổ áo căng thẳng. Lý Hiểu Nhạc vội vã mở hai mắt ra, chỉ thấy sắc mặt Quý Duy Phó không tốt đang cài cúc áo giúp cô. Mặt Lý Hiểu Nhạc đỏ lên. Thì ra người ta chỉ muốn cài cúc giúp cô thôi. Nghĩ lại vừa rồi mình còn nhắm hai mắt tự động đưa lên, đáng về vội vàng, cô hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống.

Sắc mặt Quý Duy Phó vẫn không tốt cài cúc thứ hai giúp Lý Hiểu Nhạc. Có trời mới biết khi hắn cài cúc đã nhìn thấy khe rãnh chạy xuống. Làm cho người ta không kim được mà nghĩ liên thiên, vừa nghĩ tới ngoại trừ hắn ra còn có người khác nhìn thấy cảnh vừa rồi, Quý Duy Phó lại càng khó chịu.

Thấy Quý Duy Phó có chút hiểu lầm, Lý Hiểu Nhạc vội vàng giải thích nói rằng bình thường mình ăn mặc luôn kín đáo, sẽ không để cho những người kia chiêm tiện nghi. Cô cho rằng khi cô đã nói như vậy sắc mặt Quý Duy Phó sẽ tốt lên, lại không ngờ sắc mặt Quý Duy Phó càng thêm khó coi. Cô không biết, Quý Duy Phó đang nghĩ mấy lần Lý Hiểu Nhạc ở trước mặt mình đều không kín, cho nên lời đảm bảo của cô không có giá trị, Quý Duy Phó còn có cảm giác ở trong lòng của cô mình chính là người gây rối.

“Xem ra cậu có chút mưu mô đấy! Dám nói dối trước mặt thầy giáo.” Mặt mày Quý Duy Phó sừng sĩa, thuận tiện đem đề tài nhạy cảm ném ra xa.

“Tớ chỉ có một miệng làm sao đấu lại đám người nhiều miệng đó được, trong tình huống bị bọn họ hại như thế, tớ không đáp lễ làm sao an toàn rồi đi được.” Ai ngờ nhóc con này không phủ nhận hành động của mình, còn hào phóng thừa nhận. Trong lòng Quý Duy Phó vì hành động theo bản năng của cô cảm thấy rất tốt, mặt khác lại cảm thấy cô không đề thầy giáo và hắn – học sinh ba ưu kiêm hội trưởng hội học sinh vào mắt.

“Coi như cậu có lý!” Quý Duy Phó gỡ nhẹ đầu của Lý Hiểu Nhạc, giọng nói mang theo chút cưng chiều mà ngay cả hắn cũng không phát hiện ra.

Hắn ở trên tầng thấy được chuyện xảy ra dưới sân vận động là chuyện bình thường. Nhìn cô khó khăn lắm mới tránh thoát được nguy hiểm, sau đó liền trả thù. Vì để tránh thầy phạt mà làm đủ trò, khiến cho những người muốn hãm hại cô từ có lợi biến thành bất lợi. Mặc dù cô có chút mưu kế, thủ đoạn nhỏ làm cho người ta chán ghét. Thế nhưng Quý Duy Phó lại không thấy chán ghét, ngược lại có chút bức tức với những người vô duyên vô cớ gây sự.

với cô kia.

Thông minh như hần làm sao có thể không biết, cô gặp phải những chuyện này chắc chắn có liên quan đến hần, nói đúng ra mà nói vì hần mà cô bị liên lụy. Thế nhưng cô lại không than phiền trước mặt hần, vẫn cười với hần. Những điều này Quý Duy Phó có chút cảm giác khác thường. Cô nữ sinh này không giống người khác.

“Coi như là trừng phạt, đề luyện tập buổi tối tăng gấp đôi!” Giọng Quý Duy Phó ôn hòa lại không thiếu uy nghiêm, Lý Hiểu Nhạc nghe lệnh trừng phạt mà sững sờ, sau đó liền kêu lên. Bước lên mấy bước, đến trước mặt Quý Duy Phó, Lý Hiểu Nhạc ôm ống tay áo của hần làm bộ đáng thương cầu xin tha thứ.

Đợi đến khi hai người đi xa, vẫn có thể nghe thấy giọng nói cầu xin tha thứ của thiếu nữ, còn có tiếng cười của thiếu niên thỉnh thoảng vang lên.

Đắm chìm trong thế giới của mình, hai người không phát hiện ở trên lầu có một đôi mắt đầy oán độc nhìn chằm chằm cử động của hai người. Móng tay được làm tinh xảo vì dùng sức quá lớn mà gãy mất, miệng nhỏ nhắn như anh đào thì lại cắn răng nghiền lợi nói ba chữ “Lý Hiểu Nhạc”, giống như hận không thể ăn tươi nuốt sống cô.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ba bước theo đuổi đàn ông

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Lý Hiểu Nhạc không biết giờ phút này có người hận không thể lột da róc xương cô, bây giờ cô đang bận tình giáo cao nhân tìm phương pháp làm sao để bắt được lòng của một người đàn ông. Theo cô thấy bây giờ nhìn hình thức ở chung của cô với Quý Duy Phó thì tốc độ phát triển thực sự quá chậm. Cô không thể tiếp tục để mọi chuyện phát triển theo tự nhiên được, nhất định cô phải chủ động tóm lấy người đàn ông của mình.

Cô thừa nhận cô chỉ có kinh nghiệm yêu đơn phương mà thôi còn kinh nghiệm yêu đương thực sự thì không hề có. Cho nên lúc này phải tìm người có kinh nghiệm phong phú, những người dám nghĩ dám làm giúp cho kế hoạch theo đuổi chồng của cô trở nên hoàn mỹ. Mà những ứng cử viên ưu tú nhất chính là những người có chí hướng giống cô, dám bẻ gãy cả một lứa. Mặc dù cô chưa từng gặp những người này, nhưng bất kể là kiếp trước hay kiếp này, bọn họ là một tồn tại đặc thù với cô, là nơi cô có thể mở rộng cánh cửa lòng, là minh chứng thật nhất, làm cho cô tin tưởng một cách vô điều kiện.

Từ lúc sống lại cô vẫn luôn bận rộn nhiều chuyện chưa có thời gian lên mạng, cho nên khi nick của Lý Hiểu Nhạc sáng lên, mọi người vốn đang nói mấy chuyện không có dinh dưỡng đột nhiên sôi nổi hẳn lên, nói những lời buồn nôn để bày tỏ sự hoan nghênh Lý Hiểu Nhạc trở lại.

Lý Hiểu Nhạc mỉm cười trả lời từng câu một, loại cảm giác này giống như đã rất lâu rồi chưa được cảm nhận!

Sau khi hàn huyên, Lý Hiểu Nhạc nói ra tình huống của mình với Quý Duy Phó, hy vọng mọi người dùng trí não của mình, nghĩ giúp cô một kế hoạch theo đuổi đàn ông, để cô sớm ôm mỹ nam về nhà.

Trong lời nói của Lý Hiểu Nhạc lộ ra tình cảm chân thành, làm cho mấy người ngồi trước máy tính đều xúc động. Trên thế giới này, mỗi ngày đều có rất nhiều đem tình cảm ra đùa giỡn, đối với bọn họ chữ yêu là từ ngữ vừa xa xôi vừa xa lạ. Bởi vì thiếu đi tình yêu, thế giới này dần dần thay đổi, lạnh như băng.

Cho nên khi một thiếu nữ tràn đầy nhiệt huyết cùng tình yêu xuất hiện, khiến họ thực sự hy vọng cô bé ấy được hạnh phúc.

Cái gọi là ba ông thợ giày hợp lại thành Gia Cát Lượng. Tập hợp ý kiến của mọi người coi như cũng hoàn thiện kế hoạch theo đuổi đàn ông. Kế hoạch có ba bước.

Một: Rút ngắn khoảng cách, tìm cách thể hiện nhân cách cùng mị lực của bạn.

Hai: Quen thuộc thành tự nhiên, phải xuất hiện ở trước mặt hần với tần suất cao, cho hần quen thuộc với sự tồn tại của bạn.

Ba: Đến lúc xuất thủ nhất định phải ra tay, đẩy ngã hần không chút do dự.

Lý Hiểu Nhạc hài lòng nhìn lại ba bước theo đuổi đàn ông, sau đó chào mọi người, bảo mọi người đợi tin tốt của cô liền vội vàng log out.

Bây giờ đã rất muộn, cô phải đi ngủ để ngày mai xuất hiện trước mặt Quý Duy Phó với diện mạo thật xinh đẹp, sau đó hẹn anh chủ nhật đi chơi, mặc dù cô cảm thấy Quý Duy Phó không phải là người trông mặt mà bắt hình dong, thế nhưng người có tinh thần sáng khoái nhất định sẽ có chuyện tốt.

Sáng ngày hôm sau, Lý Hiểu Nhạc dậy thật sớm, sửa soạn cho mình xong, soi gương làm động tác chữ V, ý chỉ chiến đấu sục sôi đi ra cửa.

Ra khỏi nhà, Lý Hiểu Nhạc nhìn quanh bốn phía một cái, không nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia trong lòng có chút mất mát nho nhỏ.

Nhưng mẹ cũng theo đi ra, sau khi nhìn xung quanh lại thở phào nhẹ nhõm. Tối qua cô bị mẹ truy hỏi rất lâu, khó khăn lắm mới trốn thoát được.

Chào tạm biệt mẹ, Lý Hiểu Nhạc đạp nhanh về phía trường học. Lúc sắp đến trường liền nhìn thấy bóng dáng cười xe đạp ở đằng xa của Quý Duy Phó, sắc mặt Lý Hiểu Nhạc vui vẻ, dưới chân đạp nhanh hơn.

“Quý Duy Phó...”

“Anh Duy Phó...”

Tiếng gọi âm ỉ của Lý Hiểu Nhạc cùng giọng nói mềm mại của Bạch Liên đồng thời vang lên, hấp dẫn ánh mắt của không ít học sinh.

Phải biết gần đây ba người đều là nhân vật phong vân trong trường. Quý Duy Phó và Bạch Liên trước đây vẫn là đề tài thứ ba trong trường.

Còn Lý Hiểu Nhạc là do quan hệ mập mờ gần đây giữa cô và Quý Duy Phó, lần ở phòng ăn đó đã giúp cô từ một người không có tiếng tăm gì thành nhân vật phong vân.

Bây giờ ba nhân vật của câu chuyện đều tập trung ở một chỗ, hơn nữa vừa nhìn là biết tiết mục hai nữ theo đuổi một nam.

Quý Duy Phó dừng xe, Bạch Liên cùng Lý Hiểu Nhạc một trước một sau đi tới gần hẳn, mà Quý Duy Phó theo bản năng không nhìn đằng trước Bạch Liên đang đi tới, mà quay đầu nhìn lại đằng sau.

Hành động theo bản năng của Quý Duy Phó làm cho sắc mặt Bạch Liên thay đổi, nếu không phải do cô ngại trang giới, thì sợ rằng bây giờ sắc mặt đã lộ rõ rồi.

Trong lòng Lý Hiểu Nhạc cũng không nghĩ nhiều như vậy, hoặc là nói bây giờ cô không có chú ý đến xung quanh, bởi vì trong mắt cô chỉ thấy có một mình Quý Duy Phó mà thôi.

Lý Hiểu Nhạc đi đến gần Quý Duy Phó thì dừng xe, cười chào hỏi hắn. “Quý Duy Phó chào buổi sáng, tối hôm qua cậu ngủ ngon không?”

Nụ cười của Lý Hiểu Nhạc giống như ánh nắng ấm áp buổi sáng, làm người ta cảm thấy hân hoan, thích thú, tâm tình cũng trở nên tốt hơn.

“Đúng vậy, cậu thì sao?” Quý Duy Phó cũng cười đáp lại.

“Tớ cũng vậy, ngủ rất ngon, buổi tối cũng mơ thấy cậu đấy!” Lý Hiểu Nhạc dường như không biết xấu hổ là gì, điều như vậy cũng nói ra.

Lời của Lý Hiểu Nhạc làm cho mọi người xung quanh giật mình, dường như bọn họ bị sự can đảm của cô làm cho kinh ngạc. Chỉ có Quý Duy Phó đã quen với việc thỉnh thoảng cô sẽ nói vài câu kinh người rồi, sắc mặt vẫn bình thản, chỉ là ý cười trong mắt ngày càng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Bộ dạng cố gắng của Lý Hiểu Nhạc

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Hai người giống như ở nơi không người, tôi một câu cậu một câu, mặc kệ là bạn học đồng đúc hay là Bạch Liên đang đứng gần đó, coi như không nhìn thấy ai.

“Anh Duy Phó ...” Bạch Liên hít một hơi thật sâu, đè xuống tức giận trong lòng, giọng nói ngọt ngào vang lên.

Nghe thấy Bạch Liên gọi hắn, Quý Duy Phó thu hồi khuôn mặt tươi cười khi nói chuyện với Lý Hiểu Nhạc, xoay người nhìn Bạch Liên gật đầu, nhếch mép lộ ra một nụ cười công thức hóa, bình thản nói một câu: “Cậu đến rồi!” là coi như đã chào hỏi xong. Ngay sau đó, quay sang nhìn Lý Hiểu Nhạc nói: “Chúng ta đi thôi! Sắp đóng cổng rồi.”

Mặc dù thái độ của anh đối với Lý Hiểu Nhạc không tính là nhiệt tình, nhưng người sáng mắt đều có thể nhìn ra anh đối xử với Lý Hiểu Nhạc khác với những người khác.

Thái độ của Quý Duy Phó với bất kỳ người nào đều ôn hòa, lễ độ, nhưng lại hơi hợm. Trước kia mọi người thấy thái độ của anh như vậy cũng không để ý,

cho rằng tính anh vốn như vậy.

Nhưng bây giờ nhìn thái độ của anh với Lý Hiểu Nhạc so với bình thường lại khác nhau một trời một vực. Anh cười dịu dàng với cô, nói với cô rất nhiều, còn không ngại phiền toái mỗi ngày đều giúp cô học thêm, chân cô bị thương còn đưa đón hàng ngày.

Nhìn như vậy sao giống quan hệ bình thường hả?

Cho nên, không thể trách vì sao Lý Hiểu Nhạc lại luôn nhận được những ánh mắt có gai, bị coi là kẻ thù. Nhưng Lý Hiểu Nhạc không bị những thứ này ảnh hưởng, vẫn ngẩng đầu uốn ngực dắt xe qua, đuổi theo Quý Duy Phó phía trước.

Lúc đi qua Bạch Liên còn quay về phía cô ấy nở nụ cười ngọt ngào, tức chết người không đền mạng. Mà nụ cười này của cô càng làm cho Bạch Liên quyết tâm phải xử lý cô.

Tất cả những người dám can đảm cướp đồ của cô ta đều phải trả giá thật lớn.

Lý Hiểu Nhạc đi lên song song với Quý Duy Phó. Trong lòng nhắm lại những lời mình đã chuẩn bị từ đêm qua.

“Khụ khụ khụ...” Lý Hiểu Nhạc hắng giọng một cái, cũng cố thêm can đảm trong lòng, đè nén khản trương.

Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, đây chính là lần đầu tiên cô chủ động hẹn nam sinh. Nếu như thất bại thực mất hết mặt mũi rồi.

“Tôi đi đây.” Không bỏ lỡ đáng về muốn nói lại thôi của Lý Hiểu Nhạc, Quý Duy Phó đoán được cô có chuyện muốn nói, vì muốn cô nói ra nhanh một chút liền tạo chút áp lực cho cô.

“A? Anh đi đâu?” Theo bản năng Lý Hiểu Nhạc túm lấy gác ba ga xe Quý Duy Phó, ngăn cản anh rời đi, trước khi cô nói ra tuyệt đối không thể để cho anh rời đi.

“Em có chuyện muốn nói với anh, anh chờ một chút”

Quý Duy Phó quay đầu lại nhìn, vẻ mặt lộ rõ vẻ nghi ngờ cùng chờ đợi.

“Là như thế này, anh có thấy bây giờ áp lực học tập của chúng ta rất lớn có đúng hay không?”

“Tôi thấy bình thường!”

...

Lý Hiểu Nhạc không ngờ câu trả lời của Quý Duy Phó lại hoàn toàn không giống như kịch bản mình đã chuẩn bị trước, không biết nói tiếp như thế nào.

“Em cảm thấy chúng ta nên kết hợp cả việc nghỉ ngơi nữa, cho nên em đề nghị chủ nhật này chúng ta đi chơi tiết thanh minh nhé!”

Nói một hồi những gì định nói xong, Lý Hiểu Nhạc dùng ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Quý Duy Phó, trái tim nhỏ đập thật nhanh, mong đợi câu trả lời của anh.

Quý Duy Phó hơi ngoẹo đầu suy nghĩ một chút, nhìn Lý Hiểu Nhạc hỏi “Chẳng lẽ... Là hẹn hò?”

“Cái gì hẹn hò, không phải đâu. Chẳng qua là học tập kết hợp với nghỉ ngơi thôi!” Bị Quý Duy Phó trực tiếp vạch trần, Lý Hiểu Nhạc đỏ mặt lấp ba lấp bấp biện minh. Lần đầu tiên cô oán trách sự thông minh của Quý Duy Phó.

“Như vậy à...” Quý Duy Phó sờ cằm, cố ý kéo dài thời gian chờ đợi cho Lý Hiểu Nhạc sốt ruột, lúc này anh mới không nhanh không chậm mở miệng: “Tôi nhớ là hôm nay lớp các em có bài kiểm tra.”

“Đúng vậy!” Không biết tại sao Quý Duy Phó lại chuyển chủ đề nhanh như vậy, nhảy tới vấn đề thi cử, nhưng Lý Hiểu Nhạc vẫn ngoan ngoãn trả lời.

“Nếu như bài kiểm tra hôm nay em có thể đạt điểm tối đa, vậy tôi sẽ đáp ứng lời hẹn đi chơi vào chủ nhật này của em.” Quý Duy Phó nói ra điều kiện của mình.

“100 điểm?” Chân mày Lý Hiểu Nhạc giật giật, nhúu chặt lại: “90... không được sao?” Vẻ mặt hy vọng hỏi.

“Thiếu một điểm cũng không được!” Quý Duy Phó mỉm cười làm hy vọng của Lý Hiểu Nhạc tan thành mây khói, hà khắc nói.

Thấy không thay đổi được điều kiện, Lý Hiểu Nhạc cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn thiếu niên chói mắt trước mặt, trong nháy mắt vẻ mặt trở nên kiên định. Nhìn Quý Duy Phó bảo đảm “Anh yên tâm đi, nhất định sẽ không làm cho anh thất vọng.”

Nói xong hai tay nắm thành quyền làm động tác cổ gắng lên, xoay người bước đi. Cô phải đi về phòng ôn bài, lần kiểm tra này chỉ cho phép thành công không cho phép thất bại.

Quý Duy Phó nhìn bóng lưng thiếu nữ để lại, nụ cười nơi khóe miệng không ngừng mở rộng. Không biết tại sao anh vô cùng thích đáng về cố gắng của

Lý Hiểu Nhạc khi liêu mạng làm việc gì đó. Luôn cảm thấy đáng về kia vô cùng hoạt bát, tràn đầy năng lượng.

Cho nên anh thường xuyên giao cho cô một số vấn đề khó khăn, mà mỗi một lần chỉ cần cô đáp ứng nhất định sẽ cố gắng đi làm, bất kể quá trình gian nan, lận đận như thế, cô nhất định sẽ không buông tha đường đến thành công.

Tin tưởng lần này cô cũng giống như vậy, sẽ không để cho anh thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cảm ơn anh đã đến bên em!

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Hôm nay là ngày Lý Hiểu Nhạc thi khảo sát môn số học, mặc dù thời gian này được Quý Duy Phó dạy dỗ, cô đã tiến bộ rất nhiều, thậm chí có thể tự làm được một số câu khó trong đề toán, thế nhưng muốn cô đạt được điểm tối đa trong đề thi kiểm tra lần này, thì Lý Hiểu Nhạc không nắm chắc. Cho nên liền cẩn thận đọc đề, nghiêm túc làm xong từng câu, phải biết là chỉ cần hơi không tập trung sẽ sai ngay.

Sau khi nộp bài, Lý Hiểu Nhạc vẫn luôn đứng ngồi không yên. Kéo bạn tốt Trịnh Hiểu Hiểu so đáp án. Nhìn dáng vẻ như gặp đại địch của cô làm cho Trịnh Hiểu Hiểu có cảm giác mấy câu kia không phải chỉ là trắc nghiệm nhỏ, mà là đề thi vào cao đẳng, đại học. Trịnh Hiểu Hiểu cho rằng Lý Hiểu Nhạc lo lắng như vậy là do bị mẹ bức bách, trong lòng đồng tình cũng cảm thấy đáng đời, ai bảo trước kia cô không chịu học tập, bây giờ thì chịu khổ.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, Trịnh Hiểu Hiểu vẫn không đành lòng nhìn dáng vẻ lo lắng như vậy của bạn tốt. Liền so đáp án với cô. Nhưng mà kết quả nằm ngoài dự liệu của mình.

“Lý Hiểu Nhạc, đáp án của cậu giống tớ như đúc!” Không thể trách Trịnh Hiểu Hiểu kinh ngạc như vậy, bởi vì từ trước đến giờ thành tích số học của Lý Hiểu Nhạc rất kém, mà Trịnh Hiểu Hiểu là đại biểu số học trong lớp. Loại trắc nghiệm nhỏ này cô chỉ cần tùy tiện làm cũng được điểm tối đa. Mà đáp án lần này của Lý Hiểu Nhạc giống cô, nếu không có gì thay đổi thì việc Lý Hiểu Nhạc được điểm tối đa chính là việc vắn đã đóng thuyền rồi.

Lý Hiểu Nhạc cũng có chút ngây ngốc, qua một lúc lâu cô mới phản ứng lại, hưng phấn ôm Trịnh Hiểu Hiểu nhảy lên. Sau khi cao hứng xong, cô liền bảo Trịnh Hiểu Hiểu đi đến văn phòng thăm dò, nhìn xem có phải cô được điểm tối đa hay không.

Trịnh Hiểu Hiểu thấy đây là lần đầu tiên cô được điểm tối đa cho nên có chút kích động, không ngờ làm cô mất hứng. Liền đi về phòng giáo viên. Lúc trở về trong tay Trịnh Hiểu Hiểu cầm một bài thi, cười tươi như hoa đi về phía Lý Hiểu Nhạc, khua khua bài kiểm tra trong tay cô.

“Cậu đoán xem đây là cái gì?”

“Không phải là... Bài thi của tớ đây chứ!” Lý Hiểu Nhạc đứng lên, cầm lấy bài thi trong tay Trịnh Hiểu Hiểu. Nhìn số điểm phía trên tay cầm bài thi của Lý Hiểu Nhạc có chút run run. Đây là lần đầu tiên bài thi mà phía trên tên Lý Hiểu Nhạc là con số 100 điểm đó tươi. Mà tất cả công lao lần này đều là của người kia.

Thời khắc này Lý Hiểu Nhạc rất muốn gặp Quý Duy Phó, không chỉ vì yêu cầu đi chơi kia có thể thực hiện, mà còn bởi vì cô muốn chia sẻ vui sướng cùng anh. Cô... Muốn được gặp anh!

Suy nghĩ không bằng hành động, suy nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu Lý Hiểu Nhạc, thì người cô cũng đã đi ra ngoài. Sau lưng truyền tới giọng Trịnh Hiểu Hiểu: “Sắp vào học rồi, cậu còn đi đâu vậy!” Lý Hiểu Nhạc không nghe thấy. Các bạn học ở ngoài hành lang nhìn cô với ánh mắt quái dị, cô cũng không để ý. Bây giờ cô chỉ muốn gặp một người mà thôi.

Lý Hiểu Nhạc thờ hờn hờn đứng ở cửa ra vào của ban A năm hai, từ chỗ cô đứng vừa vặn có thể nhìn thấy Quý Duy Phó đang chống tay vào má nhìn ra ngoài cửa sổ. Ở trong phòng học ồn ào như vậy, mà dường như anh không bị ảnh hưởng. Giống như cao nhân đứng ở nơi phố xá sầm uất mang cảm giác cô độc. Tình huống như vậy ở trên người khác thì có chút không hợp, nhưng ở trên người anh lại làm cho người ta cảm thấy đó là chuyện đương nhiên, anh... vốn nên như vậy.

Giống như cảm nhận được có người nhìn mình, Quý Duy Phó quay đầu nhìn, hai người bốn mắt giao nhau. Khi nhìn thấy Lý Hiểu Nhạc đứng cạnh cửa, trong mắt Quý Duy Phó có tia sáng chợt lóe, sau đó bình tĩnh đứng dậy, đi về phía Lý Hiểu Nhạc. Tóc ngắn của thiếu niên theo từng nhịp bước chân mà tung bay, gương mặt như ngọc dù cười hay không đều làm cho người ta cảm giác dịu dàng mà thân thiện, chỉ là ánh mắt của anh thỉnh thoảng có chút lạnh lùng hơi hột, khiến mọi thứ trở nên không chân thật. Những nơi anh đi qua, mới vừa rồi còn ồn ào huyên náo lại đột nhiên im lặng, giống như một loại bản năng lui ra hai bên. Cái này... Hình như là uy thế tỏa ra từ bên trong.

“Có chuyện gì không? Sắp vào học rồi.” Dẫn Lý Hiểu Nhạc đi ra ngoài một chút, đảm bảo không cản đường bạn học khác, cũng cách xa ánh mắt tò mò bên trong phòng học, Quý Duy Phó hỏi.

“Cái này...” Nhắc tới cái này, trong nháy mắt Lý Hiểu Nhạc liền nở nụ cười, hào hứng cầm bài thi trong tay giơ lên trước mặt Quý Duy Phó: “Em được điểm tối đa!” Cho tới bây giờ Lý Hiểu Nhạc vẫn cho rằng mình đang nằm mơ, không thể tin được một sự thật như vậy.

“Em muốn tôi thực hiện ước hẹn?” Lòng mày Quý Duy Phó hơi nhíu, mặc dù anh đã đáp ứng cô chủ nhật sẽ đi chơi với cô khi được điểm tối đa, nhưng mà cô không nên không có kiên nhẫn như vậy, vừa có kết quả đã vội chạy đi tìm anh, không để ý trước sau như vậy, không lo cho đại cuộc mà chỉ muốn thỏa mãn mình, làm cho Quý Duy Phó có chút không thích.

Mà Lý Hiểu Nhạc cũng không phát hiện được Quý Duy Phó đang không vui, gật đầu một cái rồi nói tiếp. “Đây chỉ là một trong số đó, quan trọng nhất là em muốn chia sẻ niềm vui mừng này với anh, bởi vì có anh mà thành tích của em mới cao như vậy. Có lẽ thành tích như vậy đối với anh là chuyện bình thường như việc ăn ngủ hàng ngày vậy, nhưng với em nó lại không đơn giản như vậy. Mà lần này vì anh nên em mới có thể cảm nhận được niềm vui sướng như vậy, thậm chí sau này còn có thể tiếp tục trải nghiệm, em rất vui, thật sự rất vui!”

Vừa nói, trong mắt Lý Hiểu Nhạc hình như có cả nước mắt, đôi mắt nhìn Quý Duy Phó mang theo tình cảm sống động, giọng nói nghẹn ngào nhưng lại chứa đầy tình cảm: “Em thật sự rất vui mừng vì có anh xuất hiện trong cuộc sống của em, Quý Duy Phó.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ý định của Quý Duy Phó

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

“Em thực sự rất vui vì có anh xuất hiện trong cuộc sống của em, Quý Duy Phó” Câu nói kia của Lý Hiểu Nhạc vẫn luôn vang lên bên tai Quý Duy Phó từ chiều đến giờ, tim không tự chủ mà đập mạnh.

Quý Duy Phó cau mày sờ vào ngực, anh... Rất ghét loại cảm giác này, ghét nó vì người kia mà đập không có quy tắc, ghét nó không chịu khống chế của anh.

Đồ vật xa lạ, hẳn đều ghét.

“Anh, em có thể vào không?” Một cái đầu nhỏ từ bên ngoài cửa thò vào, mặc dù miệng hỏi nhưng thân thể đã tự động đi vào.

“Không phải em đã vào rồi sao?” Quý Duy Phó mỉm cười đứng dậy, mở rộng vòng tay nhìn em gái đang chạy tới.

“Anh, mẹ bảo em gọi anh đi xuống uống nước hoa quả.” Vừa nói liền đem thân thể nhỏ nhỏ của mình chui vào trong ngực Quý Duy Phó.

Quý Duy Phó cười cười khẽ xoa đầu nhỏ của em, mặt đầy cưng chiều.

Mà bé gái ở trong ngực Quý Duy Phó hưởng thụ cảm giác được bảo vệ, người ở trong ngực Quý Duy Phó chính là em gái duy nhất của hắn – Quý Vi Vi. Vi Vi được anh trai chăm sóc từ bé đến giờ cho nên có chút yêu anh thái quá.

“Anh, vừa rồi anh nghĩ gì vậy? Tại sao lại cau mày?” Vuốt vuốt ngón tay thon dài của anh trai, Quý Vi Vi nghi ngờ hỏi.

Trong lòng của bé, anh trai bé là người lợi hại nhất trên thế giới, không có chuyện gì có thể làm khó anh, so với mấy tên ngu si trong trường kia thì mạnh hơn nhiều lắm.

“Không có gì...” Giống như nghĩ đến cái gì đó, Quý Duy Phó đẩy Quý Vi Vi đang nũng nịu trong ngực mình ra, nhìn thẳng nói: “Vi Vi, chủ nhật anh dẫn em đi chơi có được không?”

“A? Thật sao? Anh sẽ dẫn Vi Vi ra ngoài chơi?” Đứa trẻ bảy tám tuổi chính là lúc thích chơi đùa, vừa nghe thấy anh trai dẫn mình ra ngoài chơi, hai mắt tiểu Vi Vi liền phát sáng.

“Tất nhiên, đã có lúc nào anh lừa gạt Vi Vi đâu!” Nhéo khuôn mặt trắng nõn của em gái một cái, Quý Duy Phó làm bộ bất mãn khi em mình lại hoài nghi mình.

“Ây da... Được! Vi Vi thích anh nhất.” Ôm Quý Duy Phó hôn bẹp một cái. Liền xoay người chạy bạch bạch xuống lầu, nói với mẹ tin tốt vừa rồi.

Nhìn bóng dáng vui vẻ của em gái đi xa, Quý Duy Phó lắc đầu bật cười. Ngay sau đó, cầm điện thoại gọi cho một người.

Điện thoại kêu không được mấy lượt đã bắt máy, một giọng nói trong sáng từ đầu kia truyền đến: “Ha ha, tam ca... nửa đêm gọi điện, anh nhớ tiểu đệ

này như vậy sao?”

“Lâm Khải Hiền, cậu bình thường một chút sẽ chết sao?” Quý Duy Phó cười trêu chọc nói.

Cũng chỉ ở trước mặt người nhà và bạn tốt cùng nhau lớn lên anh mới bày ra tính cách chân thật nhất của mình.

“Ha ha ha... Tam ca, bộ mặt thật của anh, những người ái mộ kia có biết không?” Lâm Khải Hiền cảm thấy tiếc cho những nữ nhân không quen biết kia, người như vậy mà các cô lại cứ đem bốn chữ ôn nhu như ngọc gắn ở trên người hắn.

“A...” Quý Duy Phó khẽ cười một tiếng không muốn cùng hắn nói chủ đề nhảm chán này nữa, anh nói thẳng: “Chủ nhật cùng anh ra ngoài gặp mặt đi!”

“Oa oa! Quý Duy Phó lại chủ động hẹn người khác? Có mờ ám, tuyệt đối là âm mưu!” Lâm Khải Hiền ở bên kia đầu dây giống như nghe được tin gì đó vô cùng quan trọng, lớn tiếng nói.

“Không đi? Vậy thôi!” Vừa nói Quý Duy Phó làm động tác muốn cúp điện thoại.

“Đi đi đi, em đi em đi em nhất định phải đi!” Đùa sao, loại chuyện trăm năm khó gặp này, chuyện tốt như vậy sao Lâm Khải Hiền anh có thể bỏ qua đây.

“Vậy thì xong rồi, chủ nhật gặp.” Nói xong, không muốn nghe Lâm Khải Hiền nói nhiều nữa, liền cúp điện thoại.

Đứng ở trước cửa sổ sát đất, Quý Duy Phó khoanh tay trước ngực nhìn màn đêm ngoài cửa sổ, đây là nơi anh sống từ nhỏ, là thế giới anh quen thuộc. Từ nhỏ anh đã biết mình cần cái gì, sau này muốn làm gì, vì những mục tiêu này mà anh biến mình thành như bây giờ.

Từ trước tới giờ anh đều làm theo kế hoạch mà anh đã chuẩn bị, từng bước từng bước một. Trong quá trình này, bất kỳ cái gì không có trong kế hoạch đều bị anh vứt bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Nhiều bóng đèn vậy

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

“La la la la ... Hôm nay là một ngày tốt ngày tốt, la la la... Thời tiết tốt, quang đăng...” Sáng sớm chủ nhật, Lý Hiểu Nhạc dậy thật sớm, vừa ở trước gương khoa tay múa chân vừa hát.

Hôm nay là ngày cô và Quý Duy Phó hẹn hò, nhất định phải tạo ra tia lửa giữa hai người, trái tim Lý Hiểu Nhạc thật vất vả mới bình tĩnh lại bắt đầu xoay động.

Tương tượng một chút, ngày xuân ánh nắng tươi sáng, thiếu nam thiếu nữ sống vai đi trong rừng cây. Không khí mùa xuân đập vào mặt, xung quanh ngoại trừ tiếng chim hót líu lo, tiếng lá cây xào xạc thì chỉ còn có tiếng hít thở hòa vào với nhau. Lúc bốn mắt nhìn nhau, tia lửa ‘đùng đùng’ bắn ra, không có cách nào che giấu, chỉ có thể dùng tay chân để diễn tả. Ôm... Hôn... A a a... Suy nghĩ một chút liền đỏ mặt!

Lý Hiểu Nhạc ngượng ngùng ôm mặt cười hắc hắc, trong gương gò má đỏ ửng, nụ cười ngọt ngào của cô gái kia, hoàn toàn chính là một người đang đắm chìm trong tình yêu. Mặc dù tất cả những điều tốt đẹp kia đều do cô ảo tưởng.

“Giữ vững tinh thần, Lý Hiểu Nhạc. Hôm nay mày nhất định phải biểu hiện tốt một chút. Giấc mộng kia một ngày nào đó sẽ trở thành sự thật! Cố gắng lên!” Lý Hiểu Nhạc soi gương hô to một tiếng tiếp thêm can đảm, sau khi kiểm tra lại một lượt, liền hùng dũng oai vệ lên đường.

Hôm nay cô nhất định phải để cho Quý Duy Phó phát hiện sự hiền dịu, mặt tốt cùng sự xinh đẹp của mình, để cho hắn rơi vào cạm bẫy tình yêu của cô, không thể thoát ra được.

Lý Hiểu Nhạc dùng xe đạp chở bao lớn bao nhỏ đi đến địa điểm đã hẹn với Quý Duy Phó, trong lúc đi đường lấy ra một chiếc gương nhỏ hết nhìn bên trái lại nhìn bên phải. Hôm nay cô lấy trộm đồ trang điểm của mẹ trang điểm nhẹ cho mình. Đời trước cô cũng không hay dùng nên tay nghề có chút miễn cưỡng! Bây giờ các thiếu nữ đối với việc trang điểm đã có chút tò mò, nhưng lại không dám xuống tay.

Xa xa đã thấy Quý Duy Phó đạp xe đạp đi tới trước mặt, Lý Hiểu Nhạc cao hứng vẫy vẫy tay, rất sợ người ta không nhìn thấy cô. Nhưng ngay sau đó nụ cười trên mặt Lý Hiểu Nhạc cứng đờ, bởi vì từ sau lưng Quý Duy Phó chui ra một cái đầu nhỏ.

“Quý Duy Phó, đây là...” Ngón tay giờ lên chỉ vào đứa bé đang nằm trong ngực Quý Duy Phó, đang dùng ánh mắt phòng bị nhìn Lý Hiểu Nhạc.

“Đây là em gái của tôi, Quý Vi Vi!” Quý Duy Phó giới thiệu. “Vi Vi, đây là người chơi cùng chúng ta hôm nay, chị Lý Hiểu Nhạc, mau chào đi.”

Quý Vi Vi quay đầu sang một bên khác không nghe theo lời anh trai, bé mới không nhìn cô nữ sinh đầu tiên có năng lực để cho anh trai tự giới thiệu đâu, dĩ nhiên ngoại trừ cái cô tên Bạch Liên kia. Hơn nữa nữ sinh này còn xấu như vậy, nhất là vẻ mặt ngây ngốc nhìn mình, thật là ... Xấu muốn chết!

Bất kể như thế nào ánh mắt nhìn người của anh trai mình thật kém.

Quý Vi Vi ở trong lòng soi mói Lý Hiểu Nhạc từ đầu đến chân, ra dáng ông cụ non. Nhưng bàn tay nhỏ bé lại vẫn luôn nắm chặt lấy quần áo anh, nhìn giống như bé có ý giả vờ thành thực, vừa buồn cười vừa đáng yêu.

Quý Duy Phó không ngờ hôm nay em gái lại như vậy, làm người ta khó chịu, anh có chút lúng túng nhìn Lý Hiểu Nhạc nói. “Thật xin lỗi, bình thường Vi Vi không như vậy, dường như hôm nay tâm tình nó không tốt.”

“Không sao, trẻ con mà!” Không muốn làm Quý Duy Phó xấu hổ, Lý Hiểu Nhạc miễn cưỡng nở nụ cười.

Cái gì mà hôm nay tâm tình không tốt, rõ ràng là yêu thích anh trai! Nhìn Quý Vi Vi ôn nhu mềm mại nằm trong lòng Quý Duy Phó, Lý Hiểu Nhạc oán thầm. Kiếp trước vì có thể đứng ở bên cạnh Quý Duy Phó mà chịu không ít thiệt thòi trên tay bé, hơn nữa những đau khổ này lại không thể nói ra.

“Quý Duy Phó, chúng ta đi thôi!” Mặc dù nhiều thêm một cái bóng đèn làm cho Lý Hiểu Nhạc có chút mất hứng, nhưng lại không thể bỏ qua, cô lấy được lần hẹn hò này không dễ dàng.

“Chờ một chút đã! Vẫn còn người chưa tới.” Lời Quý Duy Phó làm cho động tác lên xe của Lý Hiểu Nhạc đình trệ. Cái gì? Còn người? Lại thêm một kỳ đã cản mũi.

Quý Duy Phó vừa dứt lời, Lý Hiểu Nhạc còn chưa có nhiều thời gian để kinh ngạc cùng bất mãn. Từ xa đã truyền tới tiếng xe hơi, ngay sau đó một chiếc BMW màu đen bóng loáng lượn quanh bọn họ một vòng mới dừng lại. Sau đó tài xế cung kính xuống xe mở cửa phía sau, từ cách ăn mặc đến chiếc xe này ... Đúng là người có điều kiện.

Bóng đèn này đủ sáng đấy!

“Tam ca, em muốn bắt chết anh!” Đi lên cho Quý Duy Phó một cái ôm nhiệt tình. Mà người từ trước đến giờ không thích tiếp xúc thân thể như Quý Duy Phó lại không đẩy hất ra, ngược lại còn cười.

Lý Hiểu Nhạc kỳ quái nhìn Lâm Khải Hiên vừa ôm Quý Duy Phó, vừa hôn nhẹ Quý Vi Vi, lục soát lại trí nhớ nhưng không nhớ gì về hắn. Đây mới là điều kỳ quái. Mặc dù cô không được thông minh, nhưng lại nhớ mặt người vô cùng tốt.

Thế nhưng cô tìm thế nào cũng không nhớ gì về người này, nhìn Quý Duy Phó quen thuộc với hắn như thế sao cô lại không có chút ấn tượng gì.

“Này, xin chào, tôi tên là Lâm Khải Hiên, là anh em tốt của Quý Duy Phó! Cậu có thể gọi tớ là A Khải hoặc Tiểu Hiên!” Lâm Khải Hiên hết sức tự nhiên đi tới trước mặt Lý Hiểu Nhạc làm quen. Cặp mắt nhỏ tò mò quan sát Lý Hiểu Nhạc trước mặt.

Đây chính là nữ sinh lần đầu Tam ca mang ra ngoài nha! Phải nghiên cứu thật kỹ.

“Em tên Lý Hiểu Nhạc, là đàn em khoá dưới của Quý Duy Phó.”

“Đàn em... khoá dưới a~” Lâm Khải Hiên có chút ý vị sâu xa nói.

Lý Hiểu Nhạc chỉ cảm thấy phản ứng của nam sinh trước mặt có chút kỳ quái, nét mặt hơi cường điệu thái quá.

“Người đã đông đủ, đi thôi!” Quý Duy Phó lên tiếng, cắt đứt những lời muốn hỏi của Lâm Khải Hiên. Lý Hiểu Nhạc vội vã lên xe, bắt chuyện với Quý Duy Phó. Đành chịu, cô còn chưa hào phóng đến mức có thể cùng người xa lạ nói chuyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Trong cuộc sống là thiên tài, trong tình yêu lại rất ngu ngốc

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Lý Hiểu Nhạc chọn chỗ này quả thực không sai, xung quanh mây núi vờn quanh, những viên đá kỳ lạ lổm chổm, tư thế khác nhau, nếu là người có hứng thú nghiên cứu sẽ rất vui. Ánh mặt trời xuyên qua những chồi non chiếu lên người, Xung quanh có hoa cỏ tươi mát, rất có mùi vị của tranh phong cảnh.

Nhưng những cái này không đủ để cho chỗ này kỳ lạ, dọc theo đường lên núi, cách một đoạn lại có một đình nhỏ hết sức đáng yêu.

Cái đình nhỏ này xây ở lưng chừng núi, ngồi trong đình có thể nhìn thấy phong cảnh dưới chân núi không giống trên núi, mỗi chỗ quan sát lại khác nhau, Không thể không nói là rất kỳ lạ.

Bởi vì chỗ của cái đình nhỏ này tương đối vắng, cho nên có rất ít người nghỉ chân ở chỗ này, người tới nơi này phần lớn là những người trẻ tuổi đến đây để giải toả áp lực hàng ngày.

Bây giờ đã có một nhóm nam nữ trẻ tuổi đang ăn cơm dã ngoại, chơi đùa.

“Chỗ này thật sự không tệ!” Lâm Khải Hiền chấp tay ở sau lưng đi chung quanh mấy vòng, thờ dài nói.”Làm sao em tìm được chỗ này?”

“Nơi này là do trong lúc vô tình em phát hiện ra, cảm thấy rất tốt. Có thời gian em thường xuyên tới đây.” Lấy khăn trải bàn trong túi ra trải trên mặt đất, Lý Hiểu Nhạc vỗ chỗ bên cạnh nói với Quý Duy Phó.”Anh lại đây ngồi đi! Công Vi Vi cả đường hằn là rất mệt.”

“Chị nói vậy, anh sẽ không chê Vi Vi, chị là người xấu dám khích bác tình cảm của Vi Vi với anh.” Còn chưa đợi Quý Duy Phó nói, Quý Vi Vi đã tức giận chỉ trích Lý Hiểu Nhạc.

“Chị không có...” Lý Hiểu Nhạc vội vã xoa tay giải thích, cô nhìn về phía Quý Duy Phó hy vọng anh có thể giúp cô giải thích một chút, cô không có ý đó.

Ai ngờ Quý Duy Phó ngay cả nhìn cũng không nhìn cô, cúi đầu nhìn em gái trong ngực đang tức sùi bọt mép nói: “Vi Vi, con gái không thể quát to như vậy. Mau xin lỗi chị đi.”

“Không cần, không cần phải xin lỗi...” Không ngờ một câu nói của mình sẽ gây ra hậu quả như vậy, Lý Hiểu Nhạc lúng túng xoa tay, không cần Quý Vi Vi xin lỗi.

Mà Quý Vi Vi vẫn quật cường mím môi, giống như tuyết đối sẽ không nói xin lỗi. Ánh mắt nhìn chằm chằm Lý Hiểu Nhạc cũng tràn đầy bất mãn. ‘Đều do nữ sinh xấu xí này, cho nên anh mới mắc bẫy. Thật đáng ghét...’

“Thật xin lỗi, Vi Vi có chút không hiểu chuyện.”

Không ngờ Quý Duy Phó sẽ cố chấp đến mức này, vì Vi Vi không chịu nói xin lỗi mà lại xin lỗi cô. Trong nháy mắt Lý Hiểu Nhạc có chút ngây ngốc, tại sao lại có cảm giác kỳ lạ.

“Chỉ có những thứ này sao?” Đột nhiên giọng Lâm Khải Hiền vang lên, làm cho Lý Hiểu Nhạc không kịp phản ứng, ngo ngắc gật đầu một cái.

Nơi này chỉ có một ít đồ ăn nhẹ do sáng sớm cô dậy làm, mặc dù có chút đơn sơ nhưng cô đã tận lực rồi. Ai bảo bây giờ cô chỉ là một học sinh nghèo đây.

“Ồ chỗ như thế này, hẳn là nên ăn thịt nướng!”

“Tiểu Phó, ăn cái này.” Lý Hiểu Nhạc không để ý mình ăn cái gì, đem cơm cuộn rong biển tự mình làm đầy tới trước mặt Quý Duy Phó, vẻ mặt mong chờ nói: “Đây là em làm.”

“Ừm, cảm ơn!” Quý Duy Phó nói cảm ơn muốn đưa tay nhận lấy. Chỉ là Quý Vi Vi của chúng ta làm sao để dằng để cho anh nhận đồ của Lý Hiểu Nhạc như vậy?

“Ha um! Khó ăn chết mất, đáng người xấu xí nên làm gì cũng khó ăn!” Quý Vi Vi cầm đồ cắn một miếng, không chút do dự phun hết ra ngoài, lông mày nhỏ nhủ lại, vừa ới xong liền dùng chai nước bên cạnh để súc miệng.

“Không khó ăn như vậy mà!” Lâm Khải Hiền cầm lấy một miếng ăn thử rồi nói, đổi lại bị Quý Vi Vi trừng mắt nhìn, rất không hài lòng.

“Em nói ăn không ngon là ăn không ngon, anh đừng ăn.” Trừng mắt nhìn Lâm Khải Hiền, Quý Vi Vi xoay người ngăn Quý Duy Phó ăn.

“Cũng không tệ lắm, cảm ơn em.” Không để ý đến hành động của em gái, Quý Duy Phó cầm lên một miếng bỏ vào miệng, lễ phép nhìn Lý Hiểu Nhạc nói cảm ơn.

Nghe Quý Duy Phó nói cảm ơn, Lý Hiểu Nhạc cũng không vui như trong tưởng tượng, ngược lại hơi nhủ mảy. Cô có cảm giác hôm nay Quý Duy Phó trở nên rất khách khí? Vẫn luôn nói cảm ơn, xin lỗi để kéo xa khoảng cách.

Cô không thích loại cảm giác này, giống như Quý Duy Phó cách cô thật xa thật xa vậy.

“Đừng nói cảm ơn với em, cũng đừng nói xin lỗi.” Cái cảm giác đó làm cho Lý Hiểu Nhạc cảm thấy bị thương, trong giọng nói mang vẻ cầu xin nhìn Quý Duy Phó.

Trong mắt Lý Hiểu Nhạc chứa nước mắt, khiến trong lòng Quý Duy Phó bị nhéo một cái, muốn đưa tay giúp cô lau nước mắt. Nhưng bàn tay đang giờ lên lại đặt trên đầu Vì Vì đang nhìn chăm chăm Lý Hiểu Nhạc.

Anh ghét nhất là bị nước mắt làm dao động.

Có vài người, cho dù thông minh như thế nào thì trong tình yêu vẫn là đứa ngốc, bọn họ tự cho là đúng, cho là thông minh ngăn cản mình, nhưng lại không biết loại hành động này tổn thương người một ngàn, tự tổn thương mình cũng tám trăm. Có lẽ bọn họ cần một số chuyện, để cho bọn họ trưởng thành trong tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21: Quý Duy Phó ghen

Edit: LinhNhi

Beta: Bắp

Chỗ này bị một cỗ bi thương bao phủ, còn ở bên Lâm Khải Hiên thì khí thế bận rộn sục sôi ngất trời, anh chỉ huy người tới dọn dẹp bày biện, khí thế thật lớn người không biết còn tưởng ở đây sắp diễn ra một buổi tiệc rượu lộ thiên đấy!

Sợ rằng nếu cứ tiếp tục đối mặt với Quý Duy Phó như vậy, cô sẽ không khống chế được nước mắt của mình sẽ rơi xuống, Lý Hiểu Nhạc đứng dậy đi đến bên cạnh Lâm Khải Hiên, chủ động giúp đỡ.

Cô có thể bình tĩnh tiếp nhận sự thật là mình đã sống lại, khi biết anh sẽ đính hôn cùng người khác cô chỉ có thể nuốt xuống bi thương để chúc phúc cho anh. Nhưng không thể chấp nhận việc anh lạnh lùng hời hợt với mình.

Cô không muốn bị gạt ra ngoài thế giới của anh.

“Anh, làm tốt lắm. Tuyệt đối không thể để cho loại người này làm tâm anh rối loạn.” Ôm cánh tay của Quý Duy Phó, Quý Vì Vì vô cùng vui vẻ nói.

Anh là của bé, ai cũng đừng hòng cướp đi.

“Nhóc con, em học những từ này ở đâu?” Thu hồi ánh mắt chăm chú nhìn Lý Hiểu Nhạc đi xa, Quý Duy Phó làm như không có chuyện gì nhéo mũi em gái một cái, trong giọng nói tràn đầy cưng chiều.

Cách độ không xa, Lý Hiểu Nhạc cùng Lâm Khải Hiên làm việc hết sức vui vẻ. Bộ dạng vừa nói vừa cười kia rơi vào trong mắt Quý Duy Phó rất là nhức mắt.

“Hiểu Nhạc, em ném thử mùi vị cái này xem.” Lâm Khải Hiên cầm cánh gà vừa nướng xong giờ lên cho Lý Hiểu Nhạc.

Lý Hiểu Nhạc không thích ứng kịp sự nhiệt tình của Lâm Khải Hiên, nhưng cũng không nỡ cự tuyệt ánh mắt mong đợi của anh, trong đầu nghĩ khó khăn lắm mới có dịp đại thiếu gia này tự mình động thủ không nên đã kích anh ấy, liền há mồm cắn một cái. Mùi vị cũng không tệ lắm, cô liền gật đầu cười với anh.

Bộ dạng tình chàng ý thiếp này rơi vào trong mắt Quý Duy Phó, càng nhìn càng nhức mắt.

Cười vui vẻ quá ha! Có gì buồn cười như vậy? Chỉ cần một cái cánh gà đã bị người ta thu mua, một chút lập trường cũng không có. Cho nên bản thiếu gia sẽ không để mình bị loại người như cô làm dao động!

Rõ ràng là không muốn nhìn nữa, nhưng ánh mắt lại không nghe lời cứ nhìn sang bên đó. Cho dù một lần hai lần đều không thừa nhận mình bị dao động, nhưng vẫn không cách nào chối bỏ được sự thật.

Lý Hiểu Nhạc cùng Lâm Khải Hiên bung một mâm đồ nướng trở lại, Lý Hiểu Nhạc thận trọng đưa một cái cánh gà cho Quý Duy Phó, ai ngờ Quý Duy Phó không cầm lấy còn bữu môi nói: “Em đưa cho tôi cái đồ ăn nhìn khó coi như vậy sao, bộ em với tôi có thù oán gì à?”

Lý Hiểu Nhạc run run rút tay lại, trên mặt không giấu được nổi thất vọng. Rất nhanh cô lấy lại tinh thần, gấp lấy một cọng rau cải nhìn đẹp mắt nhất đưa lên: “Ăn rau cải đi, cái này nướng ngon.”

Lần này Quý Duy Phó ăn, chỉ có điều cắn một miếng liền nhổ ra, miệng nói những lời ác độc: “Đồ như thế này em cũng muốn tôi ăn sao? Không biết làm thì cũng đừng có cố, không cần phải vì câu dẫn nam sinh mà cố ý kiểm soát đồ ăn.”

Nụ cười vui sướng khi Quý Duy Phó nhận lấy đồ ăn chưa kịp tắt thì đã cứng lại. Sắc mặt Lý Hiểu Nhạc có chút khó coi, đôi môi mím chặt, nước mắt đọng đầy, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

“Tam ca, anh làm sao vậy...” Lâm Khải Hiền nhìn không được nữa nên mở miệng, nhưng nói chưa được một nửa đã bị chen ngang.

“Cậu im miệng, tôi còn chưa nói cậu đấy. Bình thường cậu thích làm quen với nữ sinh tôi không quản, nhưng mà gần đây ánh mắt cậu sao thế hả? Loại đáng người này mà cậu cũng không chê à?”

Rõ ràng là giọng điệu giễu cợt, nhưng do lớn lên từ bé cùng Quý Duy Phó, Lâm Khải Hiền cảm giác có chỗ nào đó là lạ. Đây không giống tam ca vui buồn không lộ, phúc hắc giỏi ngụy trang của anh. Hơn nữa hôm nay hành động của anh ấy rất lạ, cổ tình gây sự. Mà đối tượng muốn gây sự hình như là Lý Hiểu Nhạc kia.

Lâm Khải Hiền giật mình, vốn còn đang mờ mịt không hiểu sao giờ đã được khai sáng, trong lòng đã có đáp án. Ở trong bụng Lâm Khải Hiền có chút buồn cười, quyết định đích thân đi kiểm nghiệm lại suy nghĩ trong lòng, nếu đúng như vậy ... Chơi thật vui.

“Tam ca, sao anh có thể nói như thế chứ? Hiểu Nhạc của chúng ta làm sao, mặc dù đáng đáp không quá đẹp, vóc người cũng hơn học sinh tiểu học một chút. Nhưng cô ấy là người hiền lành, nhiệt tình. Hơn nữa những đồ nướng kia làm gì có khó ăn như vậy” Vừa nói vừa giống như là cố ý, cầm lên cái cánh gà mà Quý Duy Phó vừa chê kia, bắt đầu gặm.

Đối mặt với lòng tốt giải vây của anh, Lý Hiểu Nhạc cảm kích không nổi, bởi vì những lời nói kia cô nghĩ thế nào cũng không giống một lời khen ngợi. Mà giờ khắc này Quý Duy Phó bị ghen tị che mờ mắt, không còn chút tỉnh táo mà từ trước đến giờ anh vẫn kiêu ngạo, không nghe được sự nhạo báng trong lời Lâm Khải Hiền. Nhìn thấy Lý Hiểu Nhạc đang “liếc mắt đưa tình” nhìn Lâm Khải Hiền, không khác gì đổ dầu vào lửa.

Nữ sinh này đúng là mê trai vô cùng. Bình thường luôn lượn lờ trước mặt anh, sau đó dùng dáng vẻ ân cần làm anh thiếu chút nữa trầm mê trong đó, nhưng vừa xuất hiện người khác đã bắt đầu đứng núi này trông núi nọ. Thật sự là... quá đáng.

“Ăn ngon như vậy sao? Vậy cậu ăn hết đi!” Quý Duy Phó tức giận nói.

Giờ phút này Quý Duy Phó nhìn Lâm Khải Hiền thế nào cũng không vừa mắt, tối hôm qua chắc anh bị đứt gân não mới gọi cho thằng nhóc này đi cùng. Toàn tới phá rối. Hơn nữa thằng nhóc này có cái gì tốt mà có thể hấp dẫn Lý Hiểu Nhạc chứ, không phải là miệng lưỡi trơn chu một chút sao, cười nhiều một chút sao. Loại con trai này có gì tốt, làm gì có chút chừng mực khiến người ta an tâm.

Có lẽ chính Quý Duy Phó cũng chưa phát hiện ra chỉ trong một thời gian ngắn ngui tâm tình của anh đã thay đổi, lại ngây thơ đến mức ở trong lòng so sánh chính mình với Lâm Khải Hiền. Anh chỉ cho rằng vì mình bị coi thường nên bất mãn, nhưng thực sự là như vậy sao? Đáp án này chỉ có chính anh mới biết.

“Thật xin lỗi, đều là lỗi của em!” Lý Hiểu Nhạc đột nhiên nói. Cắt đứt cuộc khẩu chiến giữa hai người. Hai tay để trên đùi của Lý Hiểu Nhạc nắm chặt, bả vai nhẹ run, giọng nói có chút nghẹn ngào.

“Đều là em không tốt, em không nên hẹn anh đi ra ngoài, không chỉ lãng phí thời gian của anh còn khiến anh không vui. Em nghĩ rằng ... anh không thích em nhưng cũng không ghét, em nghĩ rằng ... Tóm lại, em thật sự xin lỗi. Trước đó vẫn không để ý đến nguyện vọng của anh mà tự mình làm bậy, cả ngày hôm nay nữa, xin lỗi vì tất cả. Thế nhưng, dù là như vậy, em vẫn mong anh không ghét em, không cần chán ghét em như vậy. Hu hu hu...”

Nước mắt rớt cục vẫn không nhìn được, giống như những hạt châu rơi xuống không ngừng, rơi trên mu bàn tay nờ ra từng đóa hoa chói lọi.

Nước mắt Lý Hiểu Nhạc, còn có những lời của cô làm lòng Quý Duy Phó đau đớn, anh biết những lời vừa rồi của mình đã là tổn thương cô bé này. Lúc này anh cũng vì những hành động khác thường của mình mà ảo não. Muốn an ủi cô nhưng lại không biết nói gì, tay giờ ra muốn chạm vào đỉnh đầu Lý Hiểu Nhạc lại không dám, cuối cùng đành thu tay lại.

Hôm nay anh không giống ngày thường, mất đi phong độ cùng bình tĩnh tỉnh táo mà bình thường anh vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo.

Lâm Khải Hiền nhìn thấy hết mọi rối rắm của Quý Duy Phó cùng sự buồn bã của Lý Hiểu Nhạc, trong lòng “chặc chặc” hai tiếng, trong đầu nghĩ đúng là sống một đời cái gì cũng có thể thấy! Cậu thấy may mắn khi nhìn thấy dáng vẻ rơi vào bể tình của tam ca, thì ra lúc tam ca yêu lại có dáng vẻ ngu si như vậy! Anh là người đầu tiên thấy so với đám tiểu tử kia, duy nhất, duy nhất.

“Tiểu Nhạc Nhạc, em đừng khóc! Thật ra thì tam ca củ anh không có ý gì khác, anh chỉ nhanh mồm nhanh miệng thôi, không có ý gì khác!” Lâm Khải Hiền vỗ vai Lý Hiểu Nhạc “thân thiết” an ủi.

“Nhanh mồm nhanh miệng không phải là nói rõ anh ấy thật sự ghét em sao, ưm ưm ưm...” Lâm Khải Hiền vốn là người không biết an ủi người khác, cậu vừa an ủi Lý Hiểu Nhạc càng khóc to hơn.

Quý Duy Phó hung ác trừng mắt nhìn Lâm Khải Hiền một cái, trong mắt tràn đầy cảnh cáo, đừng tưởng anh không dám đánh cậu ta, lại dám ở chỗ này cười cợt anh.

“Lâm Khải Hiền cậu đưa Vi Vi về trước đi.” Ném cho Lâm Khải Hiền một ánh mắt cảnh cáo, Quý Duy Phó dở dành tiểu Vi Vi đang không chịu rời đi. Cuối cùng Vi Vi cũng bị Lâm Khải Hiền đưa đi, ánh mắt nhìn Lý Hiểu Nhạc như là nhìn kẻ thù. Đoán rằng sau này Lý Hiểu Nhạc sẽ chịu không ít cực khổ của cô em gái này.

Đội hai người đi xa, Quý Duy Phó ngồi xuống bên cạnh Lý Hiểu Nhạc, tay cầm một tờ khăn giấy giơ trước mặt Lý Hiểu Nhạc, “Khóc xấu lắm, mau lau sạch đi!”

“Xấu thì anh có thể không nhìn, sao anh không đi cùng bọn họ về đi...” Cầm lấy khăn giấy hung hăng lau sạch nước mắt và nước mũi, không có chút hình tượng nào.

Quý Duy Phó cau mày nhìn hành động thô lỗ kia của Lý Hiểu Nhạc, anh cảm thấy vì sao ánh mắt của mình lại kém như vậy, sao lại để một người nữ sinh như thế này mê mẩn, còn làm ra những hành động ngu ngốc khác thường như vậy, thật không thể tin được.

Đúng vậy, mới vừa rồi đầu của Quý Duy Phó đã được thông suốt, tìm ra lý do vì sao chính mình lại có những hành động như vậy. Anh chưa từng nghĩ sẽ trao tim mình cho bất kỳ ai, anh vẫn cho rằng cả đời mình sẽ không yêu ai, kết hôn cũng chỉ là tìm một người phụ nữ sinh sống cùng nhau mà thôi.

Lại không nghĩ rằng kế hoạch của mình đột nhiên bị một nữ sinh kỳ quái phá rối, cô vẫn luôn ở bên anh như hình với bóng, dùng nụ cười trong sáng lay động anh, cuối cùng làm anh bị lún sâu vào trong tình yêu này.

Chẳng qua là, anh có chút không cam lòng. Vì cô nhóc này mà anh như thăng ngục vậy, cô thì vẫn ở đây ngồi khóc lóc nỉ non, làm cho lòng anh cũng buồn bã.

Quý Duy Phó cười yếu ớt nhìn Lý Hiểu Nhạc thút tha thút thít, trong đầu vẽ ra một kế hoạch hết sức hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Cách thức yêu của tôi

Edit: Mật Mật

Beta: Bắp

“Lý Hiểu Nhạc, em oan ức lắm à?” Quý Duy Phó điều chỉnh lại nét mặt, giọng nghiêm túc hỏi.

Lý Hiểu Nhạc bĩu môi nhìn Quý Duy Phó bướng bỉnh không chịu trả lời vấn đề của anh, nhưng lại dùng ánh mắt để lên án anh. Cô không oan sao? Có thể không oan à?. Bị người mình thích ghét, xa lánh khiến cô rất đau lòng. Một lòng mong chờ buổi hẹn hò của hai người nhưng lại trở thành một buổi hẹn nhóm. Cả một ngày đều bị coi như không khí, bộ dạng lạnh nhạt của anh như một thanh kiếm đâm vào trái tim cô, khiến cô không thờ nổi.

Cô không phải người thích khóc. Nhưng khi gặp chuyện có liên quan đến anh thì thần kinh vừa mất cảm vừa yếu đuối của cô rất dễ bị kéo lên.

“Lý Hiểu Nhạc, tôi hỏi em. Hôm nay em hẹn ai đi đạp thanh*?” Tay Quý Duy Phó thỉnh thoảng gõ nhẹ đầu gối, sắc mặt nhìn qua vẫn là vẻ lạnh lùng nghiêm nghị mà xa cách. Nhưng nhìn kĩ lại phát hiện khóe miệng của anh ẩn hiện đường cong, điểm tinh tế rõ ràng như thế nhưng Lý Hiểu Nhạc đang bị bi thương bao phủ làm sao phát hiện được.

“Quý Duy Phó!” Lý Hiểu Nhạc hết sức nhẹ nhàng trả lời câu hỏi của Quý Duy Phó. Mặc dù giờ phút này trong lòng của cô rất muốn làm phản, thế nhưng nhiều năm qua vẫn giữ thói quen coi Quý Duy Phó là trung tâm cuộc sống, trong lúc nhất thời vẫn khó có thể thay đổi.

“Vậy vừa rồi em chơi với ai.” Quý Duy Phó lại hỏi.

“À... Lâm Khải Hiên!” Lý Hiểu Nhạc nghĩ một chút rồi rụt rè trả lời.

“Cho nên, em mời tôi đi chơi nhưng lại bỏ tôi một mình, đây là đúng sao? Tôi bị người ta coi thành không khí mà vẫn muốn tôi cười đùa vui vẻ sao? Em thấy tôi tính tình tốt liền cho rằng tôi dễ bắt nạt đấy à?”

Quý Duy Phó vô cùng gảo hoạt đặt mình ở vị trí vô tội rồi hỏi từng câu từng câu đều nhằm vào chỗ sai của Lý Hiểu Nhạc. Quý Duy Phó nói một câu đầu Lý Hiểu Nhạc liền cúi thấp một chút. Hình như hôm nay mình đúng là có bỏ rơi anh một chút rồi, nhưng vậy cũng không thể chỉ trách cô chứ! “Người không phải do anh mạng tôi sao? Hơn nữa cũng là anh lạnh nhạt với người ta trước mà.” Lý Hiểu Nhạc nhỏ giọng phản bác.

“Còn dám cãi”. Quý Duy Phó khẽ quát một tiếng, nhìn như là bị phản bác mà trong lòng không vui, nhưng có trời mới biết nhìn khuôn mặt của Lý Hiểu Nhạc vì cố gắng chịu oan mà biến hoá không ngừng khiến trái tim anh sung sướng ngất trời. Thật sự xấu xa vô cùng. “Tôi lạnh nhạt với em một chút em liền đi tìm người khác, nói vậy được sao?”

Quý Duy Phó là kiểu người điển hình của việc chỉ cho phép quan đốt lửa, không cho dân thấp đèn. Một khi phát hiện tình cảm của mình, cho dù chưa nói rõ ràng cũng mang người nào đó làm thành vật riêng của mình.

“Quý Duy Phó...” Lý Hiểu Nhạc đột nhiên giống như phát hiện chuyện gì vậy, đôi mắt ngập tràn nước mắt càng trở nên sáng ngời, có chút chần chờ mà

hỏi. “Anh không phải ...đang ghen chứ!”

Không ngờ cảm giác của cô nhóc này lại nhạy bén như vậy, Quý Duy Phó bị cặp mắt sáng lấp lánh của Lý Hiểu Nhạc nhìn đến ngứa ngáy trong lòng, chỉ muốn thuận theo bản năng mà hành động, nhưng nghĩ đến kế hoạch của mình lại phải mạnh mẽ kiềm chế lại. Sờ nhẹ đầu cô xong quay mặt đi, giọng nói đầy kiêu ngạo. “Em cảm thấy có thể sao?”

Đúng vậy. Vuốt lại chỗ tóc bị sờ loạn, Lý Hiểu Nhạc có chút thất vọng. Đã sớm biết lòng của Quý Duy Phó không dễ đạt được như vậy rồi. Cô vẫn còn một đoạn đường dài đằng đẵng phải đi nữa.

Nhìn mặt Lý Hiểu Nhạc không che giấu được biểu tình thất vọng, Quý Duy Phó có chút không nỡ đành bắt đầu đi gõ trán Lý Hiểu Nhạc. “Em ấy, chỉ giỏi hành hạ người khác...”

“Đừng gõ trán em!” Lý Hiểu Nhạc có chút bất mãn gạt tay Quý Duy Phó ra. Hôm nay Quý Duy Phó thật kì quái, lúc nóng lúc lạnh hoàn toàn không giống một người. Giống như nhân cách bị phân liệt vậy.

Cô nhóc này lại dám phản kháng mình, xem ra phải dạy dỗ thật cẩn thận một chút!

“Lý Hiểu Nhạc, xét thấy thái độ hôm nay của em hết sức tệ hại tôi quyết định sẽ có một hình phạt nho nhỏ cho em, em...”

“Chờ đã, em không làm gì sai tại sao lại bị phạt” Lý Hiểu Nhạc không phục ngắt lời Quý Duy Phó.

“Em dám nói hôm nay em không làm gì sai?” Quý Duy Phó nghiêm túc nhìn Lý Hiểu Nhạc, khí thế mạnh mẽ không hề có xu hướng giảm bớt. “Biết sai không nhận, cũng phải phạt.”

“A...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Hiểu Nhạc nhăn nhó kêu rên, nhưng lần này thông minh không dám phản bác gì nữa.

Cho nên nói góp nhặt nhiều năm lạm dụng uy quyền thật sự là quá dọa người.

“Xét thấy mọi chuyện xảy ra hôm nay đều bởi vì Lý Hiểu Nhạc không đủ quan tâm Quý Duy Phó, cho nên sau này Lý Hiểu Nhạc phải quan tâm Quý Duy Phó nhiều hơn, mọi việc đều phải ưu tiên Quý Duy Phó, đặt Quý Duy Phó ở trong lòng, không được đến gần nam sinh khác ngoài Quý Duy Phó, mỗi sáng phải đích thân làm điểm tâm cho Quý Duy Phó ăn, mỗi sáng phải chờ Quý Duy Phó cùng đi học, Quý Duy Phó nói gì phải nghe đó, tuyệt đối không phản đối, không cãi lại.”

Nói một đoạn dài như vậy ngay cả lấy hơi cũng không có. Sau đó còn hết sức thần nhiên nhìn Lý Hiểu Nhạc bị anh nói đến sừng sốt, chờ câu trả lời của cô.

Mà Lý Hiểu Nhạc sớm đã bị một tràng văn kia của Quý Duy Phó làm cho choáng váng, luôn cảm thấy chỗ nào đó không đúng. Cảm giác giống như mọi chuyện đều bị đảo lộn, muốn hỏi lại hẳn thế nhưng dưới ánh mắt uy hiếp của Quý Duy Phó, cuối cùng chỉ đành mạnh mẽ mang nghi vấn nuốt xuống, gật đầu đáp ứng điều kiện không công bằng này.

Mà Quý Duy Phó sau khi đợi Lý Hiểu Nhạc gật đầu đáp ứng, lại hết sức nhanh chóng rút một quyển sổ từ ba lô ra, ‘xoạt xoạt xoạt’ viết một lúc lâu. Một tờ hiệp ước cứ như vậy mà xuất hiện trước mặt Lý Hiểu Nhạc, cô nhăn mặt đau khổ nhận lấy tờ giấy và cây bút Quý Duy Phó đưa qua ký tên mình lên. Thấy thế nào cũng giống bán mình cho người khác làm nô tì.

Quý Duy Phó hài lòng nhìn tờ hiệp ước gật đầu một cái, sau đó bỏ vào ba lô cất kĩ. Gọi Lý Hiểu Nhạc đứng dậy xuống núi, bãi chiến trường sau lưng ... Tự có người thu dọn.

Ngày thứ ba mươi sau khi sống lại:

Tôi vẫn cho là mình đã hiểu rất rõ Quý Duy Phó, nhưng cho tới hôm nay mới phát hiện thật ra anh còn có rất nhiều mặt mà tôi không biết, càng ở bên cạnh càng cảm thấy anh là một ẩn số. Cảm giác kiếp trước sống mười năm vẫn không bằng sống lại một tháng. Chuyện này không biết nên vui hay nên buồn đây.

Tôi vẫn luôn nỗ lực muốn anh thích mình, thế nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ đến một ngày nào đó bị Quý Duy Phó ghét sẽ như thế nào, hôm nay tôi rốt cuộc có cơ hội cảm nhận một chút loại cảm giác đó, loại cảm giác giống như cả trái tim bị xé nát, thật sự cả đời này cũng không muốn tiếp tục cảm nhận. Khi anh ấy dùng ánh mắt lạnh lùng xa cách nhìn mình, cảm giác cả thế giới đều trở thành một màu xám xịt. Trong lòng không ngừng kêu gào dừng, dừng chán ghét em, dừng đẩy em đi.

Nhưng cho dù thế nào, chỉ cần Quý Duy Phó chưa chính miệng nói ghét tôi thì tôi nhất định vẫn sẽ tiếp tục mang nụ cười đi theo anh ấy. Bởi vì tôi yêu anh ấy. Có lẽ sẽ có người nói yêu như vậy quá mức hèn mọn, nhưng vậy thì sao? Đây chính là cách tôi yêu anh ấy.

Chẳng qua không biết nếu thật sự có một ngày tôi bị Quý Duy Phó ghét, tôi sẽ như thế nào? Liệu tôi có thể chịu được nỗi đau đó không? Vẫn có thể tiếp tục cười mà sống không? Chỉ mong...Vĩnh viễn sẽ không có một ngày như vậy.

....

Những ngày sau hội đạp thanh đều rất bình thường, Quý Duy Phó cùng Lý Hiểu Nhạc mỗi ngày sau khi tan học vẫn cùng đi thư viện học bài như cũ, hiện giờ bạn học đối với việc hai người công khai đi đôi về cặp đã trở nên quen thuộc, thậm chí có một số người còn cảm thấy hai người cũng rất xứng đôi.

Đương nhiên đó chỉ số ít, hơn nữa nếu bạn học biểu đạt ý nghĩ của mình liền bị phản đối nên suy nghĩ trong đầu bạn họ không lâu sau liền rơi vào quên lãng. Bởi vì bạn họ cũng không có thời gian đi quan tâm người khác có phải quan hệ yêu đương hay không.

Bởi vì, sắp đến kỳ thi giữa kỳ rồi. Ngay cả những nữ sinh bình thường thích soi mói Lý Hiểu Nhạc cũng giảm xuống không ít. Mà Lý Hiểu Nhạc lại bận tới mất tới mũi, mặc dù cô bây giờ có tư duy của người trưởng thành, năng lực thông hiểu tăng không ít, thế nhưng vẫn bị những đề toán kia làm khó. Mỗi ngày trừ lúc tan học Quý Duy Phó giảng giải cho cô, buổi tối cô còn phải làm xong một lượng lớn bài tập mới có thể đi ngủ. Cho nên đến khi thi giữa kỳ hết thức, bộ dạng của Lý Hiểu Nhạc có thể sánh bằng quốc bảo rồi.

Nhưng lúc này cô vẫn không thể nghỉ ngơi, bởi vì từ một tuần trước cô nhìn thấy một quán cà phê đang tuyển nhân viên bán thời gian làm thứ bảy chủ nhật liền đến phỏng vấn rồi, cung đã trao đổi với ông chủ xong, thứ bảy này thi giữa kỳ xong sẽ tới làm.

Sau khi sống lại cô hiểu chuyện hơn nhiều, cô biết từ nay về sau chuyện cô cần làm khẳng định so với bạn bè cùng lứa nhiều hơn nhiều, mà bây giờ bất kể làm gì cũng không thể thiếu tiền. Cô không thể bởi vì chuyện riêng của mình mà khiến cả nhà gánh thêm áp lực, chỉ có thông qua cách này mới có thể dần dần lấp đầy túi tiền của mình đề phòng bất cứ tình huống nào, đối với cha mẹ cô cũng chỉ giải thích cô thích đồ này đồ kia muốn tự dựa vào năng lực của chính mình để mua, như vậy mới khiến cha mẹ miễn cưỡng đồng ý cho cô đi làm. Dĩ nhiên cô cũng không nói chuyện này với Quý Duy Phó.

Cho nên, thi giữa kỳ xong, Lý Hiểu Nhạc nhắn cho Quý Duy Phó một tin nhắn rồi chạy thẳng đến quán cà phê. Ngày đầu tiên đi làm không nên đến trễ.

Vào quán cà phê, nguyên nhân vì là cuối tuần nên đã có vài người khách ngồi đó uống cà phê trò chuyện, Lý Hiểu Nhạc vừa gật đầu với đồng nghiệp vừa đi về phía phòng thay đồ để thay quần áo. Thay quần áo xong lúc đi ra mới phát hiện ông chủ quán đang ngồi trước một chỗ hướng về một khối đá hình dáng kỳ quái lộ vẻ mặt tường nhớ.

Ông chủ tiệm cà phê tên Lưu Dương là một người đàn ông trẻ chừng ba mươi tuổi. Đàn ông ở cái tuổi này, dáng dấp không tệ, lại có một quán cà phê kinh doanh khá tốt trong khu phố náo nhiệt, theo lý thuyết hẳn phải đang trong giai đoạn năng nổ, ngập tràn ý chí phấn đấu mới đúng, nhưng hẳn lại giống như bị rút đi linh hồn vậy, cặp mắt vô thần, mặt không cảm xúc, mỗi ngày như cái xác sống biết đi, chỉ có thỉnh thoảng khi đối mặt với hòn đá hình thù kỳ quái này mới để lộ ra một chút cảm xúc. Lý Hiểu Nhạc nhìn cũng có chút sợ hãi, nếu không phải nơi này lương cao, cô cũng không dám tới làm.

Nhưng dù thế nào, việc gì đến ắt sẽ đến, cô chỉ muốn cố gắng hết sức làm tốt công việc của mình, còn chuyện không nên quản cô liền mặc kệ.

Chẳng qua là thời điểm này Lý Hiểu Nhạc không thể ngờ rằng nơi này sẽ trở thành sóng gió đầu tiên trong cuộc đời sau khi sống lại của cô, mặc dù không lớn lắm, nhưng vô cùng có ý nghĩa.

* Đáp thanh: Cũng chính là 1 ngày hội kiêu du xuân, chơi xuân trong tiết Thanh minh nhé, đừng ai hiểu nhầm đáp thanh là đi tào mộ à nha

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Bảng thông báo đầy sóng gió

Edit: Mật Mật

Beta: Bắp

Kết quả thi giữa học kỳ đã có, Lý Hiểu Nhạc khó khăn lắm mới giữ vững được thành tích lúc trước, nhưng việc này cũng đã làm cô hài lòng. Nhưng đây chỉ là đối với cá nhân cô mà thôi, cô biết với tư cách đệ tử của Quý Duy Phó thì thành tích thế này vẫn còn kém rất xa, thậm chí còn có chút mất thể diện. Sau khi tan học, Lý Hiểu Nhạc chậm chạp không chịu ra khỏi cửa phòng học, cho đến khi cả lớp chỉ còn lại một mình, cô vẫn cầm lấy bài thi ở đầu bàn bộ dáng không còn sức sống.

Quý Duy Phó đợi ở cửa khá lâu vẫn không thấy người đầu đàn đi tới lớp học của Lý Hiểu Nhạc, điều khiến cho Quý Duy Phó cảm thấy kinh ngạc chính là Lý Hiểu Nhạc lại không phát hiện ra sự xuất hiện của anh, Quý Duy Phó nhẹ cau mày rút bài thi bị cô để trên bàn lên, ngồi lên mặt bàn của Lý Hiểu Nhạc bắt đầu nghiên cứu.

Bài thi bị lấy đi, Lý Hiểu Nhạc giật mình theo phản xạ ngẩng đầu lên, nhìn người tới là Quý Duy Phó thì thở phào nhẹ nhõm, sau đó nghĩ đến điều gì muốn lấy lại bài thi thì đã muộn.

“Đừng xem. .” Không có cách nào lấy bài thi trong tay Quý Duy Phó, Lý Hiểu Nhạc bất chấp che mắt Quý Duy Phó lại, muốn dùng cách này để ngăn cản anh.

“Kết quả thi kém như vậy nên không dám gặp người?” Quý Duy Phó cũng không cản cô, vẫn duy trì động tác như vậy, nén cười hỏi.

“Dù sao thực sự là không tốt.” Lý Hiểu Nhạc cũng biết giờ phút này mình làm gì cũng vô dụng, nhưng cô lúc này rất khó đối mặt với anh.

“Được rồi, chờ lúc em có thể gặp người được thì nhìn mặt, bây giờ chúng ta có thể đi được chưa.” Buồng bài thi trong tay xuống, Quý Duy Phó có chút bất đắc dĩ nói.

Lý Hiểu Nhạc nhanh chóng lấy lại bài thi, lập tức theo sau lưng Quý Duy Phó ra khỏi phòng học, giống như sau lưng có nước lũ và mãnh thú đang truy đuổi cô vậy.

Lý Hiểu Nhạc miễn cưỡng giữ vững thành tích ngược lại dễ dàng báo cáo với ba mẹ. Lý Hiểu Nhạc biết đó là bởi vì ngay từ đầu đã không đặt nhiều mong đợi, cha mẹ của cô chưa từng bắt cô làm những việc vượt quá khả năng, những yêu cầu đối với cô cũng dừng ở mức cô có thể đạt được.

Có người nói phương pháp giáo dục này không hiệu quả, không tốt đối với con trẻ. Sẽ làm cho con cái không có tính tích cực, không có cạnh tranh cuối cùng trở nên tầm thường. Lý Hiểu Nhạc cười lắc đầu, nhìn xem bản thân cô có trở nên tầm thường không? Vẫn ổn mà.

Có lẽ là được ba mẹ ‘khen ngợi’, ngày hôm sau cảm xúc của Lý Hiểu Nhạc đã không còn uể oải như ngày hôm trước.

“Đây là do bị kích thích cả đêm à?” Quý Duy Phó mở miệng trêu ghẹo.

Thật sự là không còn cách nào, tối hôm qua lúc tạm biệt Lý Hiểu Nhạc vẫn còn đáng vẻ nửa chết nửa sống, lúc này mới một đêm thời gian hồi phục cũng nhanh quá đi.

“Đúng là bị kích thích!” Nhìn về phía Quý Duy Phó chun mũi một cái, đáng vẻ như cô gái nhỏ xinh xắn.

Trước kia Lý Hiểu Nhạc sẽ kiên quyết không bao giờ làm động tác nũng nịu giống như vậy, nhưng nàng càng cứng thì các vị giáo viên kia sẽ tập thể xử phạt cô, nói một cô gái mười lăm mười sáu tuổi bình thường, lại không biết nũng nịu? Chỉ khi đã từng làm nũng, từng ngày thơ cuộc đời mới coi như trọn vẹn.

Chính là bắt đầu từ ngày đó Lý Hiểu Nhạc chịu học làm nũng, giả đáng yêu, cho đến hôm nay coi như miễn cưỡng có thể xuất sư.

Lý Hiểu Nhạc cẩn thận quan sát biểu cảm của Quý Duy Phó, không có vì mình làm nũng mà xuất hiện khác thường, vẫn y như thường ngày. Nhẹ nhàng thả lỏng đồng thời lại khó tránh có chút thất vọng, nếu Quý Duy Phó có thể vì động tác nhỏ của mình mà bị ảnh hưởng thì thật tốt.

Thật ra, Lý Hiểu Nhạc làm sao biết, Quý Duy Phó không bị ảnh hưởng, chỉ là anh ngại trang tốt mà thôi.

“Bữa sáng của tôi đâu?” Quý Duy Phó đưa tay đòi Lý Hiểu Nhạc bữa sáng của mình.

“Thật là, anh gấp cái gì!” Đem một cái hộp nhỏ được gói tinh xảo đặt trong tay Quý Duy Phó, Lý Hiểu Nhạc lâu bàu.

Từ khi đưa ra hiệp ước không công bằng kia, Lý Hiểu Nhạc mỗi sáng sớm nhất định phải tự tay làm bữa sáng cho anh, việc này khiến cô có cơ hội luyện tập nấu nướng của mình.

Quý Duy Phó mở ra xem là trứng ốp lết bình thường, chỉ là ở bên cạnh rải lên một vòng xì dầu cho nên lúc bắt đầu ăn toàn bộ vị liền thay đổi, ăn rất ngon. Quý Duy Phó cũng rất thích cho nên một tuần sẽ làm hai lần. “Là trứng ốp lết!”

Mỗi lần nhìn thấy đáng vẻ tươi cười vui sướng của Quý Duy Phó, Lý Hiểu Nhạc cảm thấy buổi sáng vất vả và thật sự đáng giá. Hai người mang tâm tình vui vẻ giẫm lên nắng sớm đi tới trường học. Trên đường đi cười cười nói nói bầu không khí thật thoải mái. Lúc này bọn họ tuyệt đối không thể ngừng rằng bản thân sẽ không mãi sống trong cuộc sống yên bình như vậy, đây chẳng qua chỉ mới là bắt đầu mà thôi.

Vừa vào trường học, xa xa liền thấy học sinh chen lấn trước bảng thông báo, ba tầng trong ba tầng ngoài vây chặt đến không lọt một giọt nước, Lý Hiểu Nhạc cũng muốn chen qua nhìn thử trên bảng thông báo viết cái gì, vốn cho rằng rất khó chen vào, lại không nghĩ mọi người khi nhìn thấy cô đều tự động né tránh, Lý Hiểu Nhạc bất ngờ dễ dàng đi tới.

Bầu không khí như thế này khiến người ta có một loại cảm giác kỳ quái. Lý Hiểu Nhạc luôn cảm thấy ánh mắt của những bạn học này nhìn mình đầy trào phúng, chế giễu. Lý Hiểu Nhạc nhún mày nghi ngờ, nhưng loại nghi ngờ này cũng không tồn tại quá lâu bởi vì rất nhanh cô đã tìm được đáp án.

Nhìn thấy trên bảng thông báo bị một bài báo tựa là “Người ngốc như heo, học bá cũng không cứu vượt được cô gái vô năng” chiếm mất trang bìa.

Bài báo này cũng không chỉ đích danh ai, nhưng chỉ cần là người sáng suốt thì đều có thể nhìn ra được đây là đang viết về ai.

Vốn dĩ bài này do ai dán cô không quan tâm. Chỉ là nhân vật chính thì sẽ có chút phiền phức, nhưng nếu không ảnh hưởng đến toàn cục thì chuyện nhỏ liền bỏ qua. Thế nhưng... bài báo này lại hoàn toàn chạm đến ranh giới cuối cùng của cô.

Trên bảng thông báo viết cái gì mà ‘Heo Bát Muội’ chủ động tiếp cận học bá như thế nào, cố ý khuếch đại bản thân của mình ra sao, ý đồ cùng học bá tiến thêm một bước. Còn có từng bước ‘bẫy’ học bá vì cô phụ đạo, hoàn toàn đem nữ sinh này viết thành một cô gái mình đầy âm mưu.

Hơn nữa trên bài báo còn liệt kê hết sức rõ ràng bối cảnh gia đình, quan hệ người trong gia đình, nghề nghiệp ba mẹ của nhân vật nữ chính ‘Heo Bát Muội’, ở phía dưới cùng còn dán một tờ ảnh chụp trong đó có ảnh Lý Hiểu Nhạc làm công tại quán cà phê, còn có hình mẹ cô cầm dụng cụ vệ sinh đang dọn dẹp trong khách sạn.

Ngôn từ câu chữ phía trên đều mang ý làm nhục cô gái có biệt danh ‘Heo Bát Muội’.

Lý Hiểu Nhạc nắm chặt tay, móng tay đâm sâu vào bên trong cũng không có cảm giác. Quý Duy Phó không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh cô, đưa tay ra nắm lấy bàn tay đang nắm chặt thành quyền của cô nhưng lại không tách ra được, bởi vậy có thể thấy lúc này Lý Hiểu Nhạc tức giận đến cỡ nào, cố gắng thế nào để không phát tác tại chỗ.

Cô có thể dễ dàng tha thứ cho những người nhìn mình không vừa mắt, đối với mình giờ trở xấu như thế nào cũng không quan tâm, nhưng không thể nhịn nhất chính là bọn họ gây sự đến người thân của cô. Không thể tha thứ...

Tay Lý Hiểu Nhạc run run muốn xé đi thứ trên bảng thông báo, nhưng lại phát hiện bên trên bảng thông báo bị một lớp kính khóa mở không ra. Lúc mọi người nghĩ Lý Hiểu Nhạc cứ như vậy bỏ cuộc cô lại làm ra một hành động điên cuồng khiến mọi người mở rộng tầm mắt.

Cuối cùng Lý Hiểu Nhạc nhặt một hòn đá bên cạnh đập vỡ kính của bảng thông báo, đem bài báo dán trên bảng thông báo xé xuống.

Đương nhiên hành động điên cuồng này của Lý Hiểu Nhạc nhanh chóng lan truyền khắp trường học, đồng thời Lý Hiểu Nhạc không ngoài dự tính bị giáo viên gọi lên, mà lần gây sự này có chút lớn.

Bước vào phòng họp của trường, chỉ thấy chủ nhiệm lớp, hội trưởng hội học sinh, còn có mấy vị cán bộ của hội học sinh, tất cả đều đang ngồi xem, Lý Hiểu Nhạc trong lòng cười lạnh chiến trận này cũng rất lớn nha.

Nhưng cô đã không còn là cô gái mười lăm, mười sáu tuổi dễ dàng bị hù dọa, cho nên Lý Hiểu Nhạc mười phần bình tĩnh cúi chào các vị giáo viên, ngồi xuống đối diện đám người tạo thành trận thế hội thẩm.

Không ngoài dự tính Lý Hiểu Nhạc liên tiếp nhận lấy một tràng la mắng, tội danh cũng rất nhiều, cái gì tự mình ra ngoài trường làm công, làm mất kỉ cương trường học, ngang nhiên làm hỏng tài sản trường học, mỗi một tội đều không phải tội danh nhỏ. Dựa theo nội quy trường học muốn phạt nặng để cảnh cáo Lý Hiểu Nhạc.

Cái này không coi là trừng phạt nhỏ, nhưng Lý Hiểu Nhạc nghe xong vẫn mười phần bình tĩnh như cũ, ở độ tuổi này mà cô có tố chất tâm lí bình tĩnh tốt như vậy, khiến cho giáo viên có chút kinh ngạc, nhưng cũng vén vén hơi kinh ngạc mà thôi.

Thấy Lý Hiểu Nhạc chầm chậm không trả lời câu hỏi của hội học sinh, thầy chủ nhiệm lộ vẻ mặt không vui trầm giọng quát. “Lý Hiểu Nhạc em có nghe không? Em đối với việc xử lý có ý kiến sao?”

“Đương nhiên là có ý kiến!” Lý Hiểu Nhạc ngẩng đầu không chút sợ hãi nhìn thẳng vào ánh mắt bén nhọn của thầy chủ nhiệm, nhìn đám người tham dự kinh ngạc mới bắt đầu trình bày.

“Từ lúc vừa vào đến cửa mọi người định tội cho em, em một câu cũng không nói, khi mọi người định tội cho em chưa từng hỏi qua ý kiến của em. Hiện tại nói cho đúng là em phản đối xử lý của trường học đối với em.”

Lý Hiểu Nhạc âm thanh không lớn nhưng lại từng chữ từng chữ nói rõ ràng. Cô vừa nói lập tức khiến giáo viên còn có người của hội học sinh lộ ra vẻ mặt không vui, muốn đáp lại nhưng Lý Hiểu Nhạc không cho bọn họ cơ hội này.

“Đầu tiên em thừa nhận mình ở bên ngoài làm thêm, đây là sự thật em không phủ nhận, nhưng mà làm mất kỉ cương trường học điều này em không đồng ý, xin hỏi em có hành vi không đúng nào mà có thể làm mất kỉ cương trường học? Còn có em làm hư hỏng tài sản của trường học nhưng vì sao mọi người không tìm hiểu một chút em vì sao làm hư hỏng tài sản của trường học?”

“Chẳng lẽ khi mọi người nhìn thấy cha mẹ người nhà của mọi người bị chỉ trích có thể thờ ơ, thản nhiên như không có việc gì? Nếu thật sự là như vậy thì thật đúng là thánh nhân, em bội phục mọi người, nhưng em chỉ là một người bình thường, em chỉ muốn bảo vệ cha mẹ người nhà của em không bị tổn thương.”

“Còn có trường học xử lý chuyện này cũng làm em hoài nghi phương pháp giáo dục công bằng của nhà trường, sau khi sự việc xảy ra chưa điều tra liền định tội cho học sinh. Loại chuyện này không phải là việc mà những người giáo viên hay hội học sinh đang giữ công bằng trong trường nên làm.”

Lý Hiểu Nhạc nói một phen làm sắc mặt mọi người lúc trắng lúc xanh, bọn học không cách nào phản bác bởi vì đây là sự thật, bọn họ quả thật chưa điều tra liền định tội cho Lý Hiểu Nhạc, nhất là sắc mặt thầy chủ nhiệm càng khó coi.

Lần họp này ông không quan tâm đến ý kiến mọi người đưa ra, bởi vì gần đây trường học đang tiến hành kiểm tra thành tích, mà chuyện này xảy ra bên trong địa bàn ông quản lí, ông cho rằng sẽ ảnh hưởng đến kết quả kiểm tra của mình, liền lập tức không nói lời nào muốn xử phạt Lý Hiểu Nhạc.

Hiện tại Lý Hiểu Nhạc nói như vậy không phải là tát lên mặt ông sao, thầy chủ nhiệm bỗng nhiên vỗ bàn một cái, quát to. “Giỏi lắm Lý Hiểu Nhạc, tự mình làm sai còn chối cãi, thầy cho em biết, hiện tại phạt cảnh cáo cũng không đủ, em mời phụ huynh lên đi, trường học muốn đuổi học em!”

“Ai cho thầy quyền hạn tự ý đuổi học học sinh!” Thầy chủ nhiệm vừa dứt lời, một đạo âm thanh uy nghiêm liền vang lên, sau đó cửa phòng họp bị mở ra, một bóng dáng trầm ổn cất bước đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Hôn

Edit: Mật Mật

Beta: Bắp

Cửa mở ra, một thân hình trầm ổn bước vào mà người đi theo bên cạnh hẳn ngoài ý muốn lại là Quý Duy Phó.

Nhìn thấy Quý Duy Phó, Lý Hiểu Nhạc có cảm động cũng có không được tự nhiên, cảm động vì thời điểm khó khăn anh xuất hiện bên cạnh mình, không được tự nhiên vì không muốn cho anh trông thấy bộ dạng chật vật của mình, mặc dù thật ra anh đã thấy không ít.

“Hiệu, hiệu trưởng... thầy, thầy sao lại tới đây?” Thầy chủ nhiệm nhìn thấy người tới lập tức kinh hoàng đứng lên, cung kính cúi người chào nói.

Người tới chính là hiệu trưởng trường này – Ngụy Học Nho, năm nay gần sáu mươi vẫn như cũ sống lưng thẳng tắp, dáng vẻ tinh thần minh mẫn. Cho người ta một cảm giác rất thoải mái, là một vị học giả rất có danh vọng.

“Tôi vừa nghe nói thầy muốn đuổi học học sinh?” Mặc dù là một vị học giả rất hòa ái, nhưng là Hiệu trưởng Ngụy vẫn có uy nghiêm của ông, ánh mắt quét qua, thân hình thầy chủ nhiệm liền run rẩy.

“Chuyện này... chuyện này là...” Thầy chủ nhiệm ấp úp không trả lời được, trên trán đều là mồ hôi lạnh.

“Thân là thầy chủ nhiệm chẳng lẽ thầy không biết tất cả mọi chuyện đều phải trải qua điều tra xác minh mới có thể quyết định? Thầy tùy tiện định tội, đuổi học học sinh, nếu chuyện này truyền đi người khác sẽ nghĩ như thế nào về trường chúng ta?”

“Thật xin lỗi, hiệu trưởng... Tôi thật sự là... em học sinh này hành vi quá mức tồi tệ, thầy nhìn xem ở đây đều có ghi chép rõ ràng từng chuyện.”

Bị răn dạy trước mặt học sinh, thầy chủ nhiệm cảm giác tối tăm mặt mũi, mà người cầm đầu gây nên chuyện này chính là cái người đang kính cẩn đứng bên kia, Lý Hiểu Nhạc, cho nên thầy chủ nhiệm liền đem mọi chuyện hướng qua Lý Hiểu Nhạc.

“Đây đều là em làm?” Nhìn ‘tội trạng’ trước mắt, ánh mắt sát bén của hiệu trưởng Ngụy quan sát gương mặt Lý Hiểu Nhạc một vòng hỏi.

“Em làm em không phủ nhận, nhưng em hi vọng nhà trường có thể điều tra lại rồi hãy định tội.” Trong mắt Lý Hiểu Nhạc lộ ra một tia mạnh mẽ, trong lời nói khẳng định mình không trốn tránh trách nhiệm cũng không nghĩ gánh chịu sai lầm không nên gánh chịu, làm trong lòng người ta không khỏi nhìn cô bé này với con mắt khác.

“Được, hôm nay tại chỗ này Ngụy Học Nho thầy hứa nhất định đem chuyện này tra rõ, quyết không nhân nhượng bất cứ người nào.” Hiệu trưởng Ngụy vung tay lên hào khí ngất trời nói.

Lý Hiểu Nhạc cảm kích hướng Hiệu trưởng Ngụy cúi chào rồi lập tức rời khỏi phòng họp, cùng cô đi ra còn có người vừa rồi xuất hiện cùng hiệu trưởng nhưng từ đầu đến cuối không nói câu nào, Quý Duy Phó. Nhưng Lý Hiểu Nhạc hiểu rất rõ nếu không phải Quý Duy Phó đưa hiệu trưởng Ngụy đến thì hôm nay có lẽ mình không dễ dàng giải quyết như vậy, nhưng dưới tình huống vừa rồi muốn cô giữ yên lặng, ủy khuất cầu toàn* cô tuyệt đối không làm được.

*tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục

“Quý Duy Phó, cảm ơn anh đã tới.” Lý Hiểu Nhạc kéo kéo Quý Duy Phó, nhỏ giọng nói.

Quý Duy Phó đi phía trước buộc phải dừng lại, nhìn chăm chú tay nhỏ kéo góc áo mình, khoe miệng cong cong. “Vây em làm gì để cảm tạ tôi đây?”

“Chuyện này... anh muốn như thế nào?” Lý Hiểu Nhạc ngẩng đầu ánh mắt mang theo vội vã nhìn Quý Duy Phó.

Thật ra cô còn có vấn đề muốn hỏi Quý Duy Phó, nhưng lại đang do dự, không biết có nên hỏi hay không. Sáng nay trên bài báo Lý Hiểu Nhạc không chỉ đề ý đến vấn đề của người nhà, kì thật còn có một vấn đề Lý Hiểu Nhạc tương đối đề ý. Đó chính là việc liên quan đến Quý Duy Phó, phía trên có một đoạn ngắn nói Lý Hiểu Nhạc là cố ý tiếp cận, dụ dỗ Quý Duy Phó, mặc dù sự thật đúng vậy không sai, nhưng cô không hi vọng anh bởi vì điều này mà chán ghét cô, nếu như kết quả thật sự bị Quý Duy Phó ghét bỏ, cô cũng hi vọng cô là người cuối cùng được biết.

Thế nhưng, chuyện cho tới bây giờ người đang ở trước mặt, cô lại mất đi dũng khí xác nhận sự thật.

“Em cảm thấy tôi sẽ muốn em làm gì?” Quý Duy Phó không trả lời mà hỏi lại.

Thật ra nhìn dáng vẻ cô nàng này, Quý Duy Phó đã hiểu rõ đại khái, thật sự bởi vì cô nàng này quá tốt, dáng vẻ cô nàng như vậy lại bị nói thành một cô gái tâm kế sâu nặng, thật sự khiến Quý Duy Phó đối với suy nghĩ của người đặt chuyện cảm thấy kì quái, đến cùng là nghĩ thế nào vậy?

“Em không biết!” Lý Hiểu Nhạc cắn môi lắc đầu, suốt quá trình từ đầu đến cuối vẫn nắm lấy góc áo của Quý Duy Phó không có buông ra. “Nhưng có

thể đừng ghét em hay không” Lúc nói đến câu này âm thanh Lý Hiểu Nhạc đã mang theo tiếng nước nở.

Cô quả thật rất ghét bộ dạng động một chút lại khóc, nhưng trong lòng sợ hãi lại không làm sao che giấu được.

“Em cảm thấy tôi sẽ ghét em?”

“Chẳng lẽ không sao?” Nghe Quý Duy Phó, Lý Hiểu Nhạc ngạc nhiên ngẩng đầu, trong ánh mắt vô cùng sống động vui sướng.

“Em nói lý do khiến tôi ghét em xem!” Quý Duy Phó xoay người một cái, đem Lý Hiểu Nhạc đề lên tường chắn cô ở giữa mình và tường.

Bởi vì động tác của Quý Duy Phó tìm Lý Hiểu Nhạc khẩn trương đập ‘bình bịch’, ánh mắt hốt hoảng nhìn bốn phía sợ bị người phát hiện, nhìn mới biết được vì vừa rồi mình trong lúc vô tình đã được dẫn đến gầm cầu thang. Cái này tốt, hoàn toàn mặc cho người ta chém giết.

“À... lý do là...” Đại não Lý Hiểu Nhạc có chút hỗn loạn, tận lực tránh đối mặt với Quý Duy Phó. “Bởi vì em có kế hoạch tiếp cận anh.”

Cô nghĩ đại khái bất cứ người nào đều không thích người khác mang theo mục đích tiếp cận mình. Quý Duy Phó nhất định cũng vậy.

Cô không có phủ nhận những điều bài báo viết, cho dù anh hỏi cô hoàn toàn có thể lừa dối nhưng cô lại chưa từng nghĩ đến việc dấu diếm lừa gạt mình, cho nên Quý Duy Phó hiện tại rất vui vẻ, bởi vì vui vẻ nên ý cười trên mặt không ngừng tăng lên.

“Vậy tôi hỏi em, vì sao em tiếp cận tôi?” Quý Duy Phó dẫn dụ hỏi.

“Bởi vì thích anh.” Theo bản năng Lý Hiểu Nhạc đem lời dấu trong lòng mình đã lâu nói ra, đây là lần đầu tiên ở cả kiếp trước và kiếp này cô ở trước mặt anh nói ra tâm ý của mình. Lời nói ra khỏi miệng, Lý Hiểu Nhạc mới giật mình, vội vàng dùng hai tay che miệng lại, mở to hai mắt bất an nhìn Quý Duy Phó.

“À... thì ra là em thích tôi!” Dáng vẻ Quý Duy Phó bùng tỉnh, nhìn xem Lý Hiểu Nhạc trong mắt tràn đầy lo lắng.

Bị Quý Duy Phó nói như vậy, Lý Hiểu Nhạc nao nao mặt đỏ chót, mặt đỏ như muốn nhỏ ra máu, đầu đều muốn chôn trong ngực, mà góc độ Quý Duy Phó từ trên cao nhìn xuống, phần gáy trắng nõn của Lý Hiểu Nhạc cũng mang theo một loại lay động lòng người.

Quý Duy Phó không tự chủ được cúi đầu xuống chạm nhẹ vào phần gáy của Lý Hiểu Nhạc, tựa như là chuồn chuồn lướt nước, nhẹ như gió thoảng. Nhưng giác quan của Lý Hiểu Nhạc mười phần nhạy cảm giật mình ngẩng đầu lên. Nhìn về mặt thân nhiên của Quý Duy Phó lại không khỏi nghi ngờ thần kinh mình quá nhạy cảm, Quý Duy Phó không phải người như vậy, chỉ là cảm giác trơn ướt trong nháy mắt đó... Lý Hiểu Nhạc lắc đầu để không suy nghĩ nữa.

“Ừm, em thích anh!” Dù sao miệng đã nói thích, Lý Hiểu Nhạc quyết định dứt khoát nói rõ một chút, liền hết sức trịnh trọng lặp lại một lần.

“Thích cỡ nào?” Quý Duy Phó lại một lần nữa hỏi.

“Vô cùng vô cùng vô cùng...” Thích đến không cách nào dùng ngôn ngữ diễn tả, thích đến dù chết đi rồi sống lại thì linh hồn vẫn thích anh như cũ. Em thích anh như thế, anh biết không? Nhưng những lời này không thể chính miệng nói cho anh biết, chỉ có thể để ở trong lòng.

Trong mắt Lý Hiểu Nhạc có một loại cảm xúc không thể diễn tả được phun trào, một loại như cảm xúc bị thương Quý Duy Phó nhìn chăm chú Lý Hiểu Nhạc trong lòng không hiểu sao khẽ động. Luôn cảm thấy trong mắt của cô chứa nhiều tình cảm, đó là một loại tình cảm không nói ra được, là loại tình cảm khiến Quý Duy Phó thấy đau lòng.

Vốn là trong lòng Quý Duy Phó có một chút tâm tình trêu chọc, bởi vì bị thương trong mắt Lý Hiểu Nhạc biến mất không còn tăm tích, anh muốn quên đi ánh mắt bị thương của cô, anh muốn cô vẫn hoạt bát như trước kia, người thông minh như anh lại không biết nên làm thế nào. Chỉ có hôn cô.

Cho nên đến thời điểm hai người kịp phản ứng Quý Duy Phó đã hôn Lý Hiểu Nhạc, nụ hôn này tuyệt không phải lướt qua môi chạm môi, mà chân chính là hôn lưỡi. Mặc dù chưa từng có kinh nghiệm, Quý Duy Phó ngay từ đầu có chút lúng túng, nhưng thiên tài dù sao cũng là thiên tài, việc hôn này hoàn toàn là vô sự tự thông, học được cực nhanh. Đầu lưỡi trơn như bùn không ngừng làm loạn trong miệng Lý Hiểu Nhạc, ôm lấy Lý Hiểu Nhạc đang cứng đờ đầu lưỡi quấn lấy nhau, bên trong gầm cầu thang nhỏ hẹp nhất thời không văng vọng âm thanh môi lưỡi gặp nhau.

Mà Quý Duy Phó tương đối thân nhiên, Lý Hiểu Nhạc lại hoàn toàn chính là không biết làm sao, cả người ngây ngốc đứng ở đó mặc Quý Duy Phó làm loạn.

Cái hôn này kéo dài rất lâu, đối với người lần đầu hôn mà nói đích thực là tương đối dài, hơn nữa còn bởi vì Lý Hiểu Nhạc không lấy hơi được nên mới không thể không dừng lại, trái lại Quý Duy Phó ngoại trừ mặt có chút đỏ, hô hấp có chút gấp rút thì hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

“Quý Duy Phó, anh sao lại...” Lý Hiểu Nhạc có chút kì quái nhìn Quý Duy Phó hỏi, trong mắt bởi vì có một suy đoán nào đó mà vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Lý Hiểu Nhạc là vậy

Edit: Xiaoyue

Beta: Bắp

“Anh làm sao, đi nhanh đi, sắp vào lớp rồi” Buồng tay ôm Lý Hiểu Nhạc ra, vỗ vỗ đầu cô, Quý Duy Phó tiêu sái xoay người rời đi.

“Cái gì vậy. Cứ đi như thế sao?” Vuốt vuốt đầu mình vừa bị Quý Duy Phó chụp lấy, Lý Hiểu Nhạc than thở đuổi theo anh.”Anh còn chưa trả lời em mà, anh có thích em không?”

“Vấn đề này..... Em tự đoán đi!” Quý duy phó cười trả lời.

“Nè, Quý Duy Phó..... Nói cho em biết được không? Nói cho em biết đi mà!” Lý Hiểu Nhạc không ngừng đi theo bên người Quý Duy Phó muốn nghe câu trả lời.

Hai người ở dưới bóng cây trên đường nhỏ cô đuổi anh trốn cười đùa vui vẻ, tiếng cười truyền khắp vườn trường yên tĩnh.

Lý Hiểu Nhạc trở lại phòng học, đám người Trịnh Hiểu Hiểu thấy những lần trước Lý Hiểu Nhạc đi đều có chuyện nên vừa thấy Lý Hiểu Nhạc trở về liền vội vàng tiến lên đón, hỏi Lý Hiểu Nhạc có chuyện gì, các giáo viên có làm khó gì không. Lý Hiểu Nhạc trong lòng vô cùng cảm động, cười an ủi mọi người, cũng nói với bọn họ rằng hiệu trưởng sẽ điều tra rõ mọi chuyện để trả lại công bằng cho cô. Mọi người lúc này mới yên tâm, vây quanh Lý Hiểu Nhạc mừng rỡ nói chuyện.

Tuổi học sinh là lúc những cô gái hồn nhiên nhất, họ mắng chửi người cũng không dè dặt, thậm chí đôi khi còn nghĩ ra những câu rất buồn cười, nhưng lại vô cùng chân thành. Lý Hiểu Nhạc thấy bản thân thật may mắn khi có cơ hội sống lại, cũng vô cùng cảm tạ trời đất có thể cho cô thấy lại được sự hồn nhiên này.

Đời trước cô chỉ một lòng hướng về Quý Duy Phó cho nên là học tập hay bạn bè cô đều xem nhẹ. Đời này sống lại cô quyết tâm vẫn thích Quý Duy Phó đồng thời cũng phải có cuộc sống của chính mình, tuy rằng cô vẫn trước sau như một thích Quý Duy Phó, thậm chí so với trước kia càng thích hơn. Nhưng cô cảm thấy làm một cô gái tự lập, tự tin càng hấp dẫn tâm mắt người khác hơn, cũng sẽ khiến bản thân sống vui vẻ hơn.

Tiếng chuông vào lớp vang lên, bạn học vây quanh bàn Lý Hiểu Nhạc rất nhanh tản đi. Tiết học này là tiết của giáo viên chủ nhiệm lớp – Lý Tĩnh, Lý Tĩnh nhìn cả phòng học liền phát hiện bóng dáng lạnh nhạt ngồi ở góc lớp. Cảm thấy vô cùng bất ngờ, cô học trò này trong ấn tượng của Lý Tĩnh cũng không có gì nổi bật thậm chí còn có chút nhút nhát, từ khi nào thì lại thay đổi trở nên có khí thế như vậy? Bất kể là hôm nay ở phòng họp nhanh nhẹn mạnh mẽ đối đáp với mọi người, hay là lúc này lạnh nhạt hờ hững, biểu hiện của cô học trò này luôn nằm ngoài hiểu biết của mọi người về cô.

Đối với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của chủ nhiệm lớp, Lý Hiểu Nhạc thần nhiên đối mặt, khiến bản thân cô vẻ như đang thật sự nghe giảng. Việc học tập bây giờ của cô không thể lơ đãng, lúc đi học nên lắng tai nghe giảng, có gì không hiểu sẽ đánh dấu lại để hỏi giáo viên, hỏi Quý Duy Phó, buổi tối về nhà cô sẽ có thời gian xem lại phần kiến thức đó. Tóm lại cô quyết tâm trong cuộc thi cuối kỳ sẽ làm mọi người mở rộng tầm mắt, lại càng muốn cho “thầy giáo” Quý Duy Phó hãnh diện một phen.

Nhớ tới Quý Duy Phó sẽ không tránh khỏi nhớ tới nụ hôn chỗ chân cầu thang kia, Lý Hiểu Nhạc liền đỏ mặt. Cái tên Quý Duy Phó giáo hoạt đó, hôn người ta xong cũng không cho cô câu trả lời liền đi mất, đây đưa với cô như vậy rồi cũng không cho cô đáp án chính xác, thật đáng giận.

Sự việc rất nhanh đã tra xét ra do ai làm, nhưng khiến cho Lý Hiểu Nhạc không thể hiểu nổi chính là người làm ra chuyện này lại là một nam sinh chẳng có liên quan gì với cô, ngay cả nói chuyện cũng chưa bao giờ. Khi nam sinh đó được hỏi vì sao lại làm như thế, hắn ta nhất nhất khẳng định là bởi vì hắn ta thật sự vô cùng ghét Lý Hiểu Nhạc, vừa lúc trùng hợp có cơ hội thấy Lý Hiểu Nhạc làm thuê ở quán cà phê liền có ý nghĩ muốn dạy dỗ cô.

Lý Hiểu Nhạc khoanh tay đứng một bên, từ đầu đến giờ vẫn chưa nói một câu nào, người đứng bên cạnh mặt không thay đổi không ai khác là Quý Duy Phó. Mọi người sớm đã quen bộ dáng đó của Quý Duy Phó, nhưng Lý Hiểu Nhạc đứng bên cạnh anh lại làm cho mọi người nhìn cô với đôi mắt khác xưa. Nhất là hiệu trưởng Ngụy vô cùng vừa lòng với Lý Hiểu Nhạc, đứa nhỏ này biết tiến biết lui, gặp chuyện cũng bình tĩnh không vội vàng.

Nhưng Lý Hiểu Nhạc cũng không rảnh đi quan người khác nghĩ về cô như thế nào, dù sao cô cũng đã trải qua một đời người, nếu còn giống những cô nữ sinh mười sáu bảy tuổi kia thì mới thật gọi là thất bại. Giờ phút này cô chỉ quan tâm một việc là nam sinh này đang nói dối. Tuy theo điều tra tờ thông báo là do người này dán lên, nhưng Lý Hiểu Nhạc tuyệt đối tin tưởng tư liệu này có người khác đưa cho hắn ta.

Chưa cần nhắc tới cái khác, ngay lúc này bộ dáng và ánh mắt của nam sinh này có rất nhiều vấn đề. Không nói thật đúng không? Chờ xem, cô sẽ làm cho hắn ta ngoan ngoãn khai ra hết, Lý Hiểu Nhạc cười lạnh. Hành động này trong mắt Quý Duy Phó đứng xem bên cạnh cô lại thấy cực kỳ đáng yêu.

Rõ ràng là một nữ sinh tâm tư vô cùng đơn thuần, thiện lương, lại luôn thích thể hiện một chút biểu cảm không hợp với bản thân. Bộ dáng kia thật sự đáng yêu đến mức làm cho người ta muốn ôm cô gái này vào trong ngực vui vẻ chà đạp một phen. Sau khi hiểu rõ tâm tư của bản thân, Quý Duy Phó nhìn cô càng thêm mãnh liệt.

Cuối cùng nhà trường quyết định phạt cảnh cáo nam sinh này, mà Lý Hiểu Nhạc thật sự đã phá hỏng của công nhà trường nên cũng bị phạt cảnh cáo và phải bồi thường thỏa đáng. Lý Hiểu Nhạc đối với phương thức xử lý này cũng không có ý kiến gì, vốn đúng là cô làm sai, làm sai phải nhận lỗi là chuyện

đương nhiên. Nhưng về việc xử lý nam sinh kia, cô cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn ta như thế.

“Tiểu Phó, anh có biết nam sinh kia không?” Ra khỏi phòng họp, xác định xung quanh không có ai, Lý Hiểu Nhạc vô cùng tự nhiên ôm cánh tay Quý Duy Phó hỏi.

“Sao vậy, em lại có chủ ý phá phách gì đấy?” Quý Duy Phó cười gỡ tay Lý Hiểu Nhạc đang bám trên tay anh xuống, nhìn bộ dáng chán nản của cô. “Nam nữ thụ thụ bất thân, em không biết à?”

Một câu nam nữ thụ thụ bất thân làm Lý Hiểu Nhạc tức giận suýt nữa hộc máu, trong lòng khó chịu giống như có con gì đó không ngừng nhảy loạn, lúc hôn sao anh không nhớ tới thụ thụ bất thân rồi. Đương nhiên những lời này cô chỉ dám hào khí ngút trời hô trong lòng một chút, trên mặt lại vẫn cười ngọt ngào. “Em nào phá phách gì, em chỉ là quan tâm bạn học một chút thôi mà!”

“Quan tâm bạn học? Em quan tâm tên đó?” Quý Duy Phó như là nghe được cái gì buồn cười lắm liền cười ra tiếng, nhận được cái nhìn chăm chăm bất mãn của Lý Hiểu Nhạc, không những không ngừng cười mà còn càng cười to hơn.

“Đáng ghét! Em đi hỏi người khác…… Hừ!” Lý Hiểu Nhạc làm mặt quỷ với Quý Duy Phó xong liền xoay đầu chạy đi.

Phía sau Quý Duy Phó nhìn bóng người đang chạy đi phía trước, tâm tình cũng trở nên thoải mái hơn nhiều. Nhưng nghĩ đến người làm hại cô lần này, ánh mắt anh liền lạnh như băng, nhưng nếu Lý Hiểu Nhạc có ý tự mình ra tay thì anh chỉ ở một bên âm thầm chú ý cô, chờ lúc cô không giải quyết được thì anh sẽ ra tay, dù sao anh cũng vĩnh viễn làm hậu phương vững chắc sau lưng cô.

Theo như Lý Hiểu Nhạc hỏi thăm được thì nam sinh dán thông báo kia là Trương Viễn, là một người có tính cách vô cùng quái gở, nhất gan sợ phiền phức. Ai cũng không biết vì sao một người như Trương Viễn có thể làm ra chuyện như thế. Nhưng đối với Lý Hiểu Nhạc mà nói, mấy thông tin này như vậy là đủ rồi. Nam sinh nhất gan sợ phiền phức không phải càng dễ đối phó sao.

Hôm nay tan học, Lý Hiểu Nhạc cùng mấy bạn cùng lớp mai phục trên đường Trương Viễn về nhà. Chờ lúc Trương Viễn đi tới mọi người lập tức lao ra, chắn kín ngõ nhỏ. Đối với ánh mắt hoảng sợ như nai con của Trương Viễn, Lý Hiểu Nhạc cười càng nguy hiểm, từng bước ép Trương Viễn lùi lại đến không thể lùi nữa mà dán trên tường run rẩy.

“Cậu lùi đi, cậu lùi nữa đi! Cậu cho là hôm nay cậu có thể thoát được sao?” Lý Hiểu Nhạc một cước đạp trên tường, bày ra tư thế lưu manh ngang ngược. Vài bạn học đi cùng cô thấy thế còn không dám nhìn thẳng.

Đây... Đây là Lý Hiểu Nhạc mà bọn họ quen sao? Rõ ràng là một nữ lưu manh!

Nhớ lại tiết thể dục buổi chiều, sau khi Lý Hiểu Nhạc nói kế hoạch của mình cho bọn họ, Lý Hiểu Nhạc bày ra bộ dạng đạt được mục đích cười đến vô lại... Bọn họ rốt cục khẳng định bọn họ không biết người trước mặt này. Bây giờ bọn họ chỉ hy vọng chuyện này nhanh kết thúc, nếu không, để cho người khác nhìn thấy lại nghĩ bọn họ lập nhóm đùa giỡn con trai nhà lành mất.

“Cậu... cậu... cậu muốn thế nào, nhà trường đã xử lý thỏa đáng, cậu nếu dám dám lên trả thù, tôi... tôi sẽ báo lại với nhà trường.” Trương Viễn run rẩy nói, Lý Hiểu Nhạc nhìn thấy dáng vẻ nhút nhát này khiến cô vô cùng ngứa ngáy trong lòng, không nhịn được đánh lên đầu hắn một cái.

“Cậu là đàn ông thì có thể có một chút bộ dáng của đàn ông được không hả? Sợ hãi rụt rè một chút khí phách cũng không có!” Lý Hiểu Nhạc khí phách mười phần quát, nhóm “tiểu đệ, tiểu muội” canh chừng một bên nhìn không được trong lòng hô to “Lão đại, có thể hạ thấp âm thanh xuống không, sợ người khác không biết cậu chính người ở trong này à?”

Trịnh Hiểu Hiểu đi theo sợ Lý Hiểu Nhạc làm ra hành vi quá khích nào đó, đành phải trực tiếp đi lên vỗ một cái sau gáy cô, thân thể nhỏ nhỏ mà lại lực đánh lại khá mạnh. “Nói trọng tâm, cậu ở đây giả đại tỳ cái gì!”

“Trịnh Hiểu Hiểu, sao cậu lại thô lỗ như thế chứ!” Xoa xoa cái gáy bị vỗ đau, Lý Hiểu Nhạc oan ức hô to, đáng tiếc người ta ngay cả nhìn cũng không nhìn cô. Lý Hiểu Nhạc oán khí lan tràn cuối cùng đem tất cả oán niệm phát tiết trên người Trương Viễn.

“Nói, là ai sai cậu dán băng thông báo?”

Mặc cho Lý Hiểu Nhạc sử dụng ngữ khí và biểu tình đạt tới mức khủng bố cao nhất, Trương Viễn bị dọa cho phát run nhưng miệng vẫn ngậm chặt. Lý Hiểu Nhạc tức giận đánh vào gáy hắn mấy cái nhưng cho dù cô đánh đau vẫn không có được đáp án mong muốn.

“Được lắm, không nói phải không? Muốn tôi dùng biện pháp mạnh đúng không? Đi, chúng ta bây giờ liền đến gặp công an.” Lý Hiểu Nhạc vô cùng sáng khoái lưu loát vỗ vỗ bụi trên tay, hướng tới nhóm bạn vẫy tay chuẩn bị đi. Nhưng mặc cho cô dùng sức đến thế nào thì cả người vẫn ở tại chỗ không nhúc nhích, nhìn lại mới phát hiện Trương Viễn đang gắt gao túm góc áo của cô không buông tay.

“Này, anh trai à buông tay đi! Cậu như vậy dễ dàng làm người ta hiểu lầm lắm!” Lý Hiểu Nhạc nhẹ ‘xuy’ một tiếng, về mặt không kiên nhẫn.

“Cậu thật sự..... Muốn báo công an sao?” Trương Viễn vẫn bộ dáng nhút nhát vàng dạ không đổi, ngay cả tiếng nói cũng nhỏ như muỗi kêu, làm Lý Hiểu Nhạc càng nghe càng không kiên nhẫn.

“Đừng thế..... Tôi phải báo công an, cậu chờ bị bắt vào tù đi!” Lý Hiểu Nhạc cố ý đem sự việc nói nghiêm trọng lên, nhìn sắc mặt thấy Trương Viễn trở nên trắng bệch thì trong lòng vô cùng vừa ý gật gật đầu.

“Đừng báo công an, cầu xin cậu!” Túm lấy góc áo Lý Hiểu Nhạc không buông, Trương Viễn hèn mọn cầu xin.

“Có thể không báo, nhưng tôi muốn biết ai sai cậu làm thế?” Lý Hiểu Nhạc thừa thắng xông lên nói. Thấy Trương Viễn lại lần nữa chần chờ, cô vội thêm vào một câu. “Cậu nên nghĩ tới hậu quả, đây là cơ hội cuối cùng cho cậu!”

Trương Viễn nhìn Lý Hiểu Nhạc không giống như đang nói dối, khế cắn môi rớt cục nhổ ra hai chữ. “Bạch Liên.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Quan tâm tất loạn

Edit: Xiaoyue

Beta: Bắp

Bạch Liên! Quả nhiên không ngoài dự đoán, đóa sen trắng này sẽ không dễ làm cho cô bớt lo. Buổi tối ngồi trước bàn học, hiếm khi Lý Hiểu Nhạc sau khi sống lại không ngồi múa bút thành văn. Cô phải suy nghĩ thật kỹ xem làm thế nào mới có thể đòi lại công bằng từ Bạch Liên.

Nhưng bông sen trắng này gọi giả vờ như vậy, đến lúc đó cũng sẽ không dễ dàng thừa nhận, nói không chừng còn có thể tự hại mình biến thành kẻ độc ác. Nếu đã như thế không bằng cô liền thật sự làm kẻ ác luôn, Lý Hiểu Nhạc trong lòng thầm nghĩ.

Ngày tiếp theo sau khi tan học Lý Hiểu Nhạc kêu Quý Duy Phò tới thư viện chờ trước, cô sẽ đến sau. Sau đó cô đi tìm Bạch Liên. Lúc này Bạch Liên đang ngồi tại chỗ trong lớp học của mình hưởng thụ sự theo đuổi của đám nam sinh, trong lòng không khỏi đắc chí nghĩ ‘đây mới là cuộc sống vốn có của cô, tràn ngập ánh hào quang được người khác theo đuổi, vĩnh viễn chói mắt như thế!’ Nhưng cô ta cũng không tự say sưa nghĩ được bao lâu, bởi vì có người đến phá vỡ sự ảo tưởng của cô ta.

“Các bạn, tan học rồi mà mọi người không về nhà sao? Mẹ các cậu đang ở nhà đợi mọi người về ăn cơm đó!” Lý Hiểu Nhạc xuất hiện ở trước mặt mọi người cười hi hi nói.

Những nam sinh đang xum xoe quanh Bạch Liên bị phá đám thì không vui quay đầu lại, nhưng lúc nhìn thấy Lý Hiểu Nhạc cũng không khỏi ngậm ngùi cả người. Không vì nguyên nhân nào khác, chỉ vì bọn họ không biết từ lúc nào trong trường học lại xuất hiện một cô gái thanh tú như thế này?

Thật ra cũng không có gì lạ khi không ai thấy được diện mạo thật của Lý Hiểu Nhạc, tuy điều kiện gia đình Lý Hiểu Nhạc cũng không kém, nhưng vì Lý Hiểu Nhạc trước đây không biết cách ăn mặc cho bản thân mình, luôn tự đem bản thân biến đẹp thành xấu, không những không làm cho người ta thấy được cô tỏa sáng, ngược lại lại khiến người ta cảm thấy rất tầm thường.

Lý Hiểu Nhạc sau khi sống lại việc đầu tiên làm chính là thay đổi kiểu tóc cho hợp với bản thân. Phần tóc mái che trước mắt đều được chải gọn lên để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, lông mày hơi thô cũng được tỉa bớt một chút, cũng bắt đầu sử dụng một số mỹ phẩm chăm sóc da, lúc cười rất dễ khiến người ta yêu thích.

“Bạn Lý Hiểu Nhạc, cậu tới đây có chuyện gì sao?” Tuy rằng vô cùng không hài lòng về việc Lý Hiểu Nhạc cướp đi sự chú ý vốn thuộc về mình, nhưng Bạch Liên vẫn mang vẻ mặt mỉm cười ôn nhu hỏi, còn cố ý nói ra tên Lý Hiểu Nhạc, chính là muốn mọi người đều biết nữ sinh trước mặt này là Lý Hiểu Nhạc tiếng ác lan xa gần đây.

“Cô ấy chính là Lý Hiểu Nhạc? Chắc không phải đâu.....”

“Đây là Lý Hiểu Nhạc? Có người nói cô ta rất xấu, người đó chắc mắt mù rồi!”

“Về ngoài đẹp thì sao chứ, không phải vẫn là kẻ xấu sao? Đâu có giống Liên Liên của chúng ta vừa xinh đẹp lại tốt bụng.”

.....

Nghe nói giai nhân thanh tú trước mặt này là Lý Hiểu Nhạc trong lời đồn, những nam sinh ở đây đều lên tiếng bàn luận, có người trách lời đồn không đúng thì cũng có người trung thành với Bạch Liên tỏ ra khinh thường, tóm lại phản ứng mỗi người là khác nhau.

Mà Lý Hiểu Nhạc đối với những lời bình luận này chỉ đều cười trừ, thậm chí từ đầu đến cuối cô không nói một câu nào, chỉ đứng bên cạnh cười nhìn họ bàn luận về cô, giống như người bọn họ đang nói không phải cô. Sự bình tĩnh này làm tiếng bàn luận của các nam sinh dần nhỏ xuống.

“Bình luận xong rồi sao?” Lý Hiểu Nhạc nhẹ giọng hỏi. Các nam sinh không tự chủ được gật gật đầu, Lý Hiểu Nhạc lại nói. “Nếu như vậy thì về nhà thôi.”

“Được được được.....” Lời nói của Lý Hiểu Nhạc giống như mang theo một loại ma lực làm kẻ khác không tự chủ được mà làm theo lời cô nói. Các

nam sinh sau khi ra khỏi phòng học, cửa lớp ở sau lưng phịch một tiếng đóng lại mới phản ứng lại được bản thân làm sao lại nghe lời như thế. Nhưng lúc này nếu muốn trở lại phòng học là không có khả năng, vì cửa đã đóng rồi.

Lúc này trong phòng học chỉ còn lại hai người Lý Hiểu Nhạc và Bạch Liên, tươi cười trên mặt Lý Hiểu Nhạc lập tức thu lại, lạnh lùng nhìn Bạch Liên hỏi: "Vì sao lại làm như vậy?"

"Cậu đang nói gì thế, mình nghe không hiểu?" Bạch Liên chớp mắt to vô tội hỏi lại.

"Không hiểu? Tốt thôi, tôi liền giúp cô hiểu hết!" Lý Hiểu Nhạc cười nhạo một tiếng, hung hăng nhắm mắt Bạch Liên mà tát một cái.

"A..... Cô làm cái gì vậy?" Bạch Liên ôm mặt hét lớn.

"Tôi làm gì cô không biết sao? Bạch Liên, tôi với cô không thù không oán cô lại hãm hại tôi, không chỉ vậy cô còn liên lụy đến người nhà tôi. Tát cô một cái là quá nhẹ nhàng cho cô rồi!" Lý Hiểu Nhạc vô cùng kích động đích nói. Người nhà của cô là những người cô quý trọng nhất, cô không cho phép bất kì ai làm hại họ.

"Tôi..... Đều là tại cô, ai cho cô cướp đi anh Duy Phó, trước khi cô xuất hiện thì anh ấy vẫn là của tôi, người quái dị như cô dựa vào cái gì vừa xuất hiện liền cướp anh ấy đi, tôi không phục, tôi không phục!" Giờ phút này Bạch Liên giống như đã sớm quên sự nguy trang của mình, cặp mắt vốn đã rất to của cô ta tròn trũng lên, điên cuồng gào thét.

"Ồ, thật thú vị nhỉ?!" Nghe xong lời nói của Bạch Liên Lý Hiểu Nhạc trào phúng cười, trên thế giới này chưa bao giờ thiếu người tự mình đa tình, nhưng người tự mình đa tình nghĩ người khác đương nhiên là người của cô ta thì Lý Hiểu Nhạc đúng là gặp lần đầu. "Please, Quý Duy Phó cho tới bây giờ cũng vẫn chỉ là của bản thân anh ấy có được không hả?"

Không biết có phải bị những lời này của Lý Hiểu Nhạc đã kích hay không, Bạch Liên vừa nãy còn điên cuồng lúc này liền ngơ ngác sững sờ tại chỗ, Lý Hiểu Nhạc cũng lười nói chuyện vô nghĩa với cô ta, để lại một câu cảnh cáo liền rời đi, Quý Duy Phó còn đang chờ cô đấy.

"Tôi mặc kệ cô muốn làm gì nhưng cảnh cáo cô đừng có làm liên lụy đến người nhà tôi lần nữa, nếu không tôi sẽ không tha cho cô!"

Nói xong để lại Bạch Liên nghiêng răng nghiêng lợi đứng đó mà tiêu sái rời đi.

"Xin lỗi anh, em đến muộn, để anh chờ lâu rồi!" Đi đến vị trí cố định của cô và Quý Duy Phó trong thư viện, Lý Hiểu Nhạc áy náy thấp giọng cười nói.

Nhìn thấy bộ dạng hài lòng cười tủm tỉm của Lý Hiểu Nhạc, Quý Duy Phó liền biết cô đã giải quyết ổn thỏa mọi chuyện. Tuy rằng anh thấy đáng tiếc vì không giúp đỡ gì được nhiều cho cô, nhưng đồng thời lại cực kì vừa lòng với tính độc lập của cô. Con gái, trừ việc biết dựa vào con trai, tự mình có tính cách độc đáo, kiên cường, độc lập mới dễ làm người ta say mê. Mà cô gái nhỏ này của anh, lại chính là một cô gái như thế.

Nếu lúc này Lý Hiểu Nhạc có thể nghe được trong lòng Quý Duy Phó nói gì, khẳng định là mừng rỡ đến nhảy dựng lên, vì Quý Duy Phó thừa nhận cô là cô gái của anh. Đây là khẳng định tuyệt vời đến mức nào chứ!

"Xin lỗi có ích gì, dùng hành động chứng tỏ đi, com chiều nay em bao." Quý Duy Phó mặt không đổi nói, bộ dáng kia hoàn toàn là bộ dáng chờ đợi đến mất kiên nhẫn.

"Không thành vấn đề, em bao anh!" Lý Hiểu Nhạc hào khí ngất trời vỗ ngực hứa hẹn, nhưng lập tức giống như nghĩ tới điều gì, hơi buồn bực hỏi: "Bình thường ăn com không phải đều là nam sinh bao nữ sinh sao? Vì sao anh không làm thế?"

"Tình huống đó chỉ xảy ra với hai người là người yêu hoặc là nam sinh kia muốn theo đuổi nữ sinh. Mà chúng ta, một là không phải người yêu, hai là tôi lại không có ý định theo đuổi em. Cho nên hành vi coi tiền như rác này em cảm thấy tôi sẽ làm sao?" Quý Duy Phó vừa lật sách vừa nói, từng câu từng chữ đều giết chết ảo tưởng trong lòng Lý Hiểu Nhạc.

Tiểu nha đầu thế nhưng muốn moi tin tức từ anh, tưởng bở. Nếu như dễ dàng để cho cô biết được tâm ý của anh thì làm sao anh còn được hưởng thụ niềm vui được cô theo đuổi nữa.

"Là vậy à!" Vốn dĩ muốn muốn hỏi một chút nếu như vậy hôm đó đó nụ hôn kia là thế nào, nhưng suy nghĩ lại thấy nói như vậy rất dễ tạo gánh nặng cho cả hai, nên lại nuốt lời nói đã đến miệng lại, dù sao bọn họ còn nhiều thời gian, cô nhất định sẽ khiến Quý Duy Phó thích cô.

"A, đúng rồi, đề bài hôm nay đi học em đọc không hiểu, anh giảng cho em đi!"

Lý Hiểu Nhạc chính là người như vậy, luôn luôn nghĩ mọi việc theo hướng lạc quan, trong suy nghĩ của cô chỉ cần cố gắng thì mọi việc đã thành công một nửa.

Quý Duy Phó nghĩ bản thân đại khái là bị bộ dạng vĩnh viễn tràn ngập nhiệt tình này của cô hấp dẫn. Ở cùng với cô anh vĩnh viễn không cần phải tính kế gì, khiến người ta rất thoải mái. Nhưng ngược lại, tuy cô mặt ngoài thoát nhìn có lẽ thực khôn khéo, nhưng quá mức thiện lương, dễ bị người ta hãm hại. Nhưng Quý Duy Phó nghĩ anh tuyệt đối có năng lực bảo vệ tốt cô gái của mình, anh sẽ giúp cô mãi mãi giữ được sự hồn nhiên này.

"Chúng ta ăn gì đây ta....." Đi ra khỏi thư viện, Lý Hiểu Nhạc rút gần khoảng cách với Quý Duy Phó đi phía sau kéo dài âm thanh nói.

Hiện tại tốc độ làm bài tập của cô đã nhanh hơn trước rất nhiều, hơn nữa tính chính xác cũng khá cao. Quý Duy Phó hôm nay cũng khen ngợi cô. Điều

này khiến tâm trạng trở nên rất tốt!

“Cẩn thận tảng đá.....” Vừa nói xong, Quý Duy Phó cũng đã bước nhanh theo hướng Lý Hiểu Nhạc đi tới, ngay lúc cả người Lý Hiểu Nhạc nghiêng ngã một bên liền đón lấy cô để cô lao vào lòng ngực anh.

“Không phải đã nói với em rồi sao, đi đường nhớ nhìn đường, bị ngã thì làm sao bây giờ.” Quý Duy Phó hiếm thấy khi không duy trì sự bình tĩnh trên mặt, hoảng hốt gầm nhẹ.

Anh không thể lúc nào cũng ở bên cạnh cô, tính cô lại hay hấp tấp bốc đồng như vậy, khiến người ta khó mà yên tâm.

“Là do em không nhìn thấy thôi mà.” Nằm trong ngực Quý Duy Phó, Lý Hiểu Nhạc khẽ phản bác.

“Em còn dám cãi.” Quý Duy Phó trừng mắt, Lý Hiểu Nhạc ngay lập tức im bật, hai mắt chớp chớp vô cùng đáng thương nhìn anh. Nháy mắt dập tắt sự tức giận của Quý Duy Phó.

Thấy sự tức giận của anh tán đi, Lý Hiểu Nhạc nhếch miệng cười, được một tác lại muốn tiến một thước, nhìn Quý Duy Phó nói.”Tiểu Phó, em vừa bị dọa nha, giờ chân em mềm nhũn rồi.”

Tảng đá trên mặt đất uy khuất mười phần hô lớn ‘Rất..... vô si, nó chẳng qua là một tảng đá không thể động đây, sao lại có thể dọa cô đến mức không đi đường nữa?’

“Đáng đời, ai kêu em đi không chịu nhìn đường.” Ngoài miệng tuy rằng nói như thế, nhưng người lại vô cùng tự nhiên nửa ngồi nửa ngồi, để cho Lý Hiểu Nhạc có thể thuận lợi nằm úp sấp trên lưng anh.

Lý Hiểu Nhạc vui vẻ leo lên tấm lưng dày rộng của Quý Duy Phó, trong lòng ngọt ngào không thôi. Tuy rằng Quý Duy Phó cho tới bây giờ chưa từng nói anh thích cô, nhưng cô có lòng tin ở trong lòng anh cô cũng có chút đặc biệt. Ít nhất anh đã lo lắng cho cô rồi, không phải sao? Hiện tại, như vậy là đủ rồi.

Quý Duy Phó từng bước chậm rãi đi đến nhà xe, tuy rằng sức nặng trên lưng có chút làm cho người ta đứng dậy không được thoải mái lắm, nhưng vừa đi vừa tưởng tượng tiểu nha đầu này vì thực hiện được quý kế mà đang gục trên lưng mình cười giống như con mèo nhỏ, Quý Duy Phó cảm thấy tất cả đều đáng giá. Vì thế anh rất vui vẻ chịu đựng.

Một đoạn đường hai người cùng nhau đi, sẽ không cô đơn, không sợ hãi, bởi vì có nhau làm bạn, hai trái tim không ngừng chậm rãi tới gần hơn chút nữa. Hạnh phúc cứ như vậy từng chút bao phủ lấy hai người họ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tiểu Phó thích nữ ngực bự?

Edit: Xiao yue

Beta: Bắp

“Tiểu Phó Tiểu Phó, dừng lại đã!” Bà vai bị Lý Hiểu Nhạc đột nhiên kích động vỗ vai kêu Quý Duy Phó dừng lại. Quý Duy Phó vô cùng phối hợp đem người trên lưng thả xuống, nhìn thấy người nào đó vui vẻ chạy về phía quầy hàng nhỏ ven đường, tiểu nha đầu vui vẻ cười nói đến mức không để ý chỉnh lại trang phục của mình.

Vốn tưởng rằng có cái gì đặc biệt hấp dẫn ánh mắt của Lý Hiểu Nhạc, đến gần mới thấy thứ đó hoá ra lại là một vài đồ trang sức có hình con bướm, quả nhiên chỉ có tiểu nữ sinh mới thích những thứ này.

“Oa, nơ con bướm này đẹp quá! Tiểu Phó, anh xem em mang cái này có đẹp không? Cả cái này, cái này nữa.....” Lý Hiểu Nhạc hưng phấn cầm đồ trang sức hết cái này đến cái khác lên kẹp thử trên tóc, bộ dạng mười phần yêu thích không buông tay.

“Em từ nhỏ vẫn luôn thích mấy thứ này, nhưng trước kia lớn tuổi, cũng không thể không biết xấu hổ mà đeo những trang sức này lên để người ta nói. Bây giờ tốt rồi, em rốt cục có thể thoải mái đeo cái này rồi.” Lý Hiểu Nhạc hưng phấn lôi kéo Quý Duy Phó, hoàn toàn không ý thức được lời mình vừa nói có những chuyện không nên nói.

“Ô kia, cô bé này, mới có nhiều đây tuổi làm sao lại nói mình nhiều tuổi cơ chứ.” Bà cụ bán trang sức cười nói.

“A.....” Được bà cụ nhắc Lý Hiểu Nhạc mới nhận ra mình trong lúc vô ý lỡ miệng, vội vàng che miệng, ánh mắt lo lắng nhìn Quý Duy Phó đang đứng một bên, thấy anh không có vẻ gì là nghi ngờ lúc này mới thả lỏng, một lần nữa chuyên tâm vào việc chọn trang sức.

Nhưng thật ra không phải Quý Duy Phó không để ý lời nói kỳ quái của Lý Hiểu Nhạc, chỉ là có thói quen không để lộ cảm xúc thôi. Tuy rằng anh cảm thấy trong lời nói của Lý Hiểu Nhạc có chút kỳ quái, nhưng cũng chỉ là kỳ quái trong nháy mắt, dù sao nha đầu kia hành vi kỳ quái cũng không phải mới một hai lần.

“Cái này đẹp!” Nói xong Quý Duy Phó cầm lấy một cái kẹp tóc gọn sóng kẹp trên tóc Lý Hiểu Nhạc, vừa lòng gật gật đầu.

“Thật sao? Em xem xem.” Lý Hiểu Nhạc vui vẻ soi gương nhìn kẹp tóc trên đầu do Quý Duy Phó chọn. “Đẹp quá! Bà ơi, cái này bao nhiêu tiền vậy ạ?”

“Cái này à! Năm đồng!” bà cụ cười hiền lành xoè năm ngón tay.

“Đạ..... Bà chờ cháu chút, cháu lấy tiền lẻ cho bà.” Nói xong Lý Hiểu Nhạc vừa mở ba lô lấy tiền lẻ cho bà cụ thì không ngờ Quý Duy Phó đã trả tiền xong rồi. “Tiểu Phó.....”

“Coi như là an ủi em.” Quý Duy Phó nhẹ nhàng băng quơ nói, không hề biết rằng tuy chỉ là một đồ vật nho nhỏ không đáng giá bao nhiêu nhưng vì là đồ Quý Duy Phó tặng nên đối với Lý Hiểu Nhạc mà nói lại vô cùng quý giá.

“Cám ơn anh, em sẽ giữ cẩn thận!” Cầm kẹp tóc trong tay, Lý Hiểu Nhạc cười híp cả mắt.

“Xem em kìa, dùng năm đồng là mua được em.” Quý Duy Phó cưng chiều xoa đầu Lý Hiểu Nhạc nói.

“Đâu có giống nhau đâu, cái khác đâu phải anh tặng.” Lý Hiểu Nhạc cười xinh đẹp, cầm kẹp tóc càng thêm yêu thích không buông tay.

“Được rồi được rồi, đừng bày ra bộ dáng không có tiền đồ như thế, chúng ta đi ăn cơm thôi, sắp đói chết rồi.”

“Được! Chúng ta đi ăn.....” Lý Hiểu Nhạc vui vẻ tiến lên hai bước ôm chặt cánh tay Quý Duy Phó đi về phía quán ăn, động tác lưu loát như nước chảy mây trôi vô cùng tự nhiên.

Mà Quý Duy Phó lại không tự nhiên thoải mái được như Lý Hiểu Nhạc, trên cánh tay truyền đến cảm giác mềm mại khiến anh đối với độc được ngọt ngào này vừa yêu vừa hận, cho nên anh không thích nhất chính là Lý Hiểu Nhạc ôm tay anh đi đường.

Hoa thơm chim hót, ánh nắng sớm tươi sáng, thế nào cũng đều mang lại cho người ta tâm tình tốt để bắt đầu ngày mới, Lý Hiểu Nhạc hát một đoạn nhỏ, cầm theo hai phần bữa sáng đi xe đến trước khu nhà Quý Duy Phó chờ anh cùng đi học. Đây là một điều trong ký kết lúc trước, nhưng Lý Hiểu Nhạc cũng vui vẻ chịu đựng, mỗi ngày đều vui vẻ ngoan ngoãn đứng đợi. Đến bác bảo vệ tiểu khu cũng phải nói thiếu niên thiên tài trong tiểu khu có một cô bạn gái nhỏ hiền lành, Lý Hiểu Nhạc nghe nói như thế cười híp cả mắt, càng ngày càng quý bác hơn.

Quý Duy Phó đi xe ra vừa lúc gặp Lý Hiểu Nhạc đang cùng bác bảo vệ tán gẫu quên trời quên đất, trong lòng cười nha đầu kia mặc kệ hoàn cảnh thế nào đều vui vẻ như thế. Quý Duy Phó đi tới cao giọng chào bác bảo vệ xong liền dẫn Lý Hiểu Nhạc đi học. Lúc hai người tới trường đúng lúc mọi người đi học đông, nhưng lúc này trước cổng trường có không ít người đang tụ tập, nói chuyện ồn ào, trong đó còn có tiếng nữ sinh đang khóc thút thít.

Quý Duy Phó theo bản năng nhìn về phía Lý Hiểu Nhạc về mặt bình tĩnh bên cạnh, trực giác của anh cảm thấy chuyện này tám phần có liên quan đến cô, quả nhiên bọn họ vừa đi gần tiếng ồn ào liền nhỏ đi, nữ sinh bị vây ở giữa đang đứng trước mặt mọi người, hiển nhiên là Bạch Liên với hai má sưng đỏ, mà ‘hộ hoa sứ giả’ của cô ta ánh mắt bốc lửa trừng trừng nhìn Lý Hiểu Nhạc.

“Anh Duy Phó.....” Vừa nhìn thấy Quý Duy Phó, Bạch Liên giống như ruồi bò trên bàn ‘vo vo’ bay tới, nhưng Quý Duy Phó cũng không phải là đồng phân mà cô ta thích, anh là bông hoa quý báu nhất..... Lý Hiểu Nhạc trong lòng yên lặng so sánh, nam sinh nào tàn với ánh mắt giết người kia cô mới không thèm để ý.

“Anh Duy Phó.....người ta oan lắm nha!” Cũng không quản Quý Duy Phó để ý hay không để ý tới cô ta, Bạch Liên nhào tới đầu tiên chính là một trận khóc lóc kể lể, làm Quý Duy Phó không khỏi nhủ mảy.

Thấy bộ dạng chán ghét của Quý Duy Phó, Lý Hiểu Nhạc đứng một bên nhìn không được cười ra tiếng, nam nhân này thái độ đối với người anh ghét đúng là độc. Tiếng cười của Lý Hiểu Nhạc liền nhận được ánh mắt bất mãn của mọi người, nhất là Bạch Liên nào tàn có một loại xúc động muốn xông lên đánh cô. Kết quả Quý Duy Phó vừa đảo mắt sắc bén nhìn qua, mấy người đó liền sợ tới mức ngoan ngoãn đứng tại chỗ.

“Anh Duy Phó, chiều qua lúc tan học Lý Hiểu Nhạc có tới tìm em! Cô ấy nói không cho Tiểu Liên tới gần anh, nếu không sẽ phá khuôn mặt em, cô ấy tuy cười nhưng lại rất đáng sợ!” Bạch Liên bụm mặt đáng thương nói, bộ dạng đáng thương làm mọi người không khỏi mềm lòng, trừ hai người nào đó.

Một người là Lý Hiểu Nhạc bị cô ta nói tên Tiểu Liên nghe mà ghê tởm, người còn lại là người từ đầu đến cuối mặt không đổi sắc để cho Bạch Liên độc diễn Quý Duy Phó.

“Vậy cô cứ theo lời cô ấy nói mà làm!”

“Cái, cái, cái gì?” Không thể tin được Quý Duy Phó lại có thể nói với mình như thế, Bạch Liên nghi hoặc chớp chớp hai mắt không xác định hỏi, hy vọng Quý Duy Phó có thể phủ nhận lời nói vừa rồi.

“Ây nha đứa nhỏ này, tai của cô để đâu mà không dùng tới thế! Tiểu Phó không phải vừa nói sao, về sau cô phải làm theo lời tôi nói, không, được, lại gần, anh, ấy!” Lý Hiểu Nhạc nâng cằm, kiêu ngạo không ai bì nổi nổi.

“Không, không thể nào, anh Duy Phó, lời cô ấy nói không phải thật đúng không, anh sẽ không đối xử với Tiểu Liên như thế đâu đúng không?” Bạch Liên không dám tin lắc đầu, làm tròn vai nữ diễn viên một vở kịch buồn, thấy Quý Duy Phó như vậy nước mắt liền nổi đuôi nhau rơi xuống.

“Tôi vì sao không thể như đối xử với cô như vậy? Tóm lại về sau liền theo lời Lý Hiểu Nhạc mà làm!” Nói xong cũng không quan tâm về mặt phản kích của những người xung quanh, đạp xe rời đi. Mới sáng sớm bị vậy xem như thế tâm trạng tốt cũng bị phá nát.

Lý Hiểu Nhạc đi xe theo sát sau Quý Duy Phó đến trường, nhưng khi đi ngang qua Bạch Liên đang ngồi trên mặt đất cũng không nhìn được ngồi xổm xuống nhìn thẳng cô ta, thắm thía nói: “Bạn học Bạch Liên, tôi xin khuyên cô một câu, thích, theo đuổi một người là không sai, nhưng mặc kệ thích như thế nào, mong cô cũng không cần phải mất đi sự tự tôn, lương thiện của mình, vì chỉ có như vậy cô mới có thể có được thứ cô muốn. Hơn nữa, thật ra mặc kệ có tôi ở giữa gây khó khăn hay không, Quý Duy Phó cũng không phải là của cô, vì anh ấy vốn liếc mắt nhìn cô một cái cũng không muốn!”

Mấy câu trước nghe hơi có chút ý tứ an ủi người, mọi người bên cạnh vậy xem nghe được đồng tình không thôi, nhưng câu nói kế tiếp cũng hơi có chút ý tứ được lợi còn khoe khoang, tuy rằng cô thực không có ý đó, nhưng người khác nghe vào tai lại chính là ý đó. Bạch Liên nhìn bóng dáng Lý Hiểu Nhạc đi xa, hàm răng nghiền tới sắp gãy.

“Tiểu Phó Tiểu Phó Tiểu Phó, anh đợi em với!” Lý Hiểu Nhạc đạp xe đi theo Quý Duy Phó đã đi chậm lại, đạp xe song cùng anh vì tránh ô tô mà dừng lại, hay quay lại nhìn Quý Duy Phó sau đó lại cúi đầu ‘hắc hắc’ cười trộm. Một bộ dạng như người thần kinh làm ai nhìn thấy cũng nổi hết gai ốc.

“Lý Hiểu Nhạc, mới sáng sớm em bình thường một chút đi.” Quý Duy Phó khẽ vỗ đầu Lý Hiểu Nhạc, ánh mắt mỉm cười nhẹ giọng trách mắng.

“Ai nha, đáng ghét! Anh vừa nãy cũng nói đến vậy rồi, người ta làm sao mà bình thường được chứ!” Lý Hiểu Nhạc then thùng, ồm ồm vỗ vỗ Quý Duy Phó.

“Tôi vừa nãy mới nói gì làm em không bình thường như thế, em nói tôi biết, tôi thu hồi lại!” Quý Duy Phó xoa xoa cánh tay, một bộ dạng hoàn toàn chịu không nổi.

“Làm sao có thể thu hồi, lời nói ra như bát nước đổ đi, không thể thu lại!” Giỡn gì vậy, chính anh thừa nhận thân phận của cô như thế, làm sao có thể để cho anh thu hồi lại chứ.” Anh đã ở trước mặt toàn bộ học sinh thừa nhận quan hệ của chúng ta, anh đừng có chối cãi nha!”

“Chúng ta có quan hệ gì? Tôi thừa nhận lúc nào?” Đem xe đạp của hai người khóa cùng một chỗ, Quý Duy Phó nhíu mi hỏi.

“Làm sao có thể..... Anh đừng nói không giữ lời như thế! Vừa rồi trước mặt nhiều người như vậy anh nói với Bạch Liên về sau cô ta nghe theo lời em nói mà làm, đừng có tới gần anh nữa. Cái này hoàn toàn chính là thừa nhận em là bạn gái của anh, chuyện này chắc hẳn mọi người đều nghĩ như thế! Anh đừng có quỵt nợ như thế.” Lý Hiểu Nhạc hai tay chống nạnh bộ dáng hung hăng làm bạn học khác ở chỗ để xe đi qua thấy cô đều phải tránh, cho nên chỗ gửi xe hôm nay liền xuất hiện hình ảnh quỷ dị, trong phạm vi ba thước cách hai chiếc xe đạp khóa cùng một chỗ không có ai dám lại gần.

“Ồ, Lý Hiểu Nhạc..... Em vẫn là trước sau như một muốn yêu tôi tới loạn rồi sao! Em cứ thế thích tôi? Lúc nào cũng muốn bắt lấy cơ hội trở thành bạn gái tôi! Nhưng mà làm sao bây giờ, tôi lại thích cô gái đáng người nỡ nang một chút.” Mắt quét qua nơi nào đó của Lý Hiểu Nhạc, Quý Duy Phó mang theo hứng thú đảo dặt tươi cười ngênh ngang rời đi. Anh dám khẳng định, nha đầu kia rất nhanh sẽ vì một câu nói của anh mà đại biến thân, thật sự là..... rất mong đợi.

Mà Lý Hiểu Nhạc ngốc sững sờ tại chỗ lúc phản ứng lại lời của Quý Duy Phó có ý gì, mặt nhất thời đỏ lên, nhìn bộ ngực đang trong thời kì phát triển của mình nhẹ giọng than thở “Đại biến thái!” Sau đó liền bước nhanh theo anh, cô có cảm giác mọi người đều đang nhìn mình. Trong lòng quyết định tới nay về nhà phải mua đủ đủ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Lý Hiểu Nhạc say rượu

Edit: Xiaoyue

Beta: Bắp

‘Câu lạc bộ Ngọc Tuyền’ là một trong ba câu lạc bộ to lớn sa hoa của thành phố A, theo tên của câu lạc bộ có thể đại khái biết được nơi này không những cung cấp dịch vụ ăn uống cho khách, còn có suối nước nóng lớn, nghe nói nước nóng trong suối này đều vận chuyển từ Nhật Bản tới.

‘Câu lạc bộ Ngọc Tuyền’ được xây dựng trên núi, chiếm diện tích tới hàng trăm mẫu đất. Có sân golf tại chỗ, quán bar tư nhân, khách sạn, spa, các hình thức giải trí người ta nghĩ tới đều được phục vụ bên trong. Một nơi như thế chi phí tất nhiên là cao, nhưng điều đó không ảnh hưởng tới các nhân vật nổi tiếng hay thân sĩ muốn tới nghỉ ngơi thả lỏng tâm tình của mình.

Hôm nay Lý Hiểu Nhạc không hẹn Quý Duy Phó cùng nhau ôn tập, mà nói dối trong nhà có việc để đi tới nơi thượng lưu danh tiếng vang xa ở thành phố A này. Tuy rằng cô đã cam đoan trước mặt ban giám hiệu sẽ không đi làm thêm sau giờ học, nhưng Tiểu Hồng trước từng cùng làm ở quán cafe với Lý

Hiếu Nhạc tìm cô khẩn thiết nhờ cô đến câu lạc bộ này làm giúp cô ấy một ngày, Lý Hiếu Nhạc vẫn là mềm lòng, không vì cái gì khác mà là vì lương nơi này thật sự là quá cao, hơn nữa Tiểu Hồng vì cô làm thay ca cho cô ấy nên đồng ý trả cô ngày lương này.

Dưới sức hấp dẫn của tiền bạc, Lý Hiếu Nhạc rốt cục là đáp ứng. Dù sao cũng chỉ là bung trà rót nước thôi mà, công việc đơn giản như vậy là có thể kiếm được tiền lương bằng nửa tháng làm công ở quán cà phê trước kia cô sao lại không làm chứ? Nhưng Lý Hiếu Nhạc trăm triệu lần không ngờ cô vậy mà lại gặp Quý Duy Phó ở đây.

Vốn là Lý Hiếu Nhạc đang khéo léo phục vụ khách, vì bên trong có nhân viên phục vụ đột nhiên có việc nên liền túm cô vào thay. Bung theo đồ khách gọi đầy cửa phòng riêng đã được bao trọn ra, sau cửa vừa vặn vờn ra một bàn tay to, theo sau đó là một cái miệng lập xường đầy mùi rượu, Lý Hiếu Nhạc sợ tới mức làm đổ cả đồ đang cầm trên tay, theo bản năng một quyền đánh về hướng đầu heo đó, đầu heo bị cô đánh tới máu mũi giàn giụa, hung hăng muốn đánh Lý Hiếu Nhạc.

Ngay khi Lý Hiếu Nhạc nghĩ đêm nay cô quả này chết chắc rồi thì có người đá văng cửa phòng như một vị cứu thế hạ phàm đem đầu heo kia đánh không ngừng. Lý Hiếu Nhạc còn chưa kịp dùng ánh mắt đầy cảm kích nhìn người tới thì đã bị hai mắt đỏ ngầu cùng với nắm đấm cuồng bạo quơ lên của anh dọa thiếu chút nữa ngất xỉu. Người đàn ông này không phải ai khác chính là Quý Duy Phó, người đêm nay tới câu lạc bộ này giải trí cùng bạn bè, lúc trên đường đi vệ sinh nhìn bóng dáng mơ hồ trông giống Lý Hiếu Nhạc nên đi theo.

Sợ Quý Duy Phó nhất thời đánh mất lý trí náo loạn để xảy ra chuyện, Lý Hiếu Nhạc không kịp suy nghĩ liền tiến lên mạnh mẽ ôm thắt lưng Quý Duy Phó, ngăn anh tiếp tục xuống tay. Mà lúc này những người khác trên ghế lô mới phản ứng lại, thấy bạn mình ngã trên mặt đất, một đám tỏ ra chính nghĩa đồng loạt xông lên, đều xoa tay muốn cho thiếu niên dám can đảm xuống tay này một bài học.

May mắn bạn của Quý Duy Phó và quản lý câu lạc bộ nghe thấy động tĩnh bên này liền chạy tới, làm những người đang muốn ra tay ngừng lại. Mà Lý Hiếu Nhạc thì bị đưa đến ghế lô của nhóm Quý Duy Phó. Không hổ danh là quản lý, một mình đã có thể phục vụ phòng bao này.

Không khí ở ghế lô lúc này có chút nghiêm nghị, đây là cảm nhận chung của mọi người ở đây. Ngay cả lão đại luôn vui vẻ mọi lúc của ‘Thất nhân bang’, Lôi Ngự Phong cũng chịu không nổi. Là người duy nhất trong mấy người ở đây từng tiếp xúc với Lý Hiếu Nhạc, Lâm Khải Hiền đương nhiên bị giao nhiệm vụ lớn lao là đánh vỡ không khí bế tắc lúc này.

“Đến đây nào Hiếu Nhạc, ngồi xuống đây, đều là người một nhà không cần câu nệ đâu.” Lâm Khải Hiền hướng Lý Hiếu Nhạc đang đứng một bên vẫy vẫy tay, cười tủm tỉm nói. Nhưng nụ cười kia nhìn thế nào cũng thấy cứng nhắc.

“Không cần đâu, em là phục vụ không thể ngồi xuống.” Liếc mắt thấy Quý Duy Phó sắc mặt xanh mét ngồi một bên, Lý Hiếu Nhạc có chút rầu rĩ nói.

Nhiệm vụ thất bại, Lâm Khải Hiền hứng chịu ánh mắt khinh bỉ của mọi người, cái này hoàn toàn kích phát tâm tính không chịu thua của Lâm Khải Hiền, hần đứng lên đi đến bên người Lý Hiếu Nhạc, đem cô ấn ngồi bên cạnh Quý Duy Phó. “Bọn anh còn cần em phục vụ sao? Cũng không phải không tay không chân, em vẫn là nghĩ làm sao dập lửa đi!” Câu cuối cùng là Lâm Khải Hiền ghé vào tai Lý Hiếu Nhạc nói. Ngay sau đó nhận được ánh mắt lạnh như băng từ bên cạnh bắn tới liền rùng mình vô cùng thức thời cách Lý Hiếu Nhạc rất xa.

Dù Lý Hiếu Nhạc ngồi bên cạnh Quý Duy Phó nhưng anh hoàn toàn xem như không thấy cô, không thèm liếc mắt đến một cái, từ đầu đến cuối đều là bộ dạng lạnh lùng ai cũng đừng tới gần. Lý Hiếu Nhạc có chút sợ hãi vờn tay kéo kéo ống tay áo Quý Duy Phó, nhẹ nhàng gọi “Tiểu Phó.....” Nhưng lại bị anh vô tình hất tay ra.

Nhìn hai tay trống rỗng, Lý Hiếu Nhạc trong lòng cũng tủi thân, vừa rồi bị dọa vẫn còn sợ hãi, hơn nữa việc thấy Quý Duy Phó xuất hiện tại đây liền thấy khó chịu.

Ngẫm lại cô hai kiếp sống đều là vì thương anh, trong mắt chỉ có một mình anh, người đàn ông khác dù thế nào cũng không thể bằng một phần mười anh, vì anh cho dù mạng này không còn nữa vẫn cảm thấy đáng giá. Cô vẫn nghĩ chỉ cần cô kiên trì ở bên cạnh anh, một ngày nào đó anh sẽ ngoảnh đầu lại nhìn cô. Nhưng theo đuổi lâu như vậy cuối cùng vẫn là mình cô đơn phương, anh không chỉ không thêm để ý mà còn đến nơi như thế này để vui chơi. Cô bị dọa tới sợ như vậy, cô cũng không cần anh an ủi, cô biết anh cũng không phải người như thế. Nhưng làm sao ngay cả khuôn mặt hòa nhã cũng không thể cho cô.

Cô cũng có lòng tự tôn, có tính cách của mình, cho dù là người đàn ông cô yêu đi nữa, lúc này cô cũng không muốn để ý đến anh nữa. Cố nén suy nghĩ và nước mắt sắp tràn mi lại, Lý Hiếu Nhạc đưa lưng về phía Quý Duy Phó không nhìn anh nữa, cô sợ chỉ cần thấy anh thì nước mắt sẽ tràn ra, trước mặt nhiều người như thế thật sự là rất mất mặt.

Mà trong khoảng thời gian này, Lâm Khải Hiền đã sớm đem chuyện của Quý Duy Phó và Lý Hiếu Nhạc thêm mắm thêm muối kể cho năm người còn lại, tất nhiên trong đó mang theo cả những truyện mà hần tự suy diễn ra nữa.

Mấy người sau khi nghe hiểu tình huống của hai người họ thì khề gật đầu, trong lòng đồng thời dâng lên một trận tò mò, cô gái có thể làm cho lão tam rơi vào bê tình, không biết có gì đặc biệt.

Tâm động không bằng hành động, trong đó lão nhị là người có hành động dứt khoát, thái độ làm người sáng sủa nhất Lôi Vũ Tinh dẫn đầu cầm chén rượu đi đến trước mặt Lý Hiếu Nhạc.

“Em đâu, anh kính em một ly, em thế nhưng có dũng khí nhảy vào hãm hại lão tam, tinh thần quên mình vì người khác thật làm anh bội phục!” Lôi Vũ Tinh mặc kệ ánh mắt giết người của Quý Duy Phó, dù sao hôm nay chén rượu này kính em đâu là chắc chắn rồi.

Thực ra Lý Hiếu Nhạc cũng không cần thận nghe anh ta nói gì, cô chỉ thấy hiện tại cô cực kì cần một chén rượu để xua đi sự buồn bực trong lòng. Cho

nên không giải thích gì nhận chén rượu trong tay Lôi Vũ Tinh giữa đầu uống cạn. Lôi Vũ Tinh thấy bộ dạng hào sảng này của Lý Hiểu Nhạc liền sùng sốt, sau đó lập tức vỗ tay không ngừng.

Có chén thứ nhất thì chén thứ hai, thứ ba cũng không thể từ chối, đương nhiên Lý Hiểu Nhạc cũng không muốn từ chối.

Chỉ nghe thấy tiếng kính rượu không ngừng “Chị dâu, em tư cũng kính chị một ly, về sau chị tới thành phố S thì tới tìm em là được!” Câu nói đầy sức sống này là của lão tứ Loan Chính Ân, từ nhỏ sinh hoạt trong quân đội nên cả người đều hào sảng, anh ta có chí hướng sau này làm cảnh sát.

“Chị dâu, em trong ‘Thất nhân bang’ đứng thứ năm, Hàn Hữu Tiên, mong được chiếu cố nhiều hơn!” Đây là Hàn Hữu Tiên nhà ở thành phố T, theo ý ông nội nên đến viện kiểm sát nhậm chức, anh ta sau này sẽ đi theo con đường công tố viên.

“Còn có em, còn có em nữa, em đứng thứ bảy Mễ Lộ, nhóm chúng ta trừ em ra rất cuộc có con gái, thật kích động quá, chén này nhất định phải uống!” Cô gái cột tóc đuôi ngựa trần ngực hơi thở thanh xuân duy nhất trong ‘Thất nhân bang’, gia đình là tập đoàn khai thác mỏ lớn nhất trong nước.

Lý Hiểu Nhạc chỉ cần chén rượu nào đến trước mặt đều sẽ uống hết vào bụng không cự tuyệt. Chỉ lát sau Lý Hiểu Nhạc đã có chút say khướt.

Quý Duy Phó một mực ngồi bên nhủu mảy nhìn rất cục nịnh không nổi nữa, lúc chén rượu sắp bị Lý Hiểu Nhạc uống liền đưa tay ngăn cản “Em đang làm loạn cái gì, rượu cũng dám uống.”

Việc Quý Duy Phó can ngăn đều nằm trong dự đoán của mọi người, cho nên khi Quý Duy Phó đứng lên mọi người liền vô cùng ăn ý không kính rượu Lý Hiểu Nhạc nữa. Bọn họ lúc này chỉ cần ở một bên xem kịch vui là được.

“Tiểu Phó..... Có phải là anh thật không?” Mở to hai mắt có chút sưng mù, Lý Hiểu Nhạc cố gắng nhìn người trước mắt, có lẽ do uống rượu, vô tình thấy Quý Duy Phó trước mặt thể nhưng giống với anh sau khi thành niên ở kiếp trước.

Không biết là kích động vì nhìn thấy người đã lâu không thấy hay là do uống rượu mà tay có chút run rẩy, Lý Hiểu Nhạc chậm rãi xoa xoa mặt Quý Duy Phó, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Duy Phó, anh không sao rồi. Thật tốt quá!” Cảm nhận được độ ấm trong lòng bàn tay, Lý Hiểu Nhạc mới dám xác định người trước mặt là chân thật, lâu nay nước mắt vì lo lắng, áy náy tích tụ trong mắt hoàn toàn sụp đổ.

Lý Hiểu Nhạc gất gao ôm lấy Quý Duy Phó khóc.”Oahuhu..... Thực xin lỗi, thực sự rất xin lỗi anh, đều là em vô dụng, em không thể bảo vệ anh, biết rõ anh sẽ bị người phụ nữ xấu xa Lý Tuyết Liên làm hại nhưng một chút tin tức cũng không thể gửi cho anh, còn ngu ngốc đến mức bị hại chết.”

Vì Lý Hiểu Nhạc chôn đầu trong ngực Quý Duy Phó nói, tiếng lại rất nhỏ cho nên trừ Quý Duy Phó ra bên ngoài không ai có nghe rõ cô nói gì. Mà Quý Duy Phó cũng bị câu nói không đầu không đuôi của Lý Hiểu Nhạc làm cho kỳ quái, khiếp sợ.

“Nhưng mà anh yên tâm, em sống lại, giờ em sẽ bảo vệ anh thật tốt, sẽ không để người đàn bà xấu xa kia có cơ hội, em nhất định sẽ ở cạnh anh. Bảo vệ anh thật tốt, yêu anh thật nhiều, không để ai làm hại anh cả. Anh sẽ tin em đúng không!”

Lý Hiểu Nhạc không thể biết rằng việc mình say rượu nói lời thật lòng làm cho người khác rung động đến mức nào, cô lại càng sẽ không biết Quý Duy Phó lúc này như có cái gì đó khuếch trương trong lòng.

Quý Duy Phó không hiểu lắm lời nói trong miệng cô gái này có ý gì, mặc dù nghe có vẻ giống như đang nói nhảm nhí, nhưng cô luôn miệng nói phải bảo vệ anh, yêu anh thì là thật sự.

Hơn nữa từ khi bọn họ quen biết nhau cô đã luôn thực hiện lời hứa của cô, tuy rằng nhiều lần chữa lộn lành thành lộn què. Quý Duy Phó đối với tâm ý cô dành cho anh vô cùng cảm động, cô gái ngu ngốc một cách đáng yêu này có lẽ còn không biết cô đã chiếm được trái tim anh mất rồi.

Quý Duy Phó yêu thương vỗ về đầu Lý Hiểu Nhạc, nhẹ nhàng ôm cô để lại một câu “Tôi mang cô ấy đi trước” liền rời khỏi ghế lô.

Lưu lại một đám xem diễn không đã nghiền hai mặt nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tình yêu không thể che giấu!

Edit: Xiaoyue

Beta: Bắp

Quý Duy Phó trực tiếp mở phòng VIP trong câu lạc bộ, ôm Lý Hiểu Nhạc đang không an phận vịn vẹo thân thể nỉ non trong lòng ngực lên lầu. Sau khi

ôm Lý Hiểu Nhạc vào phòng liền thở hắt hắt ngã xuống giường.

Ngay sau đó vừa muốn đứng dậy không nghĩ tới đột nhiên bị Lý Hiểu Nhạc đặt dưới thân.

Lý Hiểu Nhạc vẫn còn mông lung xoay người khóa gối ở trên người Quý Duy Phó, hai mắt phủ sương mù ảm ảm đưa tình nhìn Quý Duy Phó. Trên mặt lộ vẻ si ngốc cười nhẹ vuốt ve mặt Quý Duy Phó “Tiểu Phó..... Em..... Ơc.....” Lời còn chưa dứt, Lý Hiểu Nhạc ‘ợc’ một tiếng liền nôn ra, nhất thời một mùi khó chịu thẳng tắp đánh tới, mà Lý Hiểu Nhạc sau khi nôn hết ra dễ chịu rồi lại nặng nề ngủ.

“A.....!” Nhìn thấy đồng hồ dồn dập trên người mình, Quý Duy Phó sững sốt một lát, phát ra tiếng gầm giận dữ, áp chế sự khó chịu xuống, xúc động đẩy văng cô gái vừa gây họa xong đã ngủ ngon lành xuống, đứng dậy đi vào phòng tắm xả một bồn nước rồi trở về ôm Lý Hiểu Nhạc đặt vào trong bồn lau rửa sạch sẽ, đồng thời anh cũng thuận tiện làm sạch đồng hồ dồn dập trên người mình.

Hai người một lần nữa từ phòng tắm đi ra cả người đã sạch sẽ, ga giường cũng được thay mới cẩn thận.

Đặt Lý Hiểu Nhạc trên giường dùng chăn bao lại, Quý Duy Phó theo sau lên giường đem cả Lý Hiểu Nhạc và chăn cùng ôm vào trong ngực, anh lúc này cũng không có dũng khí cách một cái áo tắm mỏng mà ôm Lý Hiểu Nhạc.

Cúi đầu nhìn người trong ngực, cho dù là lúc ngủ nhưng trên mặt vẫn mang tươi cười không đổi, Quý Duy Phó vươn tay nhẹ nhàng vén tóc hai bên má cô ra sau tai, yêu thương vỗ về hai má của cô.

Cô nhóc này thật sự là khắc tinh của anh, từ khi cô xuất hiện trong cuộc sống thì thế giới chỉ có những màu sắc đơn giản của anh liền ngập tràn màu sắc rực rỡ.

Ảnh hưởng của cô đối với anh càng lúc càng lớn, một cái nhăn mày, một nụ cười của cô đều có thể làm anh suy nghĩ cả ngày tuy ngoài mặt căn bản nhìn không ra.

Vừa rồi ở ghế lô khi nhìn thấy cô bị chọc ghẹo, trong lòng phần nộ hận không thể đem người nọ đánh chết, chậm một chút chắc anh thật khủng hoảng mất. Cảm giác như vậy anh vĩnh viễn cũng không muốn trải qua lần thứ hai. Nghĩ như vậy, Quý Duy Phó đem người trong ngực ôm chặt hơn nữa.

Lý Hiểu Nhạc đêm nay say rượu ở trong ngực Quý Duy Phó nói rõ lòng mình, nước mắt của cô từng chút một bào mòn lòng anh. Quý Duy Phó lần đầu tiên cảm thấy anh quá phận, cho dù là vì muốn chọc để cô theo đuổi nên mới không nói ra tình cảm của mình, nhưng có phải hay không anh luôn biểu hiện rất lạnh nhạt, cho nên làm cô không có cảm giác an toàn như thế.

“Hum~” Lý Hiểu Nhạc ưm một tiếng, hướng trong ngực Quý Duy Phó cọ cọ, bộ dạng yêu kiều làm Quý Duy Phó không khỏi cười khò, cô gái này thật đúng là chết người không đền mạng. Tuy là như thế nhưng Quý Duy Phó không có buông bé con trong ngực ra, chỉ thay đổi tư thế liền ôm Lý Hiểu Nhạc nặng nề ngủ. Hôm nay xảy ra thật nhiều chuyện, cần nghỉ ngơi thật tốt.

Sáng sớm hôm sau khi ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ vào tới trong phòng, chiếu đến thiên hạ đang ngủ trên giường, có vẻ là một hình ảnh ấm áp tươi đẹp. Hình ảnh yên lặng, một lúc sau ồ chần phát ra một tiếng nức nở thống khổ, một đầu tóc rối tung từ trong ổ chăn chui ra, cô gái không ngừng tự vỗ đầu mình.

“A! Đầu đau quá!” Say rượu sau đó đau đầu là chuyện không thể tránh khỏi, say rượu có điểm tốt là sẽ thể hiện bản tính vốn có của mình ra, để người ta dám làm những chuyện bình thường không dám làm, giống như Lý Hiểu Nhạc tối qua, làm cho thể xác và tinh thần người ta thư sướng mấy giờ. Nhưng phóng túng thì sẽ phải trả cái giá thật lớn, nên trí nhớ vào sáng sớm hôm sau đối với buổi tối hôm trước thật mơ hồ, đó là sự trừng phạt của việc say rượu —— đau đầu.

Lý Hiểu Nhạc ngồi trên giường dùng sức tự vỗ đầu mình, bộ dạng thống khổ vô cùng, nhưng vẫn chưa phát hiện cô đang không ở trong phòng của mình.

“Cảm giác say rượu không thích một chút nào đúng không!” Một giọng nói lạnh như băng vang lên, đánh gãy lời than thống khổ của Lý Hiểu Nhạc.

“Tiểu..... Phó? Anh làm sao lại.....”

“Tôi làm sao lại ở đây đúng không?” Quý Duy Phó nghe Lý Hiểu Nhạc hỏi, ngồi trên giường chậm rãi tới gần cô, tà mị hỏi “Chẳng lẽ tối hôm qua xảy ra chuyện gì em quên rồi sao?”

Đây là một câu hỏi vô cùng mập mờ, làm cho người ta không nhìn được miên man suy nghĩ. Thử nghĩ một chút lúc say rượu cô nam quả nữ dễ xảy ra chuyện gì nhất. Trong lòng Lý Hiểu Nhạc không khỏi dâng lên một sự hưng phấn nho nhỏ, lúc này khi Lý Hiểu Nhạc mới phát hiện quần áo mặc trên người mình kì lạ, không phải đồ cô mặc hôm qua, bên trong áo tắm của khách sạn thì trần như nhộng.

“Chẳng lẽ, chúng ta đã.....” Lý Hiểu Nhạc vẻ mặt mong chờ hỏi Quý Duy Phó, trong mắt không hề có chút thẹn thùng của cô gái đã mất đi đêm đầu.

Quý Duy Phó lại một lần nữa cảm nhận được rõ ràng là anh nghĩ nhiều rồi, thế mà lại muốn nhìn thấy sự thẹn thùng trên người cô gái này. Điều này quá thực so với việc làm anh tin tưởng trên thế giới có người ngoài hành tinh còn khó hơn.

“Đã làm sao?” Tuy rằng đã biết cô muốn hỏi gì, nhưng Quý Duy Phó lại như cũ truy hỏi, hơn nữa cơ thể còn không ngừng tiến về phía trước.

“Là cái kia cái kia..... cùng với nhau!” Khó có khi thấy được Lý Hiểu Nhạc thế nhưng đỏ mặt, hai tay bối rối quơ quơ, ôm lấy hai má phỉm hồng ngượng ngùng nhìn Quý Duy Phó. Ôi chao, làm sao lại để cho một cô gái như cô nói ra lời này chứ, ngượng ngùng muốn chết.

“Em nghĩ nhiều rồi!” Quý Duy Phó vỗ nhẹ đầu Lý Hiểu Nhạc, ánh mắt vừa mới còn đầy nhu tình giờ lại tràn ngập ghét bỏ. “Em cảm thấy tôi sẽ phát sinh chuyện gì với cô gái đang say rượu lại còn phát điên, ói lên người tôi sao?”

“A.....” Chuyển biến to lớn như thế làm cho Lý Hiểu Nhạc trong thời gian ngắn không kịp phản ứng. Chẳng lẽ tối hôm qua không phải nhu tình ngọt ngào dưới ánh trăng? Mà là một người điên say rượu đi đùa giỡn người ta? OMG, ai có thể nói cho cô mọi chuyện không phải như thế đi.

Lý Hiểu Nhạc thống khổ bụm mặt, một bộ dạng không thể thừa nhận sự thật, giờ phút này trong đầu hiện lên một vài hình ảnh, hình như là cô..... ôm Quý Duy Phó khóc lớn một trận? Lý Hiểu Nhạc biểu tình trên mặt nháy mắt đông cứng, lúc này không phải do cô phủ nhận, bởi vì sự thật như thế rõ ràng..... rất dọa người.

Lý Hiểu Nhạc kéo chăn tự cuộn chặt mình lại thành một khối, hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt cười trên tức của Quý Duy Phó đứng ở trên giường. Cô thể về sau không bao giờ ... uống rượu nữa, uống rượu làm hỏng việc thật không sai!

Quý Duy Phó ánh mắt nhu tình nhìn Lý Hiểu Nhạc đang ảo não cuộn mình thành một khối trong chăn, khóe miệng cười tới mức rộng nhất. Nghĩ thầm không biết nếu cô nhóc kia biết tối hôm qua chính cô đã phá hủy không khí giữa hai người, không biết cô sẽ có biểu tình gì. Có thể so với hiện tại càng ảo não hơn! Nhưng tối hôm qua Lý Hiểu Nhạc lúc say rượu thật sự thực ấm áp, không bằng chờ sau này có thời gian lại để cho cô uống nữa.

Ai đó phúc hắc vượt cằm, trong lòng đã sớm có tính toán. Nếu Lý Hiểu Nhạc biết ngay khi cô thể không bao giờ rượu nữa thì người nào đó đang tính toán xem làm thế nào để lần sau cho cô uống rượu thì không biết trong lòng sẽ thế nào?

“A..... Đúng rồi!” Đột nhiên giống như nhớ đến cái gì, Lý Hiểu Nhạc mạnh mẽ chui từ trong chăn ra, vẻ mặt kinh hoàng xuống giường bắt đầu đông tây tìm quần áo, ngoài miệng không ngừng la “Chết rồi chết rồi, chết em rồi! Đêm qua em không về nhà, bố mẹ em chắc chắn sẽ đánh chết em mất.”

“Bình tĩnh nào!” Giữ chặt Lý Hiểu Nhạc không ngừng loanh quanh tìm quần áo, Quý Duy Phó nói “Quần áo của em mang đi giặt rồi, phải nửa tiếng nữa mới xong.”

“A..... Nửa tiếng?” Lý Hiểu Nhạc há hốc mồm, nửa tiếng nữa quần áo được mang tới, sau đó cô còn phải chạy về nhà, tiếp đó chắc hẳn sẽ bị tra hỏi cặn kẽ, như vậy sẽ chết thực thảm.

“Nếu em lo lắng về việc bố mẹ em tra hỏi! Tối hôm qua anh đã gọi điện nói.....” Tạm dừng một chút, vô cùng vừa lòng thương thức đủ bộ dạng càng hoảng sợ của Lý Hiểu Nhạc, Quý Duy Phó nói thêm “Là Mẽ Lộ giúp em, nói ngày hôm qua quá muộn nên em ngủ lại nhà cô ấy!”

“Thật sao, thật tốt quá!” Lý Hiểu Nhạc như trút được gánh nặng ngồi phịch trên giường, kiểu này thật làm cô tồn thọ.

Vỗ vỗ đầu Lý Hiểu Nhạc, Quý Duy Phó cười nói “Trước đi rửa mặt đánh răng, lát nữa quần áo đến đây liền trực tiếp thay đi ăn bữa sáng. Còn nữa, đây là tiền lương của em hôm qua.” Nói xong đem một phong thư đặt trước mặt Lý Hiểu Nhạc, so với tiền công thỏa thuận còn nhiều hơn một chút.

“Chỗ này..... Nhiều quá!” Hưng phấn cầm tiền đếm đếm, Lý Hiểu Nhạc có chút đau lòng lấy một ít đưa tới trước mặt Quý Duy Phó nói.

“Quản lý nói là an ủi em!”

“Oa, tốt như vậy sao! Vậy em sẽ nhận không khách khí đâu.” Vừa nghe không phải là đếm sai cho cô, Lý Hiểu Nhạc vội vàng thu tay lại, đem tiền ôm vào trong ngực, một bộ dạng tham tiền. Quý Duy Phó bất đắc dĩ đẩy nhẹ trán cô.

Nắng sớm chiếu vào đôi nam nữ trong phòng, hạnh phúc đơn giản của họ lại không thể thay thế được. Từ nay hạnh phúc bắt đầu mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Phát hiện anh khác lạ

Edit: Xiaoyue

Beta: Bắp

Sau khi trở về từ câu lạc bộ Ngọc Tuyền, Quý Duy Phó và Lý Hiểu Nhạc lại lần nữa lao đầu vào học tập, hai người sắp phải thi học kỳ 2 năm học lớp 11 chuẩn bị lên lớp 12, việc học tập cũng không thoải mái đơn giản như trong tưởng tượng, nhất là những người giống như Lý Hiểu Nhạc.

Nhưng cũng may cô có một thầy giáo dạy thêm rất tốt, Quý Duy Phó có thể nắm rất chính xác vấn đề cô còn yếu, dùng phương pháp đơn giản nhất mà Lý Hiểu Nhạc có thể hiểu được giảng bài cho cô.

Vì vậy thành tích của Lý Hiểu Nhạc trong thời gian này xem như đột nhiên tăng cao. Vì thành tích tăng lên nên Bạch Liên cũng sẽ không xuất hiện quấy

rầy cuộc sống của bọn họ, Lý Hiểu Nhạc hưởng thụ thời gian vui vẻ ở cùng Quý Duy Phó.

Nhưng thực ra gần đây Lý Hiểu Nhạc có chút buồn rầu khi ở cùng Quý Duy Phó, tuyệt đối không phải cô không thích Quý Duy Phó nữa, cô thật lòng đối với Quý Duy Phó có trời đất chứng giám.

Sở dĩ buồn rầu là bởi vì gần đây Quý Duy Phó có sự thay đổi, thật ra nói là thay đổi cũng không hẳn, bởi vì Quý Duy Phó vẫn là Quý Duy Phó trước kia, đối với bất kỳ ai đều là khuôn mặt tươi cười chào đón, nhưng lúc học bù lại nghiêm khắc với cô hơn. Nhưng Lý Hiểu Nhạc vẫn không nhận ra được anh khác ở chỗ nào, cũng không biết có phải là cô nghĩ nhiều hay không nhưng cô thấy được hình như khi ở cùng Quý Duy Phó mỗi khi tay chân hai người chạm vào nhau có gì đó khác biệt, hơn nữa có đôi khi Quý Duy Phó đụng vào cô còn có thể làm cho toàn thân cô nóng lên.

Ví dụ như đôi khi cô có bài khó hỏi anh, cô vẫn nghĩ Quý Duy Phó cùng lắm là ngồi tại chỗ giảng bài, không nghĩ đến anh vậy mà lại đi ra phía sau hai tay vẩy cô vào lòng rồi mới bắt đầu giảng bài cho cô, hơi thở phun sau tai làm cô thấy ngứa ngứa không thôi, khoảng cách mặt hai người gần tới mức chỉ hơi động sẽ chạm vào nhau.

Lại ví dụ như lúc hai người cùng đi trên đường nhỏ, Quý Duy Phó sẽ cố ý để cô lao vào trong lòng anh, mặt cô vừa vịn dán trên ngực anh, nghe tiếng tim anh đập mạnh mẽ, sau đó cả thế giới đều vang tiếng tim đập ‘thình thịch’.

Hoặc là có đôi khi ăn gì miệng cô bị dính này nọ, anh sẽ rất tự nhiên nâng tay lau giúp cô, sau đó bỏ bỏ vào miệng mình.

.....

Những động tác mờ ám như thế Quý Duy Phó gần đây làm không ít, nhưng Lý Hiểu Nhạc lại hoàn toàn không tìm ra lý do anh làm vậy, vì mỗi động tác anh làm đều có lý do hợp lý, hơn nữa bộ dạng của anh vẫn luôn không biểu lộ cảm xúc như thế.

Ngược lại cô lại trở nên càng ngày càng kỳ quái, vì cô phát hiện mỗi lần chỉ cần nhìn Quý Duy Phó liền nhìn đến hàu kết lên xuống, còn có cánh tay rắn chắc, thậm chí là ngón tay thon dài của anh trong đầu liền hiện lên vài hình ảnh làm cho người ta mặt đỏ tím đập, hình ảnh này quen thuộc lại xa lạ.

Cô rõ ràng chưa từng trải qua điều đó, lại có thể xuất hiện những hình ảnh như thế thì chỉ có một khả năng, cô động tình, những hình ảnh này đều là tưởng tượng của cô.

Ý nghĩ như vậy làm cô xấu hổ không thôi, không dám đối mặt với Quý Duy Phó.

“Haizz!” Lý Hiểu Nhạc thở mạnh một hơi dài, trên mặt đầy rối rắm vội đứng lên.

“Cậu than cái gì mà than! Còn không mau đi, Quý Duy Phó nhà cậu đang chờ đó!” Thấy Lý Hiểu Nhạc tan học rồi cũng không giống bình thường xách cặp đi ra ngoài, Trịnh Hiểu Hiểu nhìn không được trêu chọc.

Vốn nghĩ Lý Hiểu Nhạc sẽ đắc ý tự khen vài câu hoặc là nói gì đó, nhưng cô lại chỉ ghé vào cửa sổ phòng học nhìn xuống dưới lầu, một bộ dáng rối rắm cắn ngón tay.

“Đang nhìn gì thế? Ngay cả nam thần nhà cậu cũng không để ý sao, hay là có mục tiêu mới nên tính vứt bỏ Quý Duy Phó?” Đẩy đẩy kính mắt trên sống mũi, Trịnh Hiểu Hiểu một bộ dáng ‘tờn nhìn thấu cậu mà’.

“Làm gì có chuyện đó, trong lòng mình chỉ có Tiểu Phó thôi.” Lý Hiểu Nhạc lời lẽ chính đáng phản bác lại lời của Trịnh Hiểu Hiểu, không cho bất kỳ ai hoài nghi tâm ý của cô đối với Quý Duy Phó thay đổi.

“Vậy cậu còn ở đây bày ra bộ dáng muốn nhưng không dám gặp cho ai xem?” Trịnh Hiểu Hiểu cười khề giễu cợt, xoay người dọn dẹp đồ đạc của mình chuẩn bị tan học.

“Đương nhiên là vì, bởi vì.....” Lý Hiểu Nhạc lời nói đến bên miệng lại không biết nên nói như thế nào. Chẳng lẽ nói cô đem Quý Duy Phó thành đối tượng mộng xuân, cho nên mới không dám đối mặt với anh?

“Lý Hiểu Nhạc, cậu có một tật xấu rất lớn cậu có biết là cái gì không?” Ngừng lại động tác trong tay, Trịnh Hiểu Hiểu khoanh tay trước ngực nhìn về mặt ngây thơ của Lý Hiểu Nhạc hỏi.

“Tật xấu lớn của mình?” Lý Hiểu Nhạc lắc đầu tỏ vẻ không biết. “Không phải vấn đề gì to tát, chỉ là cậu hay nghĩ nhiều, đôi khi chuyện rất đơn giản cậu lại luôn nghĩ điều đó phức tạp lên. Thật ra đôi khi có một số việc nghĩ theo hướng đơn giản nhất từ điểm xuất phát ngược lại càng dễ dàng tìm được đáp án.”

“Nghĩ đơn giản từ điểm xuất phát?” Lý Hiểu Nhạc đứng tại chỗ lặp lại lời Trịnh Hiểu Hiểu, trong đầu liền có ánh sáng lóe lên, Lý Hiểu Nhạc nhất thời hiểu ra.

Vui vẻ cầm lấy balo của mình, ôm Trịnh Hiểu Hiểu một cái thật chặt liền hướng về phía bóng người mà cô đã luôn tìm kiếm hai kiếp sống chạy như điên.

Đúng vậy, cô nghĩ nhiều cái gì chứ? Quý Duy Phó có hành động kỳ lạ thì thế nào, cô đem Quý Duy Phó trở thành đối tượng mộng xuân thì sao?

Quý Duy Phó có hành động thân mật đối với cô là vì anh đã chậm rãi chấp nhận cô rồi! Quý Duy Phó là người cô yêu, cô lại là một người có linh hồn trưởng thành hơn hai mươi tuổi, đem người mình yêu thành đối tượng mộng xuân cũng rất bình thường, nếu cô mơ tưởng về người khác theo lời Trịnh

Hiếu Hiếu mới là điều đáng lo lắng. Nếu bây giờ hết thấy mọi thứ đều không phát sinh cô cần gì phải ở đây tự tìm phiền não? Còn vô duyên vô cớ lãng phí thời gian ở cùng Quý Duy Phó.

Nhìn thấy bóng dáng bạn tốt nhẹ nhàng đi xa, Trịnh Hiếu Hiếu âm lòng cười. Cô không biết vì sao bạn tốt có tình cảm sâu nặng với Quý Duy Phó như vậy, cô cũng không rõ ràng sao tình yêu có thể làm cho một người thay đổi, nhưng chỉ cần bạn tốt hạnh phúc, vui vẻ, cô sẽ luôn ở bên cổ vũ cô ấy, làm hậu phương vững chắc của cô ấy.

Nhưng mà, hạnh phúc của người khác đều đã đến, còn hạnh phúc của cô đâu? Cô cũng sẽ có được hạnh phúc của cô chứ? Có lẽ đi.....

Ánh tà dương chiếu trên người Trịnh Hiếu Hiếu, kéo ra một cái bóng cô tịch thật dài.

Lý Hiếu Nhạc vui vẻ chạy đến bên cạnh Quý Duy Phó, vô cùng nghịch ngợm vỗ nhẹ vai trái một cái rồi luồn qua vỗ bên vai phải một cái, cười hi hi nhìn Quý Duy Phó.

Vừa thấy Lý Hiếu Nhạc có thái độ khác với mấy ngày trước đối mặt với anh, Quý Duy Phó liền biết nhóc con này nghĩ thông suốt rồi.

Vỗ nhẹ đầu Lý Hiếu Nhạc, Quý Duy Phó sai bước đạp xe đi phía trước. Lý Hiếu Nhạc vội vàng đạp xe đuổi kịp. Mỗi tuần thứ năm thư viện đều không mở cửa, cho nên hôm nay bọn họ sẽ học ở quán thức ăn nhanh hoặc quán cafe trong khu vực. Dù sao có thể tốn ít tiền nhất thậm chí là không tốn tiền mà còn là nơi có thể ngồi lâu thoải mái. So với thư viện yên tĩnh thì dù quán ăn nhanh và quán cafe có vẻ khá là ồn ào, nhưng lại có thể rèn luyện sự tập trung rất tốt.

Mà Lý Hiếu Nhạc trải qua thời gian được Quý Duy Phó dạy dỗ, những ngày đầu luôn không chuyên tâm hết nhìn đồng tới nhìn tây, bây giờ có thể ở nơi ồn ào này tập trung làm những đề toán khó giải nhất.

Hôm nay như thường lệ hai người vào quán đồ ăn nhanh ngồi trong một góc khuất, gọi một chút đồ ăn nhanh đơn giản, ăn xong liền tự học bài của mình.

Nhưng hôm nay làm bài tập có vẻ không thể im lặng hoàn thành. Bởi vì giữa chừng có hai thanh niên tóc nhuộm vàng đáng vẻ lưu manh, ngồi xuống cùng bàn với bọn họ. Rõ ràng trong quán ăn nhanh còn có bàn trống khác. Quá đáng hơn chính là người trẻ hơn trong hai người hút thuốc liền hướng Lý Hiếu Nhạc nhà khói trong miệng ra.

Miệng thổi cùng với mùi khói thuốc khó chịu thực làm người khác giận sôi. Lý Hiếu Nhạc che mặt ho nhẹ vài tiếng, ngồi rụt về phía trong tường. Vậy mà người trẻ tuổi kia lại cũng lui vào theo Lý Hiếu Nhạc, ánh mắt si mê của người khách kia làm Lý Hiếu Nhạc cực kì không thoải mái.

Quý Duy Phó ngồi đối diện Lý Hiếu Nhạc nguy hiểm nheo mắt nhìn về phía người trẻ tuổi, ánh mắt càng ngày càng lạnh. Người trẻ tuổi còn lại không thức thời khiêu khích nói. “Tiểu tử thôi, nhìn cái gì vậy, cẩn thận tao đánh mày đó.” Nói xong người trẻ tuổi liền giơ nắm đấm hướng đầu Quý Duy Phó đánh tới.

Không nghĩ mới đánh được một nửa đường liền bị chặn lại. Quý Duy Phó nhìn thân thể có vẻ gầy yếu, thực sự lại ẩn chứa sức lực cực lớn. Chỉ thấy mặt anh không đổi sắc, sức lực trên tay không ngừng tăng lên, thanh niên kia vốn còn vẻ mặt khinh miệt giờ phút này mặt bắt đầu chậm rãi vặn vẹo, trên trán cũng phủ một lớp mồ hôi mỏng.

Đàn em đi vào cùng với người trẻ tuổi này nhìn đại ca bị đánh, nghĩ muốn ra tay, lại bị Quý Duy Phó bắn ánh mắt lạnh như băng qua làm hắn ta sợ tới mức cứng ngắc tại chỗ.

Không vì sao cả, thật sự là bộ dạng của Quý Duy Phó quá mức khủng bố.

Nhưng tên đàn em sau khi phản ứng lại thấy mình bị một thằng nhóc dọa như vậy thật sự quá mất mặt liền gào lên, hướng Quý Duy Phó vung nắm đấm đánh tới.

Chỉ thấy Quý Duy Phó nắm cổ tay tên đại ca nhẹ nhàng ném sang một bên, hắn ta giống như rác rưởi ngã đập trên tường sau đó trượt xuống.

Quý Duy Phó vô cùng chuẩn xác nâng chân, khi nắm tay tên đàn em cách ‘tiểu đệ’ anh mấy cm liền đạp hắn bay ra ngoài. Công phu trong nháy mắt đã giải quyết hai tên lưu manh. Mà suốt cả quá trình quán thức ăn nhanh đều không bị thiệt hại gì.

Xử lý xong hai tên đó Quý Duy Phó mới đến ngồi xuống bên cạnh Lý Hiếu Nhạc, gõ nhẹ mặt bàn đem Lý Hiếu Nhạc hai mắt đã biến thành hình trái tim gọi hồn về, ý bảo cô tiếp tục giải bài.

Bộ dáng can bản là hoàn toàn không bị khúc nhạc đệm vừa xong ảnh hưởng chút nào, vì thật sự là rất không đáng nhắc tới.

Quản lý thức ăn nhanh đích thân tiến đến giải thích với hai người, tỏ ý đồ ăn hai người họ vừa ăn hôm nay không tính tiền, xem như là an ủi bồi thường cho hai người. Dù sao chuyện vừa xong cũng là do quán mình quản lý không tốt.

Nhận lời xin lỗi của quản lý, hai người im lặng. Nhưng Lý Hiếu Nhạc không có tâm trạng làm đề nữa. Trong lòng nổi lên không biết bao nhiêu sự nghi ngờ, lôi kéo Quý Duy Phó phản kích hỏi không ngừng.

Cô quen anh hai kiếp sao không biết anh có bản lĩnh lợi hại như thế chứ.

Quý Duy Phó cười không nói, làm cho sự tò mò trong lòng Lý Hiếu Nhạc càng dâng cao. Cuối cùng vì muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình đồng ý gạt

đồng phục cho Quý Duy Phó một tháng, lúc này mới đổi được đáp án.

Chân tướng chỉ có một, người nào đó quay qua nói “Học từ nhỏ!”

Đây là.....Cô bị lừa đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Buổi hẹn hò xúi quẩy!

Edit: Xiaoyue

Beta: Bắp

Dùng một tháng giặt quần áo để đổi lấy đáp án như vậy, lần đầu tiên từ khi Lý Hiểu Nhạc sống lại đến giờ cảm thấy mình ngốc muốn chết. Chung quy cô cho rằng, cô ít nhất cũng sống hai mươi mấy năm, tuyệt đối có thể hô mưa gọi gió trước mặt mấy đứa nhóc kia, có thể đùa bọn chúng dễ như trở bàn tay. Nhưng không biết tại sao mỗi lần ở trước mặt Quý Duy Phó cô lại thấy bản thân thật kém cỏi, có cảm giác như bị dất mũi vậy.

Tình tiết này có chút không đúng lắm, anh dù thông minh nhưng cũng mới mười bảy tuổi thôi, cô lớn hơn anh những mười tuổi cơ mà. Thế này thật sự rất mất mặt. Cân nhắc một lúc, Lý Hiểu Nhạc quyết định nhất định phải cứu vãn tình thế này.

Không thể để một tháng giặt quần áo trở nên vô ích, dù sao cũng phải hẹn hò một lần coi như lấy lại vốn.

Hơn nữa hai người từ trước đến giờ còn chưa có chính thức hẹn hò lần nào. Lý Hiểu Nhạc tự động bỏ qua tiết thanh minh lần trước, vì lúc đó thật sự là quá nhiều bóng đèn.

“Muốn em giặt quần áo cho anh không phải là không được, nhưng anh không thấy bốn chữ kia dùng một tháng giặt quần áo miễn phí để đổi thì quá lời sao?” Lý Hiểu Nhạc gấp sách vở lại, làm tư thế chuẩn bị đàm phán.

“Lời? Sẽ không, đây là đánh cược.” Quý Duy Phó cười như không cười nhìn Lý Hiểu Nhạc trước mặt, ý nói rõ ràng anh đã quang minh chính đại thắng cược. Bộ dạng kia, thật khiến người khác nhìn thấy liền muốn nổi trận lôi đình.

Lý Hiểu Nhạc biết lúc này muốn Quý Duy Phó buông ra là không thể nào, mất cô đảo một vòng, rõ ràng là có ý xấu.

“Em mặc kệ, thiên hạ không có bữa ăn nào là miễn phí, muốn em giặt quần áo cho anh cũng không phải không thể, nhưng cuối tuần anh phải đi xem phim với em.” Lý Hiểu Nhạc dứt khoát phóng đại lên, chỉ cần có thể đạt được mục đích của cô, ai quan tâm quá trình ra sao chứ?

Thấy Lý Hiểu Nhạc hơi chu cái miệng nhỏ, làm một bộ dạng tuyệt đối sẽ không nhượng bộ, Quý Duy Phó xấu xa cảm thấy vô cùng vui vẻ.

“Vậy phải giặt thêm nửa tháng nữa!” Quý Duy Phó làm bộ như ban ơn, cau mày giống như không tình nguyện nói.

“Làm sao lại có thể như thế, một tháng là một tháng.” Lý Hiểu Nhạc vùng tay lên, tuyệt đối không nhượng bộ.

“Thế thì bỏ đi, dù sao tôi cũng không muốn xem phim.” Quý Duy Phó cũng không miễn cưỡng, mở sách ra tiếp tục chăm chỉ học.

“Không được không được, thêm nửa tháng thì thêm nửa tháng.” Vừa nghe anh không đồng ý, Lý Hiểu Nhạc vội nhào lên đè sách vở của Quý Duy Phó lại, vẻ mặt lấy lòng nói. Bộ dạng a dua kia, làm gì còn tí nào khí thế không chịu nhượng bộ mới rồi.

“Nếu vậy..... Em đã nhiệt tình mời như thế, tôi sẽ cố gắng sắp xếp đi xem phim cùng em!” Cho dù trong lòng đã sớm cười lớn, trên mặt lại vẫn bày ra bộ dạng miễn cưỡng như cũ.

Mặc dù cảm giác cô đàm phán vẫn nhận phần thua về mình, nhưng Lý Hiểu Nhạc lại có tâm trạng như người đại thắng. Vì sao ư? Vì cuối cùng cô cũng có thể hẹn hò với Quý Duy Phó rồi.

Cô quyết định ngày mai nhất định phải chọn bộ phim tình cảm lãng mạn để làm chất xúc tác cho cô và Quý Duy Phó. Nếu xúc tác thành công.... Nói không chừng..... Khả khả.....

Sáng sớm chủ nhật, Lý Hiểu Nhạc đã sớm trang điểm xong xuôi, tinh thần sáng lạn đến điểm hẹn chờ Quý Duy Phó.

Hôm nay Lý Hiểu Nhạc mặc đầm màu vàng, bên ngoài là áo khoác trắng nhỏ, dưới chân mang đôi giày hơi cao gót, kết hợp với trang sức thanh nhã, hơn nữa trên mặt tràn ngập vui cười, cả người đều thấy hơi thở thanh xuân ngập tràn. Cô lẳng lặng đứng đó làm người đi đường không nhìn được quay đầu lại nhìn không ngừng.

Nhận được ánh mắt người đi đường làm Lý Hiểu Nhạc càng có lòng tin cô phối hợp quần áo vô cùng hợp với bản thân mình. Cô chọn cách ăn mặc không quá cầu kì, đơn giản tự nhiên lại tràn ngập sức sống tuổi trẻ, chắc chắn là có thể làm nổi bật bản thân.

Quả nhiên, khi Quý Duy Phó đứng trước mặt cô, Lý Hiểu Nhạc thấy được sự kinh ngạc trong mắt anh, tuy rất nhanh nhưng không thể giấu được người vẫn luôn để ý biểu cảm thay đổi của anh.

“Em có nơi nào muốn đi sao?” Vừa đi Quý Duy Phó vừa hỏi Lý Hiểu Nhạc bên cạnh.

Hôm nay Quý Duy Phó mặc cũng rất đơn giản, áo sơ mi màu vàng, quần trắng kết hợp với đôi giày cùng màu, sạch sẽ sáng sủa. Hơn nữa quần áo lại thân kỳ phù hợp với bộ đồ Lý Hiểu Nhạc đang mặc, người đi đường nhìn thấy còn tưởng hai người đang mặc đồ đôi.

Sự thần giao cách cảm nhỏ này làm trong lòng Lý Hiểu Nhạc không khỏi ngọt ngào, lập tức cười nói: “Dạ, chúng ta theo đường dành cho người đi bộ đến quảng trường Vạn Tượng đi, rạp phim ở đó xem cũng được lắm”

Vì quảng trường Vạn Tượng cách họ cũng không xa, nên hai người quyết định đi bộ qua. Mặc dù Quý Duy Phó cho rằng con gái mang giày cao gót đi bộ nhiều như vậy thì không ổn lắm, Lý Hiểu Nhạc lại kiên quyết cam đoan cô không sao hết, chạy đi chỗ nào cũng được hết. Chủ yếu là cô tuyệt đối không muốn giảm bớt một chút cơ hội ở bên Quý Duy Phó nào cả.

Hai người cùng đi qua con đường bình thường ồn ào huyên náo nhưng lúc này lại yên tĩnh. Cho dù không nói với nhau lời nào nhưng trong lòng hai người đều cảm thấy vô cùng tốt đẹp.

“Các người buông tôi ra! Buông ra, cứu tôi với.....” Đột nhiên có tiếng khóc nức nở cùng với tiếng gọi ầm ĩ khiến cho Lý Hiểu Nhạc và Quý Duy Phó chú ý, hai người dừng lại nhìn theo hướng có tiếng gọi.

“Cô kêu đi, kêu nữa đi, ở chỗ này cô kêu tới vỡ họng cũng sẽ chẳng có ai tới cứu cô đâu! Hà hà..... Cô nên ngoan ngoãn nghe theo lời tôi thì hơn!” Một tiếng nói đáng khinh vang lên ngay sau đó, nếu bây giờ hai người còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đúng là kẻ ngốc.

Lý Hiểu Nhạc không khỏi nhớ đến lúc ở ‘CLB Ngọc Tuyền’ cô gặp phải tình huống này, khi đó tâm trạng tuyệt vọng tới mức nào cô luôn không thể quên được, cô nghĩ nữ sinh kia nhất định cũng hy vọng có người tới cứu mình. Lý Hiểu Nhạc hai tay gắt gao nắm chặt, không nói lời nào liền chạy đến hướng nữ sinh kia.

Cách càng gần tiếng khóc của nữ sinh càng rõ ràng, ở chỗ sâu nhất của con đường, Lý Hiểu Nhạc rốt cuộc thấy được nữ sinh bị đặt trên tường đang giãy dụa khóc lóc, mà áp trên người cô là một người đàn ông to lớn đang giữ tròn, đứng quanh bọn họ còn có ba người đàn ông nữa, mấy người đó cũng đang nhìn nữ sinh với ánh mắt đầy sự dâm uế.

Lý Hiểu Nhạc thấp giọng chửi ‘cầm thú’. Nhặt một tảng đá nhỏ trên mặt đất ném về phía tên đầu heo kia. Mà Quý Duy Phó sau khi đi một đoạn không thấy Lý Hiểu Nhạc theo sau, lúc này mới đuổi theo Lý Hiểu Nhạc tới đã không kịp ngăn động tác của cô.

Tảng đá chính xác mười phần trúng đầu tên đàn ông cầm thú, ngay lập tức làm hắn máu chảy đầm đìa. Biến cố đột nhiên xảy ra làm mấy người trong ngõ sâu nhất thời không kịp phản ứng. Mãi cho đến khi nữ sinh bị sầm sỡ nhìn rõ đang xảy ra chuyện gì, thừa dịp ‘tên cầm thú’ ôm đầu ngã xuống liền nhanh chân run rẩy chạy trốn, lúc này bọn chúng mới phản ứng lại.

Ba người đàn ông vốn đang đứng trông chừng bên cạnh vội tiến lên đỡ tên cầm thú kia dậy, sau khi xác nhận vết thương không bị trúng điểm chí mạng, lại thấy Quý Duy Phó đang kéo Lý Hiểu Nhạc chạy trốn, liền kêu gào hướng về phía hai người chạy mà đuổi theo.

“Đứng lại, đừng chạy!”

“Đứng lại.....”

Mấy người phía sau vừa đuổi theo vừa kêu to, còn Lý Hiểu Nhạc được Quý Duy Phó dắt theo không ngừng chạy trên đường lớn. Hôm nay vì muốn bản thân xinh đẹp, Lý Hiểu Nhạc mang giày cao gót, tuy chỉ cao ba phân, nhưng lúc này cũng vô cùng không tiện cho việc chạy bộ. Chỉ một lát sau thể lực cô đã cạn kiệt, lại thêm đôi giày không phù hợp, tốc độ của hai người dần chậm lại, rất nhanh sẽ bị đuổi kịp.

“Tiểu Phó, làm sao bây giờ, sắp..... sắp bị đuổi kịp mất rồi!” Lý Hiểu Nhạc quay đầu lại nhìn mấy người đang đuổi như điên, cô sốt ruột hô lớn.

Vì sao chứ, vì sao buổi hẹn hò của cô lại khó khăn như thế chứ, cô chẳng qua là muốn có không khí lãng mạn thôi mà. Lý Hiểu Nhạc chạy như điên nhưng trong lòng không ngừng hò hét.

Mà Quý Duy Phó chạy phía trước hoàn toàn không trả lời cô, anh đang quan sát hoàn cảnh xung quanh xem có chỗ nào để bọn họ có thể trốn không. Nhìn tình huống hiện tại khả năng hai người bị đuổi kịp là rất cao, đến lúc đó hậu quả thật sự là không lường được.

Quý Duy Phó dẫn theo Lý Hiểu Nhạc nhanh chóng quẹo qua một khúc cua, vào lúc này có một khách sạn đặc biệt hấp dẫn sự chú ý của anh. Đây là một khách sạn có chút khác biệt, bên trong ai muốn gì có đó, nhưng đó không phải trọng điểm, trọng điểm là khách sạn này không sử dụng hình thức ghi tên khách hàng rồi mới giao phòng. Khách hàng có thể chọn phòng trước, trực tiếp vào phòng, sau khi khách hàng vào phòng hệ thống trên cửa sẽ tự động đăng ký cho họ, khi muốn ra ngoài cần phải trả tiền thì người bên trong mới được đi ra.

Cho nên khách sạn bỏ qua phần đăng kí phiền phức như thế này hiện tại là thích hợp nhất với Quý Duy Phó đang muốn tìm chỗ ẩn trốn. Đồng người qua

lại, nhân viên hỗn loạn, đi vào trong đó sẽ dễ dàng ẩn nấp.

Quý Duy Phó dẫn Lý Hiểu Nhạc không nói lời nào đi vào khách sạn, tùy ý mở ra một phòng liền vào trong. Khi cánh cửa kia đóng lại hai người mới ngồi bệt xuống đất thở hổn hển.

Hai người hôm nay ít nhất cũng đã chạy qua năm con phố. Thật là so với chạy trong tiết học thể dục còn tàn khốc hơn nhiều.

Mà hai tên kia đã đuổi theo hai người suốt năm con phố, sau khi mất dấu, tìm kiếm xung quanh một vòng xác định không tìm được người, lúc này mới không cam lòng trở về, chuẩn bị đón nhận lửa giận từ đại ca.

Lúc này Quý Duy Phó và Lý Hiểu Nhạc mới coi như thoát nạn.

Bình ổn hơi thở một lúc, Lý Hiểu Nhạc muốn tháo giày cao gót ném ra ngoài, hiện tại chân cô đau muốn chết, hình như là trầy da rồi.

Lý Hiểu Nhạc khẽ cắn môi nhắm mắt nhanh chóng cởi giày cao gót ra, hiện tại gót chân cô đã trầy da hết, thậm chí còn có thể thấy cả tơ máu. Vừa dùng tay đụng nhẹ một chút liền bị mở hơi trên tay làm cho đau đến nhe răng nhếch miệng.

Quý Duy Phó ở bên cạnh gạt cái tay còn muốn đụng vào chỗ bị thương trên chân mình của Lý Hiểu Nhạc ra. Sắc mặt anh khó coi nhìn Lý Hiểu Nhạc. "Trên tay đầu cũng là vi khuẩn. Đừng chạm lung tung." Nói xong, đứng dậy rửa sạch tay, sau đó trở lại nhẹ nhàng chân Lý Hiểu Nhạc lên quan sát một chút.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Lăn chạy nạn đáng nhớ

Edit: Xiaoyue

Beta: Bắp

"Trầy da rồi, chờ một chút nữa tôi khử trùng giúp em, nhưng sau này nên nhớ tốt nhất là không nên đi những loại giày da cứng như thế này." Buồng chân Lý Hiểu Nhạc xuống Quý Duy Phó khẽ nhắc nhở.

"Giày da hôm nay là em mang lần đầu đó, bình thường đi học em đâu có mang!" Lý Hiểu Nhạc hơi buồn bực nói, vốn muốn thật xinh đẹp để đi hẹn hò, vậy mà không ngờ lại thành thứ phiền toái.

Quý Duy Phó nhìn xung quanh đánh giá hoàn cảnh chỗ bọn họ đang ở, vừa rồi vì phải tránh mấy kẻ kia đuổi theo. Cho nên việc mượn phòng rồi mới đăng kí không nghĩ nhiều liền lôi Lý Hiểu Nhạc vọt vào.

Bây giờ an toàn mới có tâm trạng cẩn thận quan sát không gian xung quanh.

Bố trí ánh sáng trong gian phòng này có hơi tối, nếu không bật đèn thì chỉ có thể thấy ở gần góc tường bên cạnh có đặt mấy cái giá lớn, không biết dùng để làm gì. Nhưng bật đèn lên liền thấy được các loại công cụ đầy màu sắc trên đó, không khó để đoán được những thứ này..... để dùng vào mục đích gì.

Hiển nhiên đây là một gian phòng SM, trên giá đặt các loại dụng cụ như roi da nhỏ, các công cụ bằng da, thật đúng với câu 'chỉ có thứ bạn không biết chứ không phải nó không tồn tại'.

Giữa phòng còn có một cái trông giống như xà đơn, phía trên còn treo mấy cái còng tay, hẳn là thuận lợi cho việc treo người lên đây.

"A? Đây là cái gì thế?"

Trên giá trước mặt có để hai cái kẹp có hình dáng kì lạ, Lý Hiểu Nhạc cầm lên khoa tay múa chân nửa ngày cười hi hi kẹp lên người Quý Duy Phó.

"Cái này cũng không phải cái kẹp bình thường....." Quý Duy Phó bắt lại tay Lý Hiểu Nhạc, nhử mi nhìn cái kẹp trong tay Lý Hiểu Nhạc, khóe miệng cười như không cười.

"Là sao?" Lý Hiểu Nhạc chớp mắt nghi hoặc nhìn Quý Duy Phó, không rõ cái kẹp này có gì không bình thường.

"Thì là..... Em hẳn là biết SM chứ!" Quý Duy Phó lấy cái kẹp trong tay Lý Hiểu Nhạc, để trong tay vận độ chặt lỏng.

"A....." Lý Hiểu Nhạc nhanh chóng lui từng bước về sau, nhìn cái giá trước mặt lần nữa, lúc này mới thấy rõ trên đó để cái gì, những đồ vật đó không khác đồ dùng bình thường cho lắm nhưng một số thứ không có.

Nhìn thấy đồ đạc trong phòng thậm chí còn có cả dụng cụ biến thái, Lý Hiểu Nhạc khó khăn nuốt nước miếng, không nhìn được nghĩ thật sự những người bị mấy thứ này gây vô không những không khó chịu mà còn thấy thoải mái sao?

“VẬY TIỂU PHÓ, ANH HẸN LÀ KHÔNG ĐAM MÊ MẶT NÀY CHỨ!” Mặc dù thấy có lỗi, nhưng vì ‘cuộc sống hòa hợp’ sau này của hai người, Lý Hiểu Nhạc thấy cô cần tìm hiểu rõ ràng trước. Nếu anh nói thích..... cô cũng không phải không thể phối hợp! Khụ khụ.....

“Cái này à, ai biết được?” Vuốt cằm, ánh mắt Quý Duy Phó sâu thẳm nhìn Lý Hiểu Nhạc nói.

Sau đó trong ánh mắt kinh hoàng nhìn chăm chú vào giá treo đầy các loại công cụ của Lý Hiểu Nhạc. Tay anh ở trên những đồ vật đó tìm một vòng, các loại dụng cụ trong lúc đó va chạm vào nhau, phát ra âm thanh vô cùng dễ nghe nhưng lại làm ai đó dựng hết tóc gáy.

Ngay lúc Lý Hiểu Nhạc nghĩ Quý Duy Phó chẳng qua chỉ liếc mắt một cái sẽ trở về như ban đầu, đã thấy Quý Duy Phó cầm một vật như thất lưng lên thưởng thức, trên mặt mang nét tà mị nhìn Lý Hiểu Nhạc cười cười

Nhưng Lý Hiểu Nhạc bây giờ sẽ không ngây thơ nghĩ cái này thật chỉ đơn giản là cái thất lưng nữa.

Lý Hiểu Nhạc gian nan nuốt nước miếng, mở to ánh mắt tò mò nhìn Quý Duy Phó trông đợi anh giải đáp.

Quý Duy Phó làm một động tác quán quanh cổ, hài lòng nhìn Lý Hiểu Nhạc hoảng sợ há hốc miệng, liền cười để thứ đồ này trở lại trên giá.

Nghe tiếng người nào đó phía sau thở phào nhẹ nhõm, Quý Duy Phó cười giảo hoạt, cầm lấy một đồ vật khác đi về phía Lý Hiểu Nhạc.

Thấy Quý Duy Phó để cái thất lưng lại trên giá, Lý Hiểu Nhạc nhẹ nhõm thở ra một hơi cho là người đàn ông tao nhã trước đây sắp trở lại rồi, đã thấy Quý Duy Phó vậy mà lại cầm một cây roi da nhỏ đi về phía mình. Bước đi vững vàng, bước trên tấm thảm thật dày trên sàn nhà thê nhưng phát ra tiếng ‘thùng thùng’, mỗi bước đi đều giống như nhịp tim của Lý Hiểu Nhạc.

Roi da trong tay vỗ xuống đất ‘bộp bộp bộp’, vừa lòng nhìn Lý Hiểu Nhạc vì động tác này mà trừng lớn mắt.

“YÊN TÂM ĐI, ROI NÀY ĐÁNH VÀO NGƯỜI SẼ KHÔNG QUÁ ĐAU ĐAU, ANH SẼ THẬT..... NHẸ NHÀNG!” Cả người Quý Duy Phó dán bên tai Lý Hiểu Nhạc thấp giọng nói. Đầu lưỡi trên vành tai Lý Hiểu Nhạc khẽ liếm một vòng. Cơ thể Lý Hiểu Nhạc lập tức căng thẳng.

“TIỂU, TIỂU PHÓ.....” Lý Hiểu Nhạc run rẩy thấp giọng kêu tên Quý Duy Phó.

“NGOAN, NHẮM MẮT LẠI.....” Đem Lý Hiểu Nhạc đẩy ngã trên giường, Quý Duy Phó đứng ở mép giường thấp giọng dụ dỗ.

Lý Hiểu Nhạc có chút thẹn thùng cắn môi nhìn Quý Duy Phó, tuy rằng trong lòng đối với phương thức kịch liệt này có hơi ngoài khả năng tiếp nhận một chút. Nhưng nếu Quý Duy Phó thích thì cô hy sinh một chút cũng đâu có sao? Lý Hiểu Nhạc nghe theo Quý Duy Phó hướng dẫn chậm rãi nhắm mắt lại.

Thân thể run rẩy lộ ra sự sợ hãi của cô, nhưng hành động cắn chặt môi lại công khai thể hiện quyết tâm của cô. Thấy Lý Hiểu Nhạc như thế ánh mắt Quý Duy Phó không khỏi mềm mại hơn.

Luôn là như thế, cô gái ngốc nghếch này luôn dùng phương pháp này đến yêu anh, mặc kệ đúng sai luôn theo ý anh, còn cái mà cô yêu thích lại vĩnh viễn luôn xếp sau ba chữ ‘Quý Duy Phó’ này. Yêu như vậy ở trong mắt người khác có lẽ sẽ cảm thấy quá mù quáng, nhưng ở trong mắt Quý Duy Phó lại càng làm trái tim anh mềm mại hơn.

Anh làm sao có thể nhẫn tâm làm tổn thương cô gái ngốc nghếch luôn dùng phương pháp vụng về của mình để yêu anh như vậy chứ? Quý Duy Phó nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đang run rẩy của Lý Hiểu Nhạc. Chỉ nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, dù nhanh nhưng đủ làm cho người ta thấy được sự ôn nhu vô hạn.

“ĐỒ NGỐC NÀY, TÔI LÀM SAO CÓ THỂ THÍCH MẤY CHUYỆN KÌ QUÁI NÀY CHỨ!” Quý Duy Phó sùng nịch nói, nâng tay điểm trên trán Lý Hiểu Nhạc một cái.

“Ồ?” Lý Hiểu Nhạc có chút u mê nhìn ánh mắt ôn nhu của Quý Duy Phó đang nằm nghiêng bên cạnh, hai mắt mờ mịt mang theo sự nghi ngờ.

“CHẠY NHIỀU NHƯ THẾ CHẮC EM MỆT RỒI, NÀM NGHỈ MỘT CHÚT ĐI!” Quý Duy Phó nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt Lý Hiểu Nhạc nói.

Lý Hiểu Nhạc nhẹ xoa xoa môi vừa bị Quý Duy Phó hôn, miệng nở một nụ cười sáng lạn tươi như hoa. Thẹn thùng bụm mặt không dám nhìn Quý Duy Phó, nụ hôn nhẹ nhàng như thế này thật sự càng làm cho người ta động lòng.

“A NÀY! TIỂU PHÓ.....” Thật vất vả bình ổn tâm trạng kích động của mình, Lý Hiểu Nhạc nhích nhích người về phía Quý Duy Phó.

Quý Duy Phó giống như đang ngủ, không đáp lại Lý Hiểu Nhạc.

Khuỷu tay chống trên giường nâng người dậy, Lý Hiểu Nhạc từ trên cao chuyên chú ngắm nhìn bộ dạng nhắm mắt của Quý Duy Phó, đây là lần đầu tiên cô nhìn khuôn mặt đang ngủ của anh gần như vậy.

Làn da trắng nõn nhẵn nhụi, so với con gái chính gốc như cô chỉ có hơn chứ không kém. Long mi thật dài phủ xuống thành cái bóng nhỏ trên mặt, đôi môi khẽ gọi khép mở tỏa ra khí nóng, sóng mũi thẳng tắp, yết hầu gọi cảm trượt lên xuống, bộ ngực rắn chắc cùng với cánh tay khỏe mạnh.

Ngón tay Lý Hiểu Nhạc theo tầm mắt của mình xẹt qua mỗi nơi một chút, dẫn đến người đang giả bộ trong lòng ngứa ngáy. Nghĩ Quý Duy Phó có thể thật sự đang ngủ, Lý Hiểu Nhạc lặng lẽ nhào lên trên người anh, ở trên môi anh ấn xuống một nụ hôn. “Đây là trả lại anh vừa rồi hôn em, em cũng không thích nợ người ta cái gì đâu.”

Khẽ làm bầm lâu bầu, mặt Lý Hiểu Nhạc càng ngày càng đỏ. Loại chuyện vụng trộm thế này thật ngượng ngùng.

“Lý Hiểu Nhạc, em xác định muốn đùa với lửa sao?” Giọng nói trầm thấp của Quý Duy Phó chậm rãi vang lên, từ từ mở mắt ra, con ngươi trầm tĩnh tối tăm như có đám lửa đang nhảy nhót.

“Ôi.... anh... anh không phải ngủ sao?” Hôn trộm bị bắt được, Lý Hiểu Nhạc hơi bối rồi lắp bắp hỏi.

“Ngủ, để cho em tiếp tục hôn trộm tôi?” Quý Duy Phó nhủ mi hỏi lại.

“Làm gì có, em chỉ trả lại cái hôn nãy anh hôn em.....”

“A..... ha..... a..... Bảo bối, anh thật lớn! Ha.... a... a.....” Một tiếng hét chói tai nhưng cũng nhấp nhô thoải mái đột nhiên truyền đến đánh gãy lời nói tiếp theo của Lý Hiểu Nhạc. Cùng với Quý Duy Phó, hai người mặt đều đỏ lên.

“Ôi.... a.....! Nhanh lên một chút.... Nhanh nữa lên!....A..... a.....ha.....!” Phòng bên cạnh liên tục truyền đến tiếng hét chói tai cùng với tiếng ‘bach bach’ kỳ lạ, không khó tưởng tượng phòng bên cạnh đang diễn ra cảnh tượng gì.

Âm thanh bên tai không thể không nghe, hai người đang nằm trên giường đồng loạt ngồi dậy, sắc mặt cùng có chút xấu hổ.

Quý Duy Phó vì vừa rồi đùa giỡn Lý Hiểu Nhạc nên trong lòng đã tích tụ một đám lửa, vốn muốn ở trên giường nằm yên một chút đến khi bản thân bình tĩnh lại. Không ngờ cô nhóc Lý Hiểu Nhạc này còn dùng ánh mắt quấy rầy mình, phòng bên cạnh lại truyền đến những âm thanh thế kia..... Khí nóng thật vất vả nhìn xuống giờ lại có xu thế bốc lên trở lại.

Mà Lý Hiểu Nhạc giờ phút này cũng tràn ngập ảo não, nhìn lên bị phát hiện cũng thôi đi. Càng có vấn đề chính là nghe âm thanh then thùng của người khác bên phòng cách vách truyền tới, thân thể của anh lại bắt đầu bùng lửa lên rồi, và làm cho cô buồn rầu nhất chính là trong đầu cô thể nhưng lại bắt đầu xuất hiện một vài hình ảnh.

Hình ảnh này so với trước đây càng rõ ràng hơn, cô thấy rõ được mặt của người đàn ông kia, đúng là Quý Duy Phó.

Chỉ thấy Quý Duy Phó ở trên cơ thể quần áo không đủ che thân của cô hôn lên từng tấc da thịt, mà hai tay cô gắt gao ôm lấy đầu anh đang chôn ở trước ngực mình, miệng còn phát âm thanh xấu hổ như tiếng người phụ nữ phòng bên truyền đến.

Lý Hiểu Nhạc hung hăng vỗ vỗ đầu mình, hy vọng có thể bỏ những hình ảnh này ra khỏi đầu. Cô không muốn bản thân biến thành người đàn bà không biết thẹn như thế, rõ ràng chưa từng xảy ra chuyện như hình ảnh cô nhìn thấy kia.

Như vậy làm cô cảm thấy rất xấu hổ.

Dường như thấy được Lý Hiểu Nhạc khác thường, Quý Duy Phó lúc này đã bình ổn tốt bản thân đứng dậy đi đến bên cạnh cô, dò hỏi “Em làm sao thế? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Đối diện với Quý Duy Phó đột nhiên tới gần, Lý Hiểu Nhạc như con thỏ bị dọa sợ, hét lớn một tiếng liền không ngừng lùi về sau, hai tay che trước ngực, cự tuyệt nói. “Đừng đến gần em, vĩnh viễn đừng đến gần em”

Quý Duy Phó nhủ mảy mòi nhìn Lý Hiểu Nhạc coi anh như nước lửa và mãnh thú mà cự tuyệt, hơi dừng bước lại.

Nhưng không nghĩ tới mỗi bước anh tới gần Lý Hiểu Nhạc liền lui về phía sau một bước. Sự cự tuyệt rõ ràng này làm Quý Duy Phó cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Cô ấy..... Làm sao có thể cự tuyệt anh chứ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Ngoài tình yêu ra không còn cái gì có thể cho anh

Edit: Xiaoyue

Beta: Bắp

“Anh trước hết không cần tới gần em, như vậy em sẽ trở nên rất kì lạ!” Ôm cơ thể của mình, Lý Hiểu Nhạc xấu hổ đem mặt chôn trong khuỷu tay.

Nghe được lời Lý Hiểu Nhạc thì âm u trong mắt Quý Duy Phó mới rút đi, cẩn thận đánh giá Lý Hiểu Nhạc thì thấy sắc mặt cô ửng hồng, hô hấp dồn dập, đúng là bộ dạng động tình.

Lúc này Quý Duy Phó làm sao lại không hiểu mới rồi vì sao Lý Hiểu Nhạc lại cự tuyệt, lúc này anh cũng không có ý định tiến thêm về phía trước, anh không muốn đùa với lửa. Anh sẽ cho Lý Hiểu Nhạc lần đầu tiên thật tốt, không phải trên chiếc giường có biết bao nhiêu người từng nằm qua như thế này, để cho người cách vách nghe thấy tiếng của cô khi lên đỉnh.

Hai người cứ như vậy đứng tại chỗ, ai cũng không cử động, mãi cho tới lúc Lý Hiểu Nhạc bình ổn cảm xúc.

Lý Hiểu Nhạc thở phào một hơi, rốt cục cũng vượt qua, có chút mệt là ngồi dựa vào tường, như cũ vẫn không dám ngẩng đầu nhìn Quý Duy Phó. Vừa rồi lúc cảm xúc không ổn định kia cô theo bản năng ngăn cản Quý Duy Phó tới gần, hoàn toàn không nghĩ đến việc Quý Duy Phó khi biết được tình trạng của cô sẽ nghĩ cô như thế nào. Bây giờ sau khi hoàn toàn tỉnh táo lại, chỉ hận bản thân tự chủ quá kém.

“Quý.....”

“Chúng ta đi thôi, những người đó hẳn là đi rồi.” Ngay khi Lý Hiểu Nhạc vừa mở miệng, Quý Duy Phó đã nói trước.

Quý Duy Phó giống như không có việc gì dẫn Lý Hiểu Nhạc rời khỏi khách sạn, về mặt anh thân nhiên như không phải vừa dẫn con gái vào khách sạn mà là đi vào quán rượu cao cấp, cho dù là trùng hợp gặp Lâm Khải Hiền gần đó nhìn thấy cũng vẫn mặt không đổi sắc.

“Ôi dà, tam ca của chúng ta rốt cục giống người đàn ông bình thường rồi, thật đáng mừng quá!” Lâm Khải Hiền ôm bả vai Quý Duy Phó, ánh mắt không ngừng đảo qua đảo lại về mặt xấu hổ của Lý Hiểu Nhạc và Quý Duy Phó.

“Không, không phải, không phải như anh đang nghĩ đâu!” Lý Hiểu Nhạc xua tay phủ nhận. Sốt ruột nhìn về phía Quý Duy Phó hy vọng anh có thể giải thích một chút, cô biết rõ sức chiến đấu của cô tuyệt đối không phải là đối thủ của Lâm Khải Hiền.

“Lâm Khải Hiền, cậu gần đây nhàn rồi quá phải không, vậy mà có thời gian lượn lờ trên đường.” Nhìn thoáng qua mỹ nữ ngực to vừa mới bước xuống khỏi xe hơi thể thao thời thượng của Lâm Khải Hiền, Quý Duy Phó nhún mi nói.

“Ày dà, Tam ca, tiểu đệ khó có khi tranh thủ được lúc rảnh rỗi nên chạy đến đây tán gái, anh cũng không thể làm hỏng chuyện tốt của em chứ!” Lâm Khải Hiền làm sao lại không nghe ra ý tứ uy hiếp trong lời của Quý Duy Phó, vội vàng chân chó lấy lòng nói. “Nể không thì thế này đi, cơm trưa em mời, coi như chúc mừng Tam ca phá thân.....”

Câu còn chưa nói hết, bụng liền bị đá trúng một quyền, Lâm Khải Hiền khổ sở co gập cả người. Hận không thể cắn đầu lưỡi mình, cùng là đàn ông anh ta sao lại có thể đột nhiên quên mất cái kiêng kị của đàn ông chứ. Huống hồ trước mặt còn là người đàn ông phúc hắc đến tận cùng, lại còn tự đại đến mức làm người khác giận sôi chứ.

“Ui chao..... Tiểu Phó anh sao lại ra tay nặng như thế chứ!” Lý Hiểu Nhạc hét lên một tiếng, chạy đến bên cạnh Lâm Khải Hiền đỡ anh ta, quan tâm hỏi. “Lâm Khải Hiền, anh không sao chứ?”

“Chị dâu..... Tam ca thật là lòng dạ độc ác!” Thấy có người đi tới làm chỗ dựa cho mình, Lâm Khải Hiền làm ra vẻ đáng thương, thuận thế dựa vào người Lý Hiểu Nhạc đang giúp đỡ mình khóc lóc kể lể.

“Lâm Khải Hiền, anh đừng buồn. Thật ra Quý Duy Phó vẫn thương anh mà.”

Lý Hiểu Nhạc an ủi xong làm cả hai người đàn ông đầu đầy vạch đen, sau đó đều vô cùng ảm đạm bỏ qua lời cô vừa nói.

Quý Duy Phó hí hóp mắt nhìn Lâm Khải Hiền đang dựa trên người Lý Hiểu Nhạc, nguy hiểm nheo mắt lại. Tiến lên mấy bước xách Lâm Khải Hiền sang một bên, dám chiếm tiện nghi cô gái của anh thì thật đúng là chán sống rồi.

“Cậu ta chẳng bị làm sao cả, chẳng qua là gần đây..... nhàn rồi quá mà thôi!” Nói xong ôm Lý Hiểu Nhạc rời khỏi đoạn đường dành cho người đi bộ ồn ào náo nhiệt, để lại Lâm Khải Hiền có chút hỗn loạn nhận sự an ủi của mỹ nữ ngực bự.

Cái gì chứ. Chị dâu rõ ràng là lừa hấn, Tam ca rõ ràng một chút cũng không hề thương hấn!

Thấy Lý Hiểu Nhạc đã được từ vợ lẽ lên thành vợ cả đã đi được một đoạn rồi vẫn còn quay đầu lại nhìn, Quý Duy Phó có chút bất mãn. Cô nhóc này vừa rồi thế mà lại vì thằng nhóc Lâm Khải Hiền kia quay ra trách cứ anh. Xem ra sắp tới anh phải tìm chút chuyện cho thằng nhóc kia làm.

Cho nên khi Lâm Khải Hiền đang vui vẻ hưởng thụ ngày nghỉ hiếm hoi thì đột nhiên bị gia đình gọi về sắp xếp nhiệm vụ công tác nặng nề, trong lòng không khỏi kêu khổ. Đồng thời xin thề về sau tuyệt đối không dám đùa giỡn chị dâu trước mặt tam ca. Nhưng việc này để sau nói.

May mà có sự náo loạn vừa rồi của Lâm Khải Hiền làm cho không khí không tự nhiên của hai người lúc mới từ trong khách sạn đi ra không còn nữa, tuy từ đầu đến cuối không được tự nhiên chỉ có mình Lý Hiểu Nhạc mà thôi. Thấy lúc này đã sắp qua buổi chiều, buổi hẹn hò tốt đẹp trong tưởng tượng vậy là lỡ mất, trong lòng Lý Hiểu Nhạc thất vọng không thể dùng vài ba từ để hình dung được.

Thấy bộ dạng ủ rũ của Lý Hiểu Nhạc, Quý Duy Phó cười thầm trong lòng. Nhưng vì không muốn cô thất vọng như thế mà về, liền kéo Lý Hiểu Nhạc lên một chiếc taxi đậu ven đường, báo điểm đến cho tài xế. Lý Hiểu Nhạc hơi mệt mới hỏi giờ bọn họ sắp đi đâu? Đôi lần chỉ là nụ cười thần bí của Quý Duy Phó.

Rất ít khi thấy được bộ dạng như thế của Quý Duy Phó, Lý Hiểu Nhạc không nhận được cũng có chút bắt đầu mong đợi nơi sắp đến, chẳng lẽ Quý Duy Phó thật ra đã chuẩn bị một điều gì bí mật đầy kinh ngạc gì đó mà cô không biết sao? Hi hi..... Điều bất ngờ kỳ diệu thực sự rất làm cho người ta hưng phấn!

Một đoạn đường không hề ngăn thông thả qua đi trong sự mong chờ âm thầm mà đầy hưng phấn của Lý Hiểu Nhạc. Sau đó hai người xuống xe đứng trước một mảnh đất trống, cảm nhận gió xuân từ bốn phương tám hướng không có gì ngăn cản đập vào mặt, Lý Hiểu Nhạc trong khoảng thời gian ngắn không kịp phản ứng.

Không phải chuẩn bị điều kinh ngạc gì cho cô sao? Lại là..... Nơi này!

Quý Duy Phó đương nhiên không biết trong lòng Lý Hiểu Nhạc trong thời gian ngắn này đã thay đổi mấy lần, kéo tay Lý Hiểu Nhạc tiếp tục sai bước về phía trước. Thuần thực không bị ảnh hưởng bởi vùng đất xung quanh một tí nào vững vàng bước đi, hành động của anh cho thấy anh đã rất quen thuộc với nơi này. Cũng vì thế nên Lý Hiểu Nhạc mới thu lại sự thất vọng của mình, bắt đầu coi trọng vùng đất trống vắng này.

Nơi có thể làm cho Quý Duy Phó quen thuộc đến thế, hẳn là nơi đặc biệt có ý nghĩa đối với anh.

Hai người đại khái đi bộ khoảng hai mươi phút, rốt cục ở phía đông nam của mảnh đất một gian gian nhà ngói nhỏ bình thường.

Quý Duy Phó rất tự nhiên lấy chìa khóa ở trong ví ra mở cửa, dẫn Lý Hiểu Nhạc vào.

Bước vào phòng Lý Hiểu Nhạc liền bị cảnh tượng bên trong làm cho chấn kinh. Mỗi bức tường bên trong đều đặt những bức tranh rất có thú vị, ngoài điều khắc còn có đồ gốm tự tay làm.

Lúc này Lý Hiểu Nhạc có ngốc đi nữa cũng vẫn biết đây là nơi nào. Đây là ‘căn phòng mơ ước’ của Quý Duy Phó. Từ nhỏ anh đã có ước mơ trở thành một nghệ thuật gia, dùng hai tay của mình tạo ra những tác phẩm đẹp nhất, anh cũng vẫn luôn nỗ lực vì điều này, nhưng bố anh luôn phản đối anh đi theo con đường này, muốn anh làm kinh doanh.

Nhưng sự phản đối của bố anh không ngăn cản được anh theo đuổi ước mơ. Kiếp trước Quý Duy Phó đã từng nói với Lý Hiểu Nhạc, anh có một ‘căn phòng mơ ước’, nơi có những tác phẩm anh làm từ nhỏ đến giờ. Chờ khi có cơ hội anh sẽ mang cô đi xem. Nhưng không nghĩ kiếp trước cô đến lúc chết cũng không có cơ hội kia, ngược lại kiếp này lại ngoài ý muốn trong tình huống hiện tại được thấy căn phòng này.

Bước chân Lý Hiểu Nhạc có chút không thể không chế đi về phía những ‘bảo vật’ quý giá kia, trên mỗi tác phẩm đều quyền luyện nhẹ tay vỗ về, cô giống như thấy được bộ dạng Quý Duy Phó còn nhỏ roi mồi cố gắng làm những tác phẩm này. Những tác phẩm này có thành công có thất bại, nhưng không ngoại lệ đều chứa đựng bao nhiêu mồ hôi công sức của Quý Duy Phó.

Quý Duy Phó mở cửa sổ ra để thở, khi trở về liền thấy ánh mắt vô cùng ưu thương quyền luyện của Lý Hiểu Nhạc đang nhìn các tác phẩm của anh. Ánh mắt của cô khi nhìn mỗi một tác phẩm làm cho anh một lần nữa cảm thấy được, cô đang xuyên qua những vật này để thấy được bộ dạng của người khác.

Cảm giác này Quý Duy Phó cũng không phải lần đầu cảm nhận được, hẳn cũng không nghi ngờ tình yêu mà Lý Hiểu Nhạc dành cho anh. Nhưng có đôi lúc khi Lý Hiểu Nhạc mang theo vầng mặt ưu thương rưng rưng nhìn anh, anh luôn cảm thấy cô không phải đang nhìn anh của hiện tại. Điều này làm cho Quý Duy Phó không khỏi lại nhớ đến buổi tối hôm đó Lý Hiểu Nhạc say rượu nói ra những ‘lời say’ kia.

“Thế nào? Em nhìn những đồ này có cảm nghĩ gì không?” Quý Duy Phó đứng bên người Lý Hiểu Nhạc cùng cô nhìn một bức tranh trên tường. Trên bức tranh vẽ một cảnh tượng kỳ quái trong giấc mơ trước đây của anh.

Trong mộng, lúc trời mờ mờ thấy một người đàn ông nhìn không rõ khuôn mặt, một tay ôm hoa tươi, một tay cầm chiếc chìa khóa gắn vào dây chuyền đứng trước một tấm bia mộ, dáng vẻ bi thương. Ngón tay thon dài vô cùng ôn nhu vỗ về ảnh chụp trên bia mộ, ánh mắt ôn nhu như đang nhìn người yêu. Một giọt nước mắt nam nhi nhẹ nhàng theo gò má rơi xuống đọng trên tấm ảnh chụp vừa hôn. Cảnh tượng tượng kia làm anh có sự đau lòng khó hiểu, cho nên hôm đó ngay khi vừa tỉnh dậy anh liền đến đây vẽ bức họa này. Mà ngay ngày hôm sau anh liền gặp Lý Hiểu Nhạc.

“Bức tranh này..... Anh vẽ đẹp lắm!” Không biết vì sao khi nhìn thấy bức tranh trước mặt, Lý Hiểu Nhạc bỗng muốn khóc. Có chút vật vờ lấy mu bàn tay thô lỗ lau nước mắt, miễn cưỡng tươi cười nói với Quý Duy Phó. Nhưng trong lòng cô lúc này giống như có một tảng đá đè nặng.

“Em làm sao biết được bức tranh này là do tôi vẽ, hình như tôi chưa từng nói điều này với em!” Cảm xúc của Lý Hiểu Nhạc tất nhiên không thoát được ánh mắt sắc bén của Quý Duy Phó, nhưng trên mặt anh lại vẫn như cũ không biểu hiện cảm xúc gì.

“Em đoán thôi!” Phát hiện ra mình lỡ miệng, Lý Hiểu Nhạc có chút hoảng hốt mượn động tác chỉnh lại tóc để tránh tầm mắt Quý Duy Phó, làm bộ nhìn hết thấy đồ vật phòng khen ngợi không ngừng. “Những đồ vật này đều là anh làm hết sao? Anh giỏi thật đấy!”

Trên người Lý Hiểu Nhạc có nhiều bí mật, muốn biết được cũng không phải là chuyện trong thời gian ngắn là có thể làm, cho nên Quý Duy Phó cũng không gấp, anh bắt đầu trả lời những câu hỏi kì quái mà Lý Hiểu Nhạc tò mò.

“Anh vì sao lại xây dựng ‘căn phòng mơ ước’ ở nơi như thế này vậy?” Sau một lúc hỏi đáp Lý Hiểu Nhạc lại hỏi.

“Mảnh đất này là bà ngoại tặng cho tôi, nói là tùy tôi sử dụng.” Quý Duy Phó đơn giản nói.

“Tốt như vậy sao, nếu không anh xây một nhà triển lãm ở đây đi, chuyên trưng bày các tác phẩm nghệ thuật của anh.” Lý Hiểu Nhạc chống má nói. Nhưng đề nghị của cô rất nhanh đã bị bác bỏ.

“Tôi cũng chẳng phải danh nhân gì, ai sẽ bỏ tiền ra xem mấy thứ này.”

“Ai nói anh chỉ triển lãm sản phẩm của mình rồi tự xem đâu!” Lý Hiểu Nhạc cau mày nhìn Quý Duy Phó nói tiếp. “Anh có thể xây một nơi chuyên triển lãm nghệ thuật dân gian! Như vậy có thể giúp những người làm nghệ thuật dân gian nghèo khó, còn có thể giúp dân chúng mở rộng tầm mắt, cái này gọi là nghệ thuật ở dân gian mà!”

Quý Duy Phó kinh ngạc nhìn Lý Hiểu Nhạc, thật ra anh đã từng có ý tưởng này, nhưng đại khái mới chỉ là hình thức ban đầu, bởi vì nếu thật sự làm như vậy thì cần một lượng tài sản và nhân lực rất lớn, với thực lực hiện tại của anh là không thể. Bố anh thì luôn phản đối con đường này của anh nên sẽ không bỏ vốn hỗ trợ anh, cho nên ý tưởng này vẫn luôn gác lại theo mảnh đất này. Từ trước đến nay anh chưa từng nói điều này cho ai, nhưng hôm nay anh lại nghe được lời này từ miệng Lý Hiểu Nhạc, hơn nữa lại còn là một đề nghị cần thận ti mỉ.

Lý Hiểu Nhạc có chút ngượng ngùng gãi đầu, thật ra ý tưởng này là cô lấy trộm của Quý Duy Phó kiếp trước. Nhưng dù sao cũng là một người nên không sao đâu. Cô nghĩ đến sau này Quý Duy Phó có thể vì người phụ nữ xấu xa kia mà cách ước mơ của mình ngày càng xa, liền nhin không được muốn cho Quý Duy Phó nhiều hơn.

Tuy rằng cô trừ tình yêu thì chẳng còn khả năng cho anh cái gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: Giám định bạn tốt của Lý Hiểu Nhạc

Edit: Xiaoyue

Beta: Bắp

“Gần đây cậu bận nhiều việc thật nhì!” Nhìn bóng người cao ngất đằng xa đang chậm rãi đi về phía các cô, Trịnh Hiểu Hiểu hơi ghen ghét nói.

Vốn dĩ là, trừ cha mẹ và anh trai thì cô là người quan trọng nhất trong lòng Lý Hiểu Nhạc. Vậy mà Quý Duy Phó xuất hiện sau lại trực tiếp chen vào chỗ của cô, bảo cô làm sao có thể không ghen ghét chứ.

“Có hả có hả? Vẫn tốt mà!” Tất cả lực chú ý của Lý Hiểu Nhạc đều dành để nhào vào lòng Quý Duy Phó đang đi đến nên cũng không phát hiện sự khác thường của Trịnh Hiểu Hiểu. Vừa nhìn Quý Duy Phó vừa đáp.

Bị bạn tốt xem nhẹ đến mức này dù cho là ai đi nữa thì trong lòng cũng không dễ chịu một chút nào. Nhưng về mặt Trịnh Hiểu Hiểu vẫn bình thường làm như vô ý hỏi. “Hai người định đi đâu làm gì đó?”

“Minh với Tiểu Phó đã hẹn đi dạo phố cùng nhau rồi, mình phải vất vả lắm mới thuyết phục được anh ấy đó!” Nhắc đến việc này Lý Hiểu Nhạc liền không kìm được lộ ra nụ cười kiêu ngạo, vốn là Quý Duy Phó cực kì ghét đi dạo phố, cũng chỉ có cô mới có thể thuyết phục anh thôi!

“Oh..... Ghê vậy luôn!” Trịnh Hiểu Hiểu kéo dài giọng, tình nghịch nói nhanh câu sau. “Vậy tớ đi cùng với hai người.”

“Oh, được thôi!” Lý Hiểu Nhạc thuận miệng đáp ứng rồi mới phát hiện có cái gì đó sai sai, quay đầu nhìn bạn tốt bên cạnh về mặt như thường. “Trịnh Hiểu Hiểu cậu vừa nói gì cơ?”

“Lý Hiểu Nhạc, cậu sẽ không thấy sắc quên bạn đó chứ! Có phải sau khi cậu với Quý Duy Phó hòa hợp rồi liền coi tớ thành người xa lạ đúng không? Bây giờ muốn đi dạo phố với cậu cũng không được sao?”

Trịnh Hiểu Hiểu trưng ra bộ dạng vô cùng ảm ức đáng thương, tuy hơi có chút càn quấy, nhưng cô biết cách này có tác dụng với Lý Hiểu Nhạc.

“Cậu..... Không phải đâu mà, được rồi được rồi, cùng đi đi! Đâu có coi cậu thành người xa lạ đâu nào!” Quả nhiên Lý Hiểu Nhạc không chịu nổi nhất chính là bộ dạng này của người khác, lập tức buông vũ khí đầu hàng.

“Tiểu Phó, anh đến rồi!” Lý Hiểu Nhạc vui vẻ nhìn Quý Duy Phó tươi cười đón anh, nhận lại được cái xoa đầu theo thói quen của Quý Duy Phó. “Tiểu Phó, đây là bạn tốt nhất của em, Trịnh Hiểu Hiểu, hôm nay cậu ấy đi dạo phố với chúng ta được không?” Giới thiệu Trịnh Hiểu Hiểu xong, Lý Hiểu Nhạc mới hỏi ý kiến Quý Duy Phó.

“Quý học bá, hôm nay mong được anh chiều có!” Trịnh Hiểu Hiểu hào phóng vươn tay về phía Quý Duy Phó.

Quý Duy Phó đáp lễ bắt tay với Trịnh Hiểu Hiểu, thuận tiện đánh giá bạn tốt vẫn luôn được Lý Hiểu Nhạc nhắc tới. Nhìn một lần cũng có thể thấy đây là một cô gái thông minh.

“Chuẩn bị đi thôi!” Vô cùng tự nhiên cầm túi đựng sách trên tay Lý Hiểu Nhạc, Quý Duy Phó đi nhanh về phía trước. Lý Hiểu Nhạc vui sướng ôm cánh tay bạn tốt Trịnh Hiểu Hiểu đuổi theo anh.

Quý Duy Phó trước hết dẫn hai người vào quán ăn nhanh bên cạnh trường học, giải quyết việc lớn là no bụng đã. Trong bữa ăn Quý Duy Phó rất quan tâm chăm sóc Lý Hiểu Nhạc, Lý Hiểu Nhạc cũng chẳng về gì là không được tự nhiên. Có thể thấy hai người này lâu nay ở bên nhau đều là như thế.

Tuy mối quan hệ của Quý Duy Phó và Lý Hiểu Nhạc không có sự thay đổi rõ ràng, nhưng mỗi động tác của hai người lúc này chỗ nào cũng đều thấy bầu không khí ngọt ngào của những người đang yêu. Đôi khi thậm chí Trịnh Hiểu Hiểu còn có cảm giác hai người đã là đôi vợ chồng già rồi.

Thừa dịp Lý Hiểu Nhạc đi toilet, Trịnh Hiểu Hiểu ngay lập tức đi thẳng vào vấn đề chính cần hỏi Quý Duy Phó.

Trong lòng cô, Lý Hiểu Nhạc vẫn luôn luôn là cô gái ngây thơ, tính cách có chút ngốc, rất dễ bị lừa. Vì cô biết rất rõ tình cảm của Lý Hiểu Nhạc dành cho Quý Duy Phó, cho nên cô tuyệt đối tin rằng Lý Hiểu Nhạc sẽ vì tình yêu này mà phấn đấu quên mình. Nhưng với tư cách là bạn thân lớn lên từ nhỏ của Lý Hiểu Nhạc, Trịnh Hiểu Hiểu không thể đứng yên nhìn Lý Hiểu Nhạc dành ra tình cảm một cách không rõ ràng như thế.

Ít nhất cô phải giúp Lý Hiểu Nhạc xác nhận một chút người trước mặt này có đáng giá để Lý Hiểu Nhạc vì anh mà phấn đấu quên mình hay không.

“Quý học bá, anh thấy Lý Hiểu Nhạc thế nào?” Trịnh Hiểu Hiểu chăm chú nhìn Quý Duy Phó, cô không muốn bỏ qua một biểu tình nào của Quý Duy Phó. Cô đang đối mặt với đối thủ mạnh hơn nhiều nên cô tuyệt đối không thể phân tâm.

“Tôi thấy em ấy thế nào là việc của tôi, hình như cũng không cần phải báo với em mà nhỉ!” Vuốt vuốt ly đồ uống trong tay, khóe miệng Quý Duy Phó cong lên lộ vẻ giễu cợt. Từ trước tới giờ chưa từng có người có thể dễ dàng ra lệnh cho anh.

“Tâm tư của anh tất nhiên... không cần nói với tôi, nhưng là bạn tốt nhất của Lý Hiểu Nhạc tôi nghĩ tôi có quyền giúp cô ấy xác nhận những chuyện cô ấy không thể xác nhận hoặc quên xác nhận.” Trịnh Hiểu Hiểu cũng không tức giận Quý Duy Phó hơi vô lễ, ngược lại thể hiện rất rõ mục đích cô muốn hỏi, hy vọng sự thẳng thắn của mình có thể đổi lấy câu trả lời của Quý Duy Phó.

Quả nhiên, nghe xong lời của cô, Quý Duy Phó rốt cục lần đầu tiên nhìn thẳng Trịnh Hiểu Hiểu. Lúc này Trịnh Hiểu Hiểu mới nhìn rõ nhân vật truyền kì của trường đang ngồi trước mặt này. Mà ngược lại với lời đồn, cô không thấy được đôi mắt ôn hòa mà lại thấy một đôi mắt đầy tà mị. Có vẻ đây mới là ánh mắt thật sự của Quý Duy Phó.

“Chuyện em lo lắng sẽ không xảy ra.” Tiếng nói trầm thấp của Quý Duy Phó như mang theo một cỗ lực đánh vào màng nhĩ Trịnh Hiểu Hiểu, làm cô kịp phản ứng lại.

“Vậy thì được, tôi tin anh sẽ không làm Lý Hiểu Nhạc tổn thương.” Không hề hoài nghi tính chân thật trong lời nói của Quý Duy Phó, Trịnh Hiểu Hiểu lựa chọn tin tưởng anh, vì cô tin rằng một người đàn ông như thế sẽ khinh thường nói dối. Anh tuyệt đối sẽ không vì người khác mà miễn cưỡng bản thân thích người không thích.

Cho nên, thật ra là anh thích giữ trong lòng thôi!

Khi hai người kết thúc cuộc nói chuyện cũng là lúc Lý Hiểu Nhạc vừa từ toilet đi ra, Trịnh Hiểu Hiểu lấy cớ hôm nay cô có việc không thể đi dạo phố với Lý Hiểu Nhạc được, vô cùng có ý tứ để lại không gian riêng cho hai người.

Quý Duy Phó nhìn thoáng qua hướng Trịnh Hiểu Hiểu đi, nói với Lý Hiểu Nhạc. “Em có một cô bạn tốt không tệ đâu!”

“Đúng vậy, Hiểu Hiểu là bạn tốt nhất của em đó!” Không rõ Quý Duy Phó đột nhiên nói câu này là có ý gì nhưng cô đã ghi nhớ vào lòng.

Ăn xong bữa trưa, Lý Hiểu Nhạc cũng không quên mục đích hôm nay đã hẹn Quý Duy Phó đi dạo phố. Nhưng cô lại không biết Quý Duy Phó có nguyện ý hay không. Nhưng mà ngày kia tổ chức trại hè mất rồi, hôm nay không đăng kí vào trại nào có thể sẽ không còn thời gian nữa.

Lần này, sau khi kết thúc học kì nhà trường quyết định bắt đầu mười lăm ngày hoạt động trại hè, toàn bộ học sinh lớp 11 đều phải tham gia. Hoạt động trại hè kiếp trước Lý Hiểu Nhạc không có, đây chính là lần đầu tiên trong cuộc đời cô tham gia hoạt động này. Cho nên khó tránh khỏi có chút hưng phấn, trong đầu không tránh khỏi bắt đầu suy nghĩ tới những tình tiết lãng mạn như trong TV của cô và Quý Duy Phó.

Nhưng cô hoàn toàn không hề bị sự hưng phấn làm cho ngu muội, cô vẫn luôn biết rất rõ ràng trách nhiệm nặng nề của mình lần này. Chắc chắn phải tuyên bố quyền sở hữu Quý Duy Phó cho mọi người.

Nhưng cô không thể kéo tay Quý Duy Phó đến trước mặt mỗi người nói một lần. Cho nên cô liền nghĩ ra một cách khá là mờ mịt. Cô..... phải mua đồ đôi tình nhân mặc ở trại hè với Quý Duy Phó. Từ quần áo, giày rồi đến ly, khăn mặt, bàn chải đánh răng tất cả đều phải là đồ đôi.

Thế nhưng trong lòng cô lại không dám chắc Quý Duy Phó có đồng ý không, liền thử hỏi. “Tiểu Phó, anh thấy mặc đồ đôi tình nhân thế nào?”

“Ngốc muốn chết!” Quý Duy Phó không lưu tình chút nào trả lời, làm nhiệt tình trong lòng Lý Hiểu Nhạc tiêu tán mất một nửa. “Sao nào? Em muốn mặc

đồ tình nhân với tôi?” Quý Duy Phó chớp mắt vài cái với Lý Hiểu Nhạc vô cùng nguy hiểm nói.

“Làm... làm... làm gì có! Làm gì có chuyện đó.” Bị nói trúng suy nghĩ trong lòng, Lý Hiểu Nhạc đỏ mặt cúi đầu, nhẹ nhàng khuấy nhẹ ly kem trong tay đã không còn muốn ăn nữa. Tiểu Phó không thích! Cô còn cố gắng kiên trì làm gì chứ?

“Trại hè có quần áo tập thể, mua quần áo cũng không mặc được!” Thấy được sự thất vọng của Lý Hiểu Nhạc, Quý Duy Phó liền không đành lòng. Hoi suy nghĩ một chút rồi mới nói.

“Chỉ có thể mặc lúc vào trại và ra trại! Mà khăn mặt, đồ dùng cá nhân linh tinh thì không có quy định gì!” Thấy được trong lời nói của Quý Duy Phó có dấu hiệu nới lỏng ra, Lý Hiểu Nhạc mặt mang hi vọng ôm tay Quý Duy Phó lay nhẹ cầu xin. “Tiểu Phó, chúng ta đi mua đi mà, được không, được không?”

“Chỉ cho mua quần áo, những cái khác thì đừng mơ!” Bị Lý Hiểu Nhạc quẩn mãi không buông, Quý Duy Phó bắt đầu đi đồng ý. Nhưng Lý Hiểu Nhạc sao có thể thỏa mãn việc tấn công đang đạt hiệu quả của mình, liền nhanh chóng đứng dậy chạy đến cạnh Quý Duy Phó ôm tay anh, ánh mắt lóe sáng nhìn Quý Duy Phó đang tiếp tục bị cô “chiếm đóng”.

Nơi nào đó đang phát triển rất tốt của Lý Hiểu Nhạc vừa dán trên cánh tay Quý Duy Phó, sự mềm mại cùng với bắp thịt trên cánh tay rắn chắc tạo thành sự tương phản rõ ràng. Cô nhóc này còn bày ra bộ dạng vô tội, hai mắt lóe sáng ôm tay anh lắc lắc.

Quý Duy Phó hận không thể kéo cô nhóc này vào trong ngực hung hăng chà đạp một trận, nhưng hiện tại hai người đang đứng ở quán đồ ăn nhanh đầy người đi lại. Nên anh phải đè nén tâm tình của mình xuống.

Quý Duy Phó kéo Lý Hiểu Nhạc gần như treo trên người anh xuống, bước nhanh rời khỏi nhà ăn đông đúc. Đi đến ngõ nhỏ phía sau nhà ăn liền áp Lý Hiểu Nhạc lên tường, ánh mắt đầy sự nguy hiểm. “Lý Hiểu Nhạc em là đang cố ý dụ dỗ anh đúng không!”

“Nói bậy! Em đâu có dụ dỗ anh, em rõ ràng rất nghiêm túc thỏa thuận với anh mà.” Lý Hiểu Nhạc nghiêm mặt nói, trong lòng lại cười trộm, chị đây tốt xấu gì cũng đã sống hai mươi mấy năm, những năm ăn bánh chèo kia đâu phải ăn chùa đâu, dụ dỗ anh là chuyện nhỏ.

“Lý Hiểu Nhạc, không cho phép em tranh cãi.” Thấy trong mắt Lý Hiểu Nhạc lóe sự đắc ý, Quý Duy Phó cắn răng gặm nhẹ cúi đầu hôn Lý Hiểu Nhạc.

Lý Hiểu Nhạc cười khê tránh thoát môi Quý Duy Phó đang tiến tới, tay nhỏ bé đặt trên môi anh chậm rãi ma sát.

“Như vậy là không được! Trên đời này làm gì có chuyện ăn không phải trả tiền cơm trưa!” Lý Hiểu Nhạc nhẹ lắc đầu, trên mặt lộ vẻ tươi cười.

Động tác hôn bị chặn lại làm Quý Duy Phó có hơi ảo não, nhưng thấy ánh sáng trong mắt Lý Hiểu Nhạc, trong lòng liền hiểu rõ. Hóa ra cô nhóc có ý này.

Suy nghĩ cẩn thận rồi Quý Duy Phó sao có thể để cho Lý Hiểu Nhạc tiếp tục dắt mũi anh nữa, bỏ hai tay đang giữ Lý Hiểu Nhạc về phía sau, chậm rãi lui từng bước, hơi nhún vai làm bộ dạng hoàn toàn không bị ảnh hưởng tí nào.

“Chúng ta đi thôi, đi mua đồ ăn và đồ dùng cắm trại, nhưng cấm mua đồ tình nhân gì đó, chúng ta có phải người yêu đâu?”

“Đừng như vậy chứ.....” Lý Hiểu Nhạc kêu thảm bỏ nhào tới chạy quanh người Quý Duy Phó, bày ra vẻ đáng thương. “Tiểu Phó, đừng như vậy mà.”

Quý Duy Phó không thèm nhìn khuôn mặt ra vẻ đáng thương của cô, cô nhóc này bây giờ càng ngày da mặt càng dày, cũng càng ngày càng biết cách uy hiếp người... Ví dụ như.....

“Nếu không em để cho anh hôn nè!” Nói xong liền chu miệng nhỏ hướng về phía Quý Duy Phó, lại bị Quý Duy Phó vươn tay đẩy ra.

Chỉ có điều cuối cùng Quý Duy Phó vẫn không thể không theo ý Lý Hiểu Nhạc, ‘bị bắt’ mua một đồng lớn đồ dùng vào trại hè, đương nhiên tất cả đều là trang phục tình nhân.

Thấy bộ dạng vui sướng rạo rực ôm đồ của Lý Hiểu Nhạc, Quý Duy Phó chỉ biết lắc đầu, nếu bị đám bạn nhìn thấy anh mua những thứ này chắc chắn là khinh bỉ cười nhạo anh!

Nhưng chẳng còn cách nào khác, ai bảo anh thích cô gái này đến vậy chứ, chỉ cần cô thích thì anh có bị cười nhạo cũng không sao cả!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Để Yêu Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.